

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HONEY PHILLIPS

How the
ALIENS were WON

KALPAA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KALPAR

UZAYLILAR NASIL KAZANILDI

HONEY PHILLIPS

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, teyp veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi de dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik hiçbir yolla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Sorumluluk Reddi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Mariah Sinclair
Lindsay York tarafından LY Yayıncılık Hizmetleri'nde düzenlendi

[Vellum ile oluşturuldu](#)

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17 Sonsöz
Yazarın Notu
Diğer Başlıklar
Yazar Hakkında

C H A P T E R 1

Constance aynada kendine baktı ve bir iç çekişi bastırdı. "Bu çok... büyük," demeyi başardı.

Adele sert bir sesle, "Babanızın talimatları doğrultusunda sadece en iyi malzemeler kullanıldı," dedi. Zarif bir şekilde dikilmiş siyah bir elbise giymiş, uzun boylu, zayıf bir kadın olan tasarımcı, Constance'a burnunun ucuyla baktı ve kendine gizli bir öksürük izni verdi. "Belki biraz makyaj uygun olabilir."

Bu sefer iç çekişi kaçtı. Altın ipliklerle işlenmiş koyu mor saten, zaten solgun olan rengini daha da solgun gösteriyordu ama babası mor ve altının kendi Hanedan renkleri olduğuna karar vermiş ve balo için elbisesinin bu renkleri yansıtmasını emretmişti. İnsanların aslında Evleri yoktu ama bu babasını durdurmamıştı. Kulağa hoş geldiğine karar vermiş ve artık Thompson Hanesi olduklarını ilan etmişti.

Bir dahaki *sefere kendine Lord Thompson diyecek*, diye düşündü acı acı, elbisenin ikinci bakışta düzelebileceğini umarak bir kez daha bakarken. Ama düzelmedi.

Dış cübbenin yakası başının arkasından yukarı doğru yükselerek sert, yuvarlak bir tepe oluşturdu ve yaralanma riski olmadan başını çevirmesini neredeyse imkânsız hale getirdi, sonra sertçe yere düştü. Sert kumaş ne küçük göğüslerini ne de ince vücudunu okşuyordu. Altın saten cübbenin yüksek yakası ve uzun kolları vücudunu daha da fazla örtüyordu.

Babası toplum içinde açık saçık bir şey giymesine asla izin vermediğinden, hiç şüphesiz bundan son derece memnun olurdu. Aslında görünen tek kısmı yüzünün soluk ovaliydi - elleri bile uzun dar kolların ucundaki büyük boy volanlarla kaplıydı, bu da çıplak teniyle birine dokunmasını neredeyse imkansız hale getiriyordu

Babasının zevki için kendini oyuncak bebek gibi boyamaya hiç niyeti olmasa da, "Belki," diye kabul etti. "Başka bir ayarlama yapman gerekiyor mu?"

Adele'in yüksek ve sıkı yakasını gevşetmeye karar vereceğini umdu ama diğer kadın sadece başını salladı. "Baban ek bir değişiklik istemediği sürece hayır."

Adele, Constance'ın herhangi bir değişiklik isteyip istemediğini sormadı ama sormasını da beklemiyordu. Terzinin gözleri odanın arka tarafında, Constance'ın korumalarının beklediği koridora açılan kapıya doğru kaydı. Teknik olarak büyük soyunma odasının dışındaydılar ama girişi sadece bir perde örtüyordu.

"Üstünü değiştirmene yardım etmemi ister misin?"

"Evet, lütfen. Bu elbisenin içinden tek başıma çıkamayacağıma eminim," dedi kuru bir sesle.

Adele dış cübbeyi bir arada tutan karmaşık kurdeleler dizisini çözdü, ardından mor canavarlığı çıkardı ve Constance rahat bir nefes aldı. Altın iplik miktarı nedeniyle cübbe bir ton ağırlığındaydı. Terzi, altın saten iç giysinin arkasındaki ek kurdeleleri çözdü ve sonra özgür kaldı.

Kendi elbisesini başının üzerine çekti. Yüksek yakalı ve uzun kollu olmasına rağmen, sade beyaz kılıf hafif bir pamuktan yapılmıştı ve ayak bileklerinin etrafında hafifçe süzülüyordu. Asi saçları yine örgüsünden kurtulmuştu, bu yüzden Adele'e teşekkür etmek için dönmeden önce onları hızlı bir düğümle geri bağladı. Elbisenin bu kadar kötü olması diğer kadının suçu değildi - şüphesiz babasının talimatlarına uymuştu - ve işçilik mükemmeldi.

"Elbiseyi yanımda götürebilirim," diye teklif etti ama Adele bu fikre çok şaşırılmış görünüyordu.

"Giysi nakil için dikkatlice paketlenmeli. Balo gecesi yanımda getireceğim."

Transit mi? Thompson Kulesi'ne bir milden daha az uzaklıktaydılar. Ama o da buna itiraz etmedi. Bunun yerine kibarca gülümsedi, tekrar başını salladı ve odadan çıktı. Koridorda, korumalarından biri olan Oxmar, Adele'in asistanı Carol'a bakıyordu. Muhtemelen flört ettiğini düşünüyordu ama kız sadece korkmuş görünüyordu.

"Adele seni bekliyor Carol," dedi sakince.

Kız ona minnettar bir bakış attı ve aceleyle yanından geçerek çalışma odasına girdi. Oxmar ona kaşlarını çattı ama kız onu görmezden geldi. Kaba ve iğrenç biri olabilirdi ama babasından korktuğu için ona gerçek bir sorun çıkaramıyordu. Diğer muhafızı Rogut ise başka bir meseleydi. O da babasından korkmasına rağmen, hem acımasız hem de gaddardı ve kendini asla onunla yalnız bulmaması için dua etti.

"Tam zamanında," diye mırıldandı Rogut, sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

Onu da görmezden gelerek küçük resepsiyon alanından ve çalışma odasını mağazanın geri kalanından ayıran kilitli kapılardan geçti. Babası, prova için geldiğinde personelinin kızını kapalı tutmasını bekliyordu. Elbisesini kulede diktirmek daha mantıklı olabilirdi ama babası tasarımcıları kendi mantıksız taleplerini yerine getirmeye zorlamaktan hoşlanıyordu.

Normal iş saatlerini çoktan geçmiş olmasına rağmen, birkaç müşteri hâlâ şık butikte oyalanıyordu. İki kadın ona doğru baktı, onu tanıyınca ağızları bir karış açık kaldı, onlara eşlik etmiş olması gereken erkekler ise ona ilgiyle baktı.

Oxmar adamlara ters ters baktı, onlar da hemen başlarını çevirdi ama Constance onların yüz ifadelerindeki spekülasyonu fark etmeden önce değil. Onları suçlayamazdı - babası onu şehrin en güçlü erkeklerinin önünde pahalı bir mücevher gibi sallandırıyor. Sadece bu oyundan hoşlanıyor olması -ve henüz onu baştan çıkaracak kadar zengin ve nüfuzlu bir talip bulamamış olması- onu şimdiye kadar evlenmemiş tutmuştu.

Nihai hedefinin evlilik olması gerekmiyordu. Doğru koşullar altında onu yüksek fiyatlı bir cariye olarak satmaktan mutluluk duyacağından hiç şüphesi yoktu. Pelerinini giyip başını dik tutarak diğer müşterilerin yanından geçerken, *en azından bu işlemin daha dürüst bir yüzü olur*, diye düşündü acı acı.

Okyanustan gelen esinti, günün sıcağından sonra serinleyen sarı saç tellerini yüzüne savurdu ve pelerinini daha sıkı sardı. Çevredeki tüccarlar dükkânlarını kapatırken ve insanlar akşam aktivitelere başlarken sokak hareketlendi. Yakındaki bir yemek tezgâhından gelen baharatlı etli böreklerin ağız sulandıran kokusunu duydu ve midesi guruldadı. En son ne zaman böyle basit zevklerin tadına bakma fırsatı bulmuştu?

Son koruması Algar ortadan kaybolduğundan beri. Şimdiki korumaları kadar iri yarı ve acımasızdı ama görünüşü aldatıcı olmuştu. O kaba dış görünüşün altında iyi bir kalp gizleniyordu. Onun kısıtlı varlığına acımış ve zaman zaman pazarı ziyaret etmek gibi zararsız davranışlarda bulunmasına izin vermişti. Ne yazık ki, babası onun faaliyetlerini keşfettiğinde bu iyiliğinin bedelini ödemişti. O zamandan beri onu görmemişti.

Bu hatırlatma ani bir isyan dalgasına neden oldu.

"Ben bu taraftan gitmek istiyorum," dedi ve caddeyi pazar meydanına doğru döndü.

"Baban doğrudan kuleye dönmemizi emretti," diye gürledi Oxmar, onun ardından hantal hantal yürüyerek.

İtaat etmediğinde muhafızların bakıştığını gördü ama ikisini de görmezden gelerek açık hava pazarının canlı sesleri ve kokuları güçlendikçe hızını artırdı. Meydan önlerinde açıldı, canlı renkler ve hareketli faaliyetlerden oluşan bir kaleydoskop. Satıcılar cılız tezgâhlarından mallarını satıyor, yanlarından geçen insan kalabalığına cazip sesler çıkarıyorlardı.

Dilenci bir kadın bebeğini göğsüne bastırarak, yontulmuş bir fincanı yanından geçenlere tıkırdatıyordu. Kalbi ikisi için de acıyordu ama yine de kadının çocuğunu şefkatle kucağına almasını kıskandığını hissetti. Annesi o çok küçükken ölmüştü ve onunla ilgili sadece hayal meyal hatıraları vardı.

"Sen oradaki! Güzel bir bayanı baştan çıkarmak için tatlı kekler!"

Neşeli çağrıya doğru döndü. Tombul bir başhemşire, üzerine şeker serpilmiş kızarmış hamurla dolu bir tepsiyi salladı. Ağzı sulanmıştı ama babasının servetine rağmen kendi kredisini taşımasına asla izin verilmemişti. Algar bu tepsiyi satın alabilirdi.

Ama Oxmar ya da Rogut'a sormaktan daha iyisini biliyordu. Kadına özür dileyen bir gülümseme verdi ve yoluna devam etti.

Meşale ışığının metal üzerindeki parıltısı gözüne çarptı ve dikkatini meraklı ıvır zıvırlar satan yaşlı bir adama çekti. Derme çatma tezgâhını her türden ziynet eşyası, muska ve tılsım süslüyordu ama özellikle bir tanesi dikkatini çekti; yıpranmış bir kordondan sarkan kararmış bir madalyon. Yüzeyine kazınmış detaylı işaretler dışında dikkat çekici bir yanı yoktu ve anlamlarını merak ederek soluk çizgilerin izini sürdü.

"Ah, görüyorum ki sıra dışı şeylerden anlıyorsun." Satıcının tok sesi onu irkiltti ve döndüğünde adamın kendisine değer biçen bir bakış attığını gördü. "Bu Korlian Yarığı'ndan gelen bir özgürlük tılsımı. Bir gelecek arayan binlerce göçebenin gezginlik tutkusuyla dolu."

Parmaklarını tekrar işaretlerin üzerinde gezdirirken ona şaşkın bir bakış attı.

"Bu gerçekten özgürlük veriyor mu?"

Her ne kadar şüpheci görünmeye çalışsa da, sesindeki özlemi kendisi bile duyabiliyordu.

"Özgürlük bir yolculuktur, bir varış noktası değil." Tılsıma dokundu. "Bu sadece ilk adım."

Rogut'un sert tutuşu bileğini kavradı, etli parmakları kırılğan kemiklere saplandı. "Yeter. Kuleye geri dönün. Şimdi."

"Bana dokunmaya nasıl cüret edersin?" dedi öfkeyle. "Derhal bırak beni."

Ona bakarken gözlerinde kötü niyet parıldıyordu ve kalbi çarpmaya başladı. Adam onu bırakmayı seçmediği sürece bu zalim pençeden kurtulmasının mümkün olmadığını ikisi de biliyordu. Sonra Oxmar ona tedirgin bir bakış attı ve kolunu çekti.

"Onu bıraksan iyi olur. Babası bundan hoşlanmayacaktır," diye uyardı.

Rogut bir süre daha ona baktı, parmakları gerildi ama sonra omuz silkti ve onu serbest bıraktı. "Kule."

Şimdi."

Küçük isyan girişiminin sona erdiğini anlayınca hızlıca başını salladı. Onlara eşlik etmek için döndüğünde, satıcı tılsımı avucuna sıkıştırdı.

"Üzgünüm ama bunu alamam," dedi hemen. "Hiç kredim yok." Başını salladı

ve parmaklarını yıpranmış metalin üzerine kapattı.

"Bu bir hediye çocuğum. Belki de ihtiyacın olan ilk adım bu olacaktır."

Kız teşekkür edemeden arkasını döndü ve Rogut ona tehditkâr bir bakış attı. Mümkün olduğunca vakur bir şekilde çenesini kaldırarak tılsımı cebine soktu ve onu takip etti.

C H A P T E R 2

Constance, Thompson Kulesi'nin şık obsidyen kulesine dönerlerken lüks hover aracının arkasında sessizce oturuyordu. Yolculuk boyunca korumaları şoförle birlikte yolculuk etti, ancak araçtan iner inmez ona katıldılar. Olağan güvenlik taramalarından geçtikten sonra özel asansörle hızla yukarı çıktılar. Yolculuk boyunca Rogut'un bakışlarını sırtında hissetti ve bu bilgi tüylerini diken diken etti. Eğer ona dokunacak, onu incitecek kadar cesaretlendiyse, daha ne kadar ileri gidebilirdi?

Oxmar haklıydı - babası muhafızın ona dokunmuş olmasından hoşlanmayacaktı - ama pazarı ziyaret etmiş olmasından da bir o kadar hoşnutsuz olacaktı. Hatta Rogut'un yaptıklarının haklı bir ceza olduğunu bile düşünebilirdi. Asansör çatı katının birinci katına çıkan lobiye ulaştığında hâlâ seçeneklerini düşünüyordu. Lobi bile babasının servetini sergilemek için tasarlanmıştı; işlemeli mermer zeminler ve gece gökyüzünü gösteren cam bir çatının altında ışıltılı bir avize vardı. Elbette bu bir illüzyondur - akıllıca programlanmış yapay bir görüntü.

Lobinin uzak tarafındaki süslü çift kapılar o yaklaşırken açıldı. Muhafızlar, güvenlik ofisine ve kendi odalarına giden daha küçük kapıya geçmeden önce onun kapılardan geçmesini beklediler. Bekleyen bir görevli pelerinini almak için aceleyle ilerlerken, çift kapı bir hapishane kapısının yumuşak gümbürtüsüyle arkasından kapandı.

"Babanız sizi görmek istiyor, Bayan Thompson. Kendisi küçük kabul odasında."

"Pekâlâ. Ona orada katılacağım."

Etrafını görmezden gelerek labirent gibi koridorlarda ilerlerken adımlarının yavaşlamasını engellemeye çalıştı. Cilalı mermer zeminler ayaklarının altında parıldıyor, duvarları paha biçilmez sanat eserleri kaplıyordu ama tüm bu etki soğuk ve davetkâr değildi, bir evden çok bir müzeyi andırıyordu.

Küçüklük elbette göreceliydi. Küçük kabul odası aslında yüksek tavanı ve yıldız kaplı duvarlarıyla geniş bir odaydı. Babası her zamanki gibi Cantor Limanı'nın panoramik manzarasını sunan tavandan tabana pencerelerin önünde, yüksek arkalı bir sandalyede oturuyordu. Zarif bir şekilde dikilmiş takım elbisesini kusursuzca giymiş, platin saçlarının her biri yerli yerindeydi.

"Beni mi görmek istediniz, baba?" dedi, ses tonunu dikkatle nötr tutarak adamın karşısına geçerken.

Kısa ama anlamlı bir duraksamadan sonra başını incelemekte olduğu veri tabanından kaldırdı ve onu inceledi. Kendisinininkine çok benzeyen ama sıcaklıktan tamamen yoksun o soğuk mavi gözler, herhangi bir meydan okuma ya da itaatsizlik belirtisi arar gibi onu tepeden tırnağa değerlendirdi. Bu delici inceleme altında kıpırdanma isteğiyle savaştı.

"Sizin için uygun bir eş bulduğuma inanıyorum," dedi söze girmeden. "Kalron Klanı'ndan Lord Vexian. Bu avantajlı bir bağlantı olabilir."

Lord Vexian mi? Neredeyse babası yaşındaydı ve ünü de en az onun kadar kötücüldü. Duydukları doğruysa, kendi gezegeninde artık hoş karşılanmadığı için Cantor Limanı'na gelmişti ama gelirken yanında epey bir servet getirmiş ve geldiğinden beri daha fazlasını biriktirmişti. Babasını evliliğin iyi bir fikir olmadığına ikna etmek için bir argüman bulmaya çalışırken kalbi çarpıyordu, ancak onun potansiyel bir eşle tek ilgisinin çıkarlarını ilerletmek için bir iş anlaşması olduğunu biliyordu.

"Hiç tanımadığım biriyle görücü usulü evlenmemi beklemiyorsunuz herhalde?" diye sordu çaresizce. "Bırakın birbirimizi sevmeyi, birbirimizi tanımıyoruz bile."

Adamın çenesinde bir kas kıpırdadı ve kadın haddini aştığını anladı, ama onu şaşırtacak şekilde adam onu doğrudan azarlamadı.

"Aşk bir zayıflıktır, daha aşağı varlıklar için bir düşkünlüktür," dedi soğuk bir sesle. "Lord Vexian sadece karısı ve ev sahibesi olarak el değmemiş, çekici, iyi yetiştirilmiş bir kadın istiyor ve bu ayrıcalık için cömertçe ödeme yapmaya hazır."

"Hasar görmemiş bir ürün," diye mırıldandı. "Önceki sahipleri tarafından kullanılmamış ve atılmamış bir ürün."

"Bu hiç komik değil Constance. Senin değerini korumak için bu kadar dikkatli davrandığım için minnettar olmalısın. Sonuç olarak, zenginlik ve statü sahibi bir konumda olacaksın."

Ve tıpkı şu an olduğu gibi kapana kısılmıştı.

"Yoksa pazar yerinde amaçsızca dolaşmayı, zamanınızı anlamsız uğraşlarla boşa harcamayı mı tercih edersiniz?" Dudakları gerildi. "Belki de bugün korumanız tarafından tartaklanmak hoşunuza bile gitmiştir."

Yasadışı ziyaretten haberdar olmasına neden şaşırmıştı ki? En azından Rogut'un davranışından rahatsız olmuş görünüyordu - belki de ona başka bir koruma bulacak kadar rahatsız olmuştu. Sonraki sözleri de bunu doğruluyordu.

"Müzakerelerimizde hassas bir noktada olduğumuzdan, statünüzde son dakika değişiklikleri olmamasını sağlamak için ek adımlar attım. Bu Kalpar. Yeni korumanız olacak."

Odanın bir köşesinden aniden kocaman bir erkek çıktı ve kız sıçradı. Adam o kadar sessiz duruyordu ki ve kız babasına o kadar odaklanmıştı ki, o hareket edene kadar onu fark etmemişti. *Onu nasıl kaçırmış olabilirim?*

Uzun boyluydu, Oxmar ya da Rogut'tan en az bir baş daha uzundu ama daha zayıf yapılıydı. Teni, iyi bilenmiş bir bıçağın kenarından yansıyan ışık gibi soluk bir lavantaydı. Saçları morun çok daha koyu bir tonuydu ve histerik bir an için babasının onu Ev'in renklerine uyduğu için mi seçtiğini merak etti.

Yüz hatları insandan daha köşeliydi ama bu kadar soğuk bir ifadeye kilitlenmemiş olsalardı çekici olabilirdi. Gözleri neredeyse beyaz denecek kadar soluk bir gümüş tonundaydı. Gözleri buluştuğunda, birden odadaki tüm hava çekilmiş gibi hissetti ve başını çevirmek için kendini zorlaması çok uzun sürdü. Bunu yaparken, adamın kemerine takılı ölümcül görünümlü bıçakları fark etti ve omurgasından aşağı bir ürperti geçti.

"Kalpar şu andan itibaren müzakereler tamamlanıncaya kadar sürekli olarak sizinle birlikte kalacak."

Bunu kastetmiş olamaz, değil mi? Zaten son derece kısıtlı olan özgürlüğünün tamamen ortadan kalkması ihtimali kalbinin çılginca çarpmasına neden oldu.

"Sürekli mi? Bunu kastetmiyorsun -"

"Sürekli," dedi babası kararlı bir şekilde. "Gece ve gündüz. Kalpar bir Catari," diye anlamlı bir şekilde ekledi ve kız ona şaşkın bir bakış attı.

"Bu da demek oluyor ki, seçtiğim eşim dışında hiçbir dişiye ilgi duymuyorum."

Kalpar'ın soğuk sesi paniğini daha da arttırmalıydı ama nedense derin sesi beklenmedik bir şekilde güven verici buldu.

"Eminim bu çok hoş bir şeydir, ama gerçekten yirmi dörde ihtiyacım yok -"

"Sürekli olarak."

Babası veri tabanını tekrar eline aldı ve onu açıkça reddetti. Uzun yılların deneyimi ona babasının kararlarına karşı çıkmamanın anlamsızlığını öğretmişti. Kapıya doğru döndü, neredeyse girerken olduğu kadar çıkarken de isteksizdi. Kalpar onun arkasına geçti, o kadar sessiz hareket ediyordu ki, ona doğru bakmıyor olsaydı hareket ettiğini bile anlamayacaktı. Kalpar'ın varlığı onu buzdan bir örtü gibi sararken ürpermek için kendini kontrol etmesi gerekiyordu.

Kapıdan çıkar çıkmaz cesaretini topladı ve yeni muhafızına baktı. Daha önce karşılaştığı aynı duygusuz gözler ona baktı - ve bakmaya devam etti. Babasına söylediği sözlerle rağmen, bakışlarındaki yoğunluk bir anda onun kadınlara babasının iddia ettiği kadar ilgisiz olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

Kendini o yoğun ifadeden uzak durmaya zorlayarak iç asansörlere yöneldi. O da tek kelime etmeden onu takip etti. "Her zaman bu kadar sessiz misin?" diye sordu sonunda asansörlere ulaştıklarında.

Verdiği tek yanıt kaşlarını kaldırmak oldu.

Asansörler kulenin merkezinde yer almaktaydı. Dış lobideki üç asansör sırası, garaj ve bakım alanı da dahil olmak üzere alt katlara, diğer ofislere ve çeşitli yatılı personelin kaldığı odalara erişim sağlıyordu. Önlerindeki küçük asansörlerden biri sadece kendi özel odalarına çıkarken, diğeri doğrudan özenle düzenlenmiş çatıya çıkıyordu. Babası orada eğlenmeyi seviyordu - bu alanın çevredeki tüm binalardan daha yüksek olması onun gücünün açık bir kanıtıydı.

Asansöre ulaştıklarında Kalpar onun yanından geçerek çağrı düğmesine bastı ve sonra onun yanında kaldı. Yanına çok yakın.

Kaslı kolu omzuna sürtündü ve yine o duygusuz gözlerle ona bakarken serin nefesi yüzünde gezindi. Babasının onu katılmaya zorladığı resmi danslar dışında, bir erkeğe bu kadar yakın olmayalı yıllar olmuştu - ve o zaman bile sadece bir avuç erkeğin ona yaklaşmasına izin verilmişti - ve vücudu onun varlığına hemen tepki verdi. İçine bir sıcaklık doldu, iliklerine kadar işleyen soğuğu kovdu ve yanaklarında haince bir kızarmanın başladığını hissetti.

"Biraz yalnız kalabilir miyim lütfen?"

Tekrar kaşlarını kaldırdı ve bir adım geri çekildi. Bunun bir faydası olmadı - hâlâ onun varlığını hissedebiliyordu. Asansör geldiğinde onu içeri aldı ve başparmağını okuyucuya bastırdı. Kapılar hemen kapandığında yüreği ağzına geldi. Babası ona özel odalarına doğrudan erişim izni vermişti. Hızla bir sonraki kata tırmanırken gözlerini dikip önüne baktı ama birkaç santim ötesindeki o devasa bedenin farkındaydı.

Kapılar tekrar açıldığında aceleyle çatı katının ana salonuna çıktı. Burası da en az aşağıdaki kat kadar özenle dekore edilmişti, gerçi kendisi ve babası dışında çok az kişinin buraya girmesine izin veriliyordu ama bir o kadar da ruhsuzdu.

Kadın süitinin bulunduğu batı kanadına doğru ilerlerken, adam onun hemen arkasında, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebileceği kadar yakınında durdu. Geçmişte korumalarının ayrılışını takip eden sessizliği her zaman rahatlatıcı bulmuştu ama onun sessiz varlığında ne kadar çok zaman geçirirse kendini o kadar az rahat hissediyordu. Şimdiye kadar Rogut'un kaba bir yorumunu bile memnuniyetle karşılayabilirdi, onun varlığının ağırlığını kıracak herhangi bir şey.

Süitinin kapısına vardıklarında, kapıyı açtı ve oturma odasına kadar onu takip etmeden önce kendisinden önce gelmesini bekledi. Elinden geldiğince onu görmezden gelerek yatak odasının kapısına doğru ilerledi, ancak kapıdan içeri adımını attığında onu yine tam arkasında buldu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

O vurdumduymaz yüze bakarken sesi titreme tehlikesi geçirdi ama adam onun rahatsızlığının farkında olduğuna dair hiçbir işaret vermedi.

"Pozisyonumu alıyorum." "Senin

pozisyonun mu?"

"Sen nereye, ben oraya."

"Babamın aslında yatak odamı kastetmediğinden eminim."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve yine o lanet kaşlarını kaldırdı.

"Her zaman senin yanında olacağım. Yemek yerken, uyurken, yıkanırken. Bazı anlarda sırtımı dönmemi istersen, dönerim. Ama orada olacağım."

Uzun ve sıcak bir banyo yapmaya niyetlenmişti ama odada o varken bunu yapma ihtimali düşünilemeyecek kadar sinir bozucuydu. Bunun yerine odasının bir kenarı boyunca uzanan balkona çıktı. Havaya açık gibi görünüyordu ama hayatındaki pek çok şey gibi bu da bir yanılsamaydı. Elini balkonu çevreleyen kurşun geçirmez cama bastırdı ve gözlerini geceye dikti.

Belki de balkonun kapalı olması iyiydi - şu anda kendini balkondan aşağı atmak, babasının kontrolünden çıkıp, davranışlarını dizginleyecek sığ bir kan bağına bile sahip olmayan başka bir acımasız erkeğin kontrolüne geçmekten daha cazip bir alternatif gibi görünüyordu. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ama umutsuzluğa kapılmayı reddetti.

Bunun yerine elini cebine soktu ve parmaklarını tılsımın aşınmış metalinin etrafına kapattı. Satıcı bunun özgürlüğe giden yolculuktaki ilk adım olduğunu söylemişti. Şimdi tek yapması gereken bir sonraki adımı bulmaktı.

C H A P T E R 3

Kalpar, balkonda durup uzaklara bakan yeni görevlisini izledi; kambur duruşu ve umutsuz tavrı karşısında içinde istemsiz bir merhamet titreşimi kıpırdandı. Kız hiç de beklediği gibi değildi. Marshall'ın kızının şımarık, kibirli bir kadın olacağını düşünmüştü - babasının kadını karşıtı.

Onun yerine küçük ve utangaçtı, neredeyse unuttuğu koruyucu içgüdülerini harekete geçiren kırılgan bir havası vardı.

Narin güzelliği de yardımcı olmamıştı. İnsan dişilerinin çekici olabileceğini biliyordu - ekibinden birkaç eski savaşçı insan eşler bulmuştu - ama bu küçük insan kadar güzel biriyle hiç karşılaşmamıştı. Birkaç gümüşü sarı bukle ensesindeki düğünden kurtulmuş, narin yüz hatlarını çerçeveliyordu. Yumuşak soluk teni, boynunun dibindeki nabzın hızlı atışını izlemesini kolaylaştırdı ve ağzı sulandı. Dişlerini o cazip küçük noktaya batırmak çok kolay olacaktı.

Dişlerini mi? Bu düşünce onu şoke etti. Bir Catari'nin dişleri çiftleşme çılgınlığı içinde olmadığı sürece asla ortaya çıkmazdı ve Kalpar uzun zamandan beri geleceğinde bir eş olmayacağını kabullenmişti. Bu sadece bir baskınlık göstergesidir, diye kendini temin etti.

Karşı karşıya olduğu tehlikeyi sezmiş gibi titredi ve oturma odasına döndü. Ufak tefek olmasına rağmen şaşırtıcı bir zarafetle hareket ediyor, geniş odanın bir ucundan diğerine ilerlerken beyaz elbisesi ince bedeninin etrafında uçuşuyordu. Duvara yaslanıp onu izlerken, kendini hacimli elbisenin altındaki vücudu merak ederken buldu. Küçük göğüsleri ve ince kalçalarıyla çok fazla kıvrımı olduğundan şüpheliydi ama aynı zamanda onda gizli bir duygusallığı çağrıştıran tanımlanamaz bir şey vardı.

Ve babası Lord Vexian'ın bu duygusallığı uyandırmak için uygun erkek olduğunu mu düşünüyordu? Bu düşünce onu olması gerekenden çok daha fazla rahatsız etti. Diğer erkeklerle hiç karşılaşmamış olmasına rağmen, Cantor Limanı'nda ünü çok iyi biliniyordu. Marshall Thompson'ın aksine, Vexian yasadışı faaliyetlerini gizlemek için çok az çaba sarf ediyor, kanundan kaçınmak için rüşvet ve tehditlere güveniyordu. Kalpar bu narin kadının Vexian'ın acımasız ellerinde olduğu düşüncesinden nefret ediyordu.

Bu beni ilgilendirmez, diye kendi kendine hatırlattı. Buraya tek bir amaç için gelmişti: Marshall Thompson'ın kendisinin ve savaşçı arkadaşlarının sahip olduğu araziyle neden bu kadar ilgilendiğini öğrenmek. Arazileri, rehabilite etme sürecinde oldukları, daha önce terk edilmiş çiftliklerden oluşan küçük bir kümeden oluşuyordu. Arazi Cantor Limanı'ndan oldukça uzakta bulunuyordu ve bildikleri kadarıyla gerçek bir değeri yoktu. Bırakın daha büyük yerleşim yerlerini, çalıntı malları depolamak için bile sahile yeterince yakın değillerdi.

Yine de Marshall çiftliğe sızmak ve araştırma yapmak için daha önce en az iki girişimde bulunmuştu. Belli ki bir şey arıyordu ama ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Kalpar, Marshall'ın kızını piyon olarak kullanmak anlamına gelse bile bunu öğrenmeyi kendine görev edinmişti. Bu fikir şu anda ne kadar tatsız görünse de, savaşçı arkadaşlarını korumak bu zayıf insandan daha önemliydi.

Kadının sıkıntısını görmek onu hâlâ rahatsız ediyordu ve kendini konuşurken

buldu. "Yemek yedin mi?"

"Ne?"

Sanki yemek fikri ona tuhaf geliyormuş gibi irkilmiş bir bakış attı. Belki de böyle şeylere dikkat etmediği için vücudu bu kadar kırılgandı. En azından buna bir çare bulabilirdi. İletişim paneline doğru yürüdü ve hafif bir yemek siparişi verdi.

"Gerçekten aç değilim," diye itiraz etti ama adam onu duymazdan geldi. Evin bir üyesi olmayı beklediği kısa süre için bile olsa onun iyiliğinin sorumluluğunu kabul etmişti ve gelecek planları bu sorumluluğu değiştirmiyordu.

Kadının koruması olarak görevlendirilmesi beklenmedik bir şans eseri olmuştu. Bağlantılarından biri ev koruması olarak işe alınması için onunla bir görüşme ayarlamıştı. Ancak, başvurmaya geldiğinde, Marshall'ın güvenlik güçlerinin şefi Warshan ona değerlendirci bir bakış atmıştı.

"Bir Catari erkeğinin eşinden başkası tarafından tahrik edilemeyeceği doğru mu?"

Sorunun arkasında hafif bir alay vardı ama o bunu görmezden geldi ve başını salladı. Aslında bu tam olarak doğru değildi - bir erkeğin ergenlik döneminde vücudunun uyarılma yaşayabileceği kısa bir dönem vardı. Çoğu Catari erkeği gibi o da bu dönemden faydalanmıştı ama bunu ne zevkli ne de ödüllendirici bulmuştu. Tam yetişkinliğe ulaşır ulaşmaz, bu tür tatmin edici olmayan girişimler bile artık mümkün değildi. Aynı zamanda gezegenini terk edip İttifak güçlerine katılmaya karar verdiği zaman olduğu için, geleceğinde eşinin olmayacağını biliyordu. Kaçmak için fedakârlık yapmaya değer olduğunu düşünmüştü.

Tatsız anıları silkeleyerek, kapının ihtiyatlı bir şekilde çalınmasına cevap vermeye gitti. Genç bir hizmetçi elinde bir tepsiyle dışarıda durmuş, ona şaşkın gözlerle bakıyordu. Tepsiyi onun titreyen ellerinden aldı ve etkisiz protesto girişimini görmezden gelerek onu kovdu.

Tepsiyi pencerelerin yanındaki küçük masaya koyduktan sonra içindekileri kontrol etti. Renkli meyve küplerinden oluşan bir kase, peynir çeşitleri ve ince dilimlenmiş etler, küçük, tatlı keklerden oluşan bir seçki, ayrıca içinde efervesan ama alkolsüz bir sıvı bulunan bir sürahi, hepsi güzelce hazırlanmış ve düzenlenmişti. Bir dahaki sefere sıcak bir yemek de isteyecekti ama bu da iş görürdü.

"Ye," diye emretti.

"Sana aç olmadığımı söyledim," dedi meydan okurcasına, ama sonra midesi guruldadı.

"Vücudun sana ihanet ediyor. Yemek yemeyi reddetmenin babana karşı gelmenin makul bir yolu olduğunu mu düşünüyorsun? Ya da bana? Zaten bu kadar zayıfken kendini daha da zayıflatmanın mantığını anlayamıyorum."

Bunun üzerine küçük çenesi kalktı ve ona ters ters baktı. Onun meydan okuyuşunu beklenmedik bir şekilde zevkli bulmuştu. Babası onun ruhunu tamamen ezmeyi başaramamıştı.

Kadın meydan okurcasına ona bakmaya devam edince, adam meyve küplerinden birini alıp ona doğru uzattı. "Aç.

Şimdi aç."

"Bu çok saçma! Beni beslemene izin vermemi beklemiyorsun, değil

mi?" "Gerekirse."

Meyvenin kokusu burnuna doğru süzülürken onun tereddüt ettiğini görebiliyordu ama reddinin açlıktan çok inatçı gururuyla ilgili olduğundan emindi.

"Ye, Constance."

Küpü onun güzel ağzının üzerinde gezdirdiğinde, açlık galip geldi ve yumuşak küçük dudaklarını küpün etrafına sararak onu kabul etti. Bu sırada kızın ağzı adamın parmaklarına değdi ve adamın vücudunda alışılmadık bir his uyandırdı. Bu beklenmedik tepki karşısında kaşlarını çatarak bir adım geri çekildi ve tepsiyi tekrar işaret etti.

"Şimdi ye. Tabii kalanını sana yedirmemi istemiyorsan?"

Şaşkınlıkla ona okunamayan bir bakış attı ve sonra itaat ederek masanın yanındaki sandalyeye zarifçe oturdu. Devam etmek yerine bir süre çatalıyla oynadı ve onun bakışlarından kaçındı.

"Bana katılmak ister misin?" diye sordu

tereddütle. Adam bir kaşını kaldırdı.

"Babanın bunu onaylayacağından şüpheliyim," dedi kuru bir sesle.

Omuzları çöktü ama sonra çenesini kaldırdı ve ona aynı meydan okuyan bakışını attı.

"Ne olmuş yani?"

Omuz silkip ona katılırken bir gülümsemeyi gizledi ve yanaklarındaki soluk rengi görmezden geldi. Onun ruhu hoşuna gitmişti ama hoşuna gitmesinin konuyla ilgisi yoktu. Buraya bilgi almak için gelmişti, başka bir şey için değil.

Yemeye başladığında, gerçekten de aç olduğu anlaşıldı. Yeterince yediğinden emin olmak için gizlice kontrol etti ve kendini köpüklü meyve suyunu yudumlamakla sınırladı.

Bitirdikten sonra tatlı keklerden birini kemirdi, gözlerini kapattı ve tadına bakarken yumuşak, küçük zevk sesleri çıkardı. Aynı yumuşak sesler, parmaklarındaki kırıntıları yalarken demir kontrolünü tehdit ediyordu, ancak onun şehvetli zevkini başarıyla görmezden geldi. Bitirdiğinde ona sert bir bakış attı.

"Emekli olmadan önce yıkanmayı düşünüyor musunuz?"

"Yıkanmak mı? Ne... bunun seninle ne ilgisi var?"

Meyve suyuna uzanırken yanakları pembenin nefis bir tonuyla kızardı ve adam onun rahatsızlığı karşısında eğlendiğini göstermesine izin verdi.

"Sadece bir sonraki adımımızı

belirliyoruz." "Bir sonraki

adımımız mı?"

Bir kaşını kaldırdı.

"Sana gece gündüz yanında olacağımı söylemiştim."

"Bu, ben yıkanırken senin banyoda olman gerektiği anlamına gelmiyor!" diye bağırdı.

"Yemek yerken, yıkanırken, uyurken - ya benim yanımdasın ya da gözümün önündesin." "Ama..."

Adamın amansız yüzüne bakarken omuzları tekrar çöktü.

"Peki," diye mırıldandı, sonra ayağa kalktı ve yatak odasına, oradan da banyo odasına giden yolu açtı, kapının girişinde duraksadı.

"Bak, odaya girmenin başka bir yolu olmadığını görüyorsun. Dışarıda beklerseniz sorun olmayacağından eminim."

"Bir pencere var."

Hafifçe buharlaşan havuzun arkasındaki büyük, kemerli pencereyi işaret etti ve kadın ona şüpheli bir bakış attı.

"Yüzlerce metre havadayız - oradan kim gelebilir ki?"

"Kararlı bir davetsiz misafir için bu bir olasılık." Omuz silkti. "Havalandırma sistemi ve muhtemelen su tesisatı kanalları da öyle."

"Şaka yapıyor olmalısın." Odaya doğru yürüdü, adam onu takip edince tekrar durdu. "Hayır."

"Evet. Ben sana arkamı dönmüş dururken sen soyunabilir ve banyoya hazırlanabilirsin ama ben odada kalacağım."

"Aman Tanrım!"

Şaşırtıcı derecede sevimli bir hayal kırıklığı gösterisiyle ayağını yere vurdu ve adam arkasını dönüp onun itaat etmesini beklerken bir gülümsemeyi gizledi. Birkaç saniye ağır ağır nefes aldıktan sonra içini çekti ve görünüşe göre mücadeleyi bıraktığı için arkasında hışırtılar duydu.

Arkası dönük olmasına rağmen, her sese odaklandı ve onun elbisesini çıkarıp ince vücudunu ortaya çıkardığını hayal etti. Sıcak suya girdiğinde solgun teni kızaracak mıydı? Disipliniyle övünen bir erkek için, arkasını dönüp onun yıkınışını izleme dürtüsü şaşırtıcı derecede güçlüydü ama pozisyonunu korudu.

Kendini küvete bıraktığında usulca su sıçradı ve kokusu odayı doldurdu. Şımartılmış, ayrıcalıklı bir kadınla ilişkilendirebileceği ağır çiçek kokusu değil, beklenmedik bir şekilde çekici bulduğu taze ve temiz bir kokuydu. *Hay sikeyim*. Onunla ilgili her şey çekiciydi. *Ve alakasız*, diye hatırlattı kendine. Tamamlaması gereken bir görevi vardı.

Bu, sırtı ona dönük beklemeye devam ederken farkındalığın tenini karıncalandırmasını engellemedi ve onun küvetten çıktığını duyduğunda, çıplak vücudundan aşağı akan suyu çok net bir şekilde hayal edebiliyordu. Kadının hareketlerini dinlerken o yabancı his tekrar üzerine çöktü. Arkasını dönme dürtüsünü acımasızca bastırdı, onun yerine hazır olduğunu söylemesini bekledi.

"Giyindim," dedi, sesi biraz kararsızdı ve adam döndü.

Beklediği gibi, solgun teni banyonun sıcaklığından kızarmıştı. Geceliğinin beyaz pamuğu nemli vücuduna hafifçe yapışmıştı. O da vücudunun büyük bir kısmını örtmesine rağmen, önceki elbisesinden çok daha ince ve açıktı. İnce kumaşın altından belinin hafif kıvrımlarını ve göğüs uçlarının sert tepelerini görebiliyordu. Parmakları o baştan çıkarıcı küçük tomurcuklara dokunma isteğiyle seğirdi.

Onun tedirgin ifadesini ve kendi dürtülerini görmezden gelerek banyonun kapısını açtı ve yatağı işaret etti. "Uyu."

"Nerede uyuyacaksınız? Ve bu konuda ne zaman?" Omuz silkti.

"Siz uyurken ben biraz dinleneceğim. Savaş bana o zaman bile tetikte olmayı öğretti." O kadar hafif uyuyordu ki, en hafif ses bile onu uykusundan uyandırıyordu. En son ne zaman kesintisiz bir gece geçirdiğini hatırlamıyordu. "Neresi olduğuna gelince..."

Yatağa dönüp kızın nefes alış verişini hızlandırırken, onun rahatsızlığıyla eğlenerek kelimelerin kalmasına izin verdi. Ama sonra meme uçlarının daha da sertleştiğini fark etti ve küçük göğüslerini avuçlamak ve dik uçlarıyla alay etmek için ani bir dürtüyle savaşıırken eğlencesi kayboldu. *Benim neyim var böyle?* Tahrik olamaması onu çekici bir kadını fark etmekten alıkoymuyordu ama nadiren bir kadına dokunmayı hayal ediyordu.

"Pencerenin yanındaki sandalye yeterli olacaktır. Rahat... görünüyor," diye ekledi ironik görünmeyi başararak. Kuşkusuz pelüş sandalye rahattı - bir insan için - ama vücudu bunun için çok büyüktü.

"Oturma alanındaki kanepede daha fazla yeriniz olur." Kadın

ona umutlu bir bakış attı ama adam başını salladı.

"Yanımda ya da gözümün önünde," diye hatırlattı ona. "Şimdi uyu."

İç geçirdi ama yatağa doğru gitti ve yorganın altına girdi, kocaman tenteli yatağın içinde gülünç derecede küçük görünüyordu. Yatak ona yakışmamıştı ama odanın geri kalanı da yakışmamıştı. Mobilyalar fazla süslüydü ve yatak perdelerinden döşemelere kadar her şeyi kaplayan pahalı işlemeli kumaş lüks olmasına rağmen dokunulduğunda rahatsız edici derecede sertti.

Onun kişiliğine dair tek gerçek işaretin şöminenin yanındaki raflarda duran küçük kitap koleksiyonu olduğundan şüpheleniyordu. Onları incelemek istedi ama kadın çarşafı yeterince yukarı çekmişti, böylece sadece gözleri görünüyordu ve çarşafın üzerinden belirsizce bakıyordu. Bunun yerine, seçtiği sandalyeye doğru yürürken ışıkların kapatılmasını emretti. Gece görüşü mükemmeldi ama şehir ışıklarının parıltısı odanın tamamen karanlık olmasını engellediği için buna gerek yoktu.

"Perdelerin kapalı olmasını ister

misin?" "Hayır. Gökyüzünü

görebilmeyi seviyorum."

Sesi yumuşak ve hafif soluksuzdu. "O zaman

uyu."

Rahatsız sandalyeye oturdu ve bacaklarını küçük bir sedirin üzerine koydu. Bu, durumu çok az iyileştirmişti ama yine de savaş sırasında geçirdiği çoğu geceden yüz kat daha iyiydi. Birkaç kez gerindi ve omuzlarını yuvarladı, kadının bu hareket karşısında gözlerinin açılmasını gizlice izledi. Kadının takdir dolu bakışı biraz fazla tatmin ediciydi ve sandalyeye geri yerleşirken bunu görmezden gelmek için kendini zorladı.

Gözlerini kapatarak, farkındalığını korurken rahatlamasını sağlayacak nefes egzersizlerine başladı. Çok geçmeden nefes alış verişinin kesildiğini duydu ama uykuya dalması uzun zaman aldı.

C H A P T E R 4

Constance irkilerek uyandı, kalbi çarpıyor ve teni kızarıyordu. Canlı rüya hâlâ zihnindeydi -Kalpar üzerine eğilmiş, gümüş gözleri parlayarak onu titreten bir yoğunlukla izliyordu. Ve onu sadece izlemekle kalmamıştı; elleri onu okşuyor, göğüsleriyle oynuyor ve bacaklarının arasından aşağıya doğru kayıyordu.

Gözlerini sıkarak uygunsuz görüntüleri uzaklaştırmaya çalıştı ama heyecanı hâlâ damarlarında dolaşıyordu. Göğüsleri ağrıyor ve midesinde bir sıcaklık hissediyordu. Ağrıyı bastırmak için ellerini boş yere göğüslerine bastırdı ama bu baskı sadece tahrik olmasını arttırdı. Kalpar'a baktı ama gözleri kapalıydı, iri vücudu tamamen hareketsizdi.

Pervasız bir dürtüyle meme uçlarını hafifçe çekti ve ortaya çıkan arzu patlaması karşısında neredeyse nefesi kesilecekti. Daha önce de kendine dokunmuştu ama hiç bu kadar yoğun hissetmemişti. Gözlerini Kalpar'dan ayırmadan bir elini çarşafın altına kaydırarak dokunuşunu karşılayan talepkâr zonklamaya karşı uyluklarını birbirine bastırdı.

Derin bir nefes alarak geceliğini beline kadar sıyırdı, ardından elini titreyen karnından aşağıya, çıplak tepesine doğru uzattı. Orta parmağı daha da aşağı kayarak rüyasının neden olduğu kayganlıkla temas edince ürperdi.

Açılışının etrafında dönerken hareketlerini sessiz ve kontrollü tutmaya çalıştı, ancak şişmiş klitorisinin üzerinde sıyrılırken nefesi yine de yakalandı. Daireler çizerken diğer eli meme ucunu sıktı, daha önce kendine hiç dokunmadığı kadar sertti ama bu baskı sadece heyecanını artırdı. Uyarılması neredeyse acı verici olana kadar büyüdü ve yakın olduğunu biliyordu, çok yakın...

Kalpar'ın gözleri açıldı, karanlık odada bembeyaz parlıyordu, tam da doruk noktası üzerine çökerken.

"Siktir," diye homurdandı.

Adam ayaklarını yere bırakıp ayağa kalktığı anda kadın hâlâ serbest bırakılmanın etkisiyle titriyordu. Yatağa doğru yürüdü, gözleri hala yorganın altında duran ele odaklandı ve klitorisinin heyecanla nabız attığını hissetti.

"Değildim... Sadece ihtiyacım vardı..."

Kelimeler boğazında düğümlendi. Yalan söyleyip kendine dokunmadığını söyleyemezdi, hele ki kanıtlar bu kadar can sıkıcıyken.

Adam yatağa ulaşmış, kızın üzerinde yükseliyor, göğsü ağır nefes alıp verişle inip kalkıyordu ama kız ondan kaçmadı. Bunun yerine kalp atışları beklentiyle hızlandı. Bir an tereddüt etti, burun delikleri açıldı ve sonra çarşafı çekip aldı.

O yakıcı beyaz bakışlar kadının açıkta kalan alt bedenini, hâlâ bacaklarının arasına gömülü olan elini taradı. "Şu haline bak," diye homurdandı. "Üremek için ne kadar da olgunlaşmışsın. Şimdiye kadar çoktan çiftleşmiş, kendine ait bir evde güvende olurdun."

"Bu asla bir seçenek değildi," diye fısıldadı, babasının onu kontrol etme ve lekesiz tutma konusundaki soğuk kararlılığını hatırlayarak. "Sanırım değildi."

Adam eğildi ve kız ona dokunacağını sandı, kalbi heyecanla çarpıyordu. Onun yerine çarşafı tekrar vücudunun üzerine çekti.

"Sana açıkça ihtiyacın olan şeyi veremem, bu yüzden ikimizin de iyiliği için kendini dizginlersen memnun olurum."

Öfke utançla yarıştı ve galip geldi. Kadın ona ters ters baktı.

"Eğer benim yanımda kalmakta ısrar ediyorsan, sonuçlarına da hazırlıklı olmalısın."

"Cesaretten yoksun değilsin, değil mi küçük insan?" Kadını şaşırtan bir şekilde, adamın sesi aslında eğleniyor gibiydi. "Meydan okuyuşunu takdir ediyorum ama yine de isteğimi kabul etmeni bekliyorum. Şafağa kadar birkaç saat var. Uyumaya devam et, Constance."

Onun yaşadığı şoku görmezden gelerek arkasını döndü ve sandalyesine doğru yürüdü. Sırf ona kendisini kontrol edemeyeceğini göstermek için yarı yarıya kendine dokunmak istiyordu ama meydan okumasına rağmen, ne yaptığıнын farkında olduğunu bildiği için bunu gerçekten yapmayı hayal bile edemiyordu. Bunun yerine meydan okurcasına oflayıp pufladı ve ona sırtını dönerek yuvarlandı. Utanç ve kızgınlığın onu uyanık tutmasını bekliyordu ama doruğa ulaştıktan sonra vücudu gevşek ve ağır hissetti ve birkaç dakika içinde uykuya daldı.

BİR SONRAKİ UYANIŞINDA, GÜNEŞ IŞIĞI AÇIK PENCERELERDEN İÇERİ SÜZÜLÜYORDU. KALPAR HÂLÂ SANDALYESİNDEYDİ AMA Gözleri kapalı olmasına rağmen uyuduğunu düşünmüyordu. Ayağa kalktığında, adamın gözleri hemen açıldı. Yüz ifadesinden gece karşılaşmalarıyla ilgili hiçbir duygu okunmuyordu ve bu nedense onu rahatsız ediyordu. Yataktan çıktığında ve adam hemen ayağa kalktığında kızgınlığı daha da arttı.

"Bu gerçekten gerekli değil. Sadece bedensel işlevlerimi yerine getirmem gerekiyor."

Adam cevap vermedi ve kadın tepinerek banyoya girdiğinde adam da onu takip etti. Neyse ki tuvalet bölmesi bir duvarın arkasına gizlenmişti ve onu inceledikten sonra işiyle ilgilenmesi için onu yalnız bıraktı. Dışarı çıktığında yüzü hala utançtan pembeydi ve onu yatak odasının kapısının önünde kollarını kavuşturmuş beklerken buldu.

"Tekrar yıkanmak ister misiniz?" "Hayır, teşekkür ederim."

"Tamam. Ben duş alacağım. Bu odadan çıkmaya kalkışma." "Ne? Hayır, yapamazsın -"

İtirazları kulak ardı edildi. Uzun bıçak kılıflarını taşıyan siyah kemeri çoktan çözmüş ve duşun yanındaki bankın üzerine yerleştirmişti. Gömleğini çıkarmadan önce ikinci bir kemer onu takip etti. Omuzları beklediğinden daha da genişti - çok daha genişti - ve elleri pantolonuna indiğinde hâlâ ağzı açık bir şekilde çıplak göğsünün kaslı genişliğine bakıyordu. Ne yaptığını fark edip aceleyle bakışlarını kaçırmadan önce koyu mor saç çizgisine kısa bir anlığına göz attı.

Duş açılmadan önce kısık bir kıkırdama duyduğuna yemin edebilirdi. *Canı cehennem*e. O duş alırken öylece durmayacaktı. Tam eli kapıya dokunurken konuştu.

"Eğer odadan çıkmaya kalkışırsan, peşinden gelir ve seni benimle birlikte duşa geri sokarım. İstedğin bu mu, küçük insan?"

Adamın sesinde bir eğlence belirtisi olmasına rağmen, sesi kesinlikle amansızdı ve tehdidini yerine getireceğinden hiç şüphesi yoktu. İç çekerek elini bıraktı. Onun yerine sabah rutinini tamamlamak için tezgâha gitti. Gözlerini aynaya diktiğinde, aynanın camla çevrili duşu net bir şekilde görebilmesi için mükemmel bir şekilde yerleştirildiğini fark etti.

Kollarını başına doğru kaldırıp saçlarını yıkarken kaslı vücudu parlıyordu. Sonra bacaklarının arasındaki devasa gövdeye bir an göz attı. Neredeyse bileği kadar kalın olan siki vücudundan ağır bir şekilde sarkıyordu ve gözlerini başka tarafa çeviremeyerek yutkundu. Adam tahrik bile olmamıştı ama herhangi bir insan erkeğinden daha büyük olduğundan emindi.

Daha da kötüsü, adam dönmek için o anı seçmişti ve kadın o etkileyici siki net bir şekilde görebiliyordu. Şaftının her iki yanında da çıkıntılar vardı. Çıkıntılar, Tanrı aşkına! Başında da farklı bir şey vardı ama kadın tam olarak anlayamadan ağırlığını değiştirdi.

Başka tarafa bakmalıydı, gerçekten bakmalıydı ama bakışlarını devasa organdan çekemiyordu. Babasının dikkatli bakışları altında bile ara sıra ilgisini çeken bir erkekle karşılaşmıştı ama hiçbiri bu kadar doğrudan bir cinsel ilgi uyandırmamıştı. Parmakları o devasa shaftın etrafını sarma arzusuyla kaşınıyor, ondan sözde imkânsız bir ereksiyon koparıp koparamayacağını görmek istiyordu. Elinin altında daha da büyüyeceği düşüncesi hem korkutucu hem de merak uyandırıcıydı ve

vücudunun bu fikre tepki verdiğini hissedebiliyordu.

Adam sabunu durularken tekrar pozisyon değiştirdi ve kadının nefesi kesildi. Penisinin ucu şekil değiştirmişti, artık yuvarlak değildi ama tepesi kabarmıştı. Bu konuda uzman olduğundan değil ama daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. Omurgasından aşağı bir ürperti geçti ve başını kaldırıp adamın doğrudan kendisine baktığını gördü, gözleri yine gümüş rengine parlıyordu.

"Küçük, masum bir bakirenin anatomimle bu kadar ilgilenmesini beklemezdim."

Ses tonu alaycıydı ama gözlerindeki sıcaklık inkâr edilemezdi. Sertçe yutkundu, sonra çenesini kaldırdı.

"Sadece merak ettim çünkü bu... farklı," dedi olabildiğince ağırbaşlı bir şekilde. "Bakmaktan zarar gelmez, özellikle de onunla hiçbir şey... yapamayacağınıza göre."

"Gerçekten bu kadar saf mısın, küçük insan? Bir kadına zevk vermemin tek yolu sikim değil." Kızın ağzı açık kaldı.

"Kadınlarla ilgilenmediğini sanıyordum."

Bir şeyler söylemeye başladı ama görünüşe göre daha iyi düşündü. Bunun yerine omuz silkti ve suyu kapatmak için öne doğru eğildi.

"Bugün için planın nedir?"

"Çocuk hastanesini ziyaret ediyorum."

Aylık ziyaretler zor kazanılan bir savaş olmuştu. Babası, dünyayı kamu yararına çalışan bir işadamı olduğuna ikna etme çabasının bir parçası olarak çeşitli hayır kurumlarına para bağışlıyordu. Kızının bu hayır kurumlarından bazılarında katılmasına gönülsüzce izin vermişti, çünkü bu yine imajı için iyiydi. Bu gerekçeyi, ziyaretleri kabul etmesi için onu köşeye sıkıştırmak için kullanmış, halka açık bir etkinlik sırasında hastane yardım kuruluşunun başkanına bundan bahsederek babasının zaten onayladığı izlenimini vermişti.

Babası çok öfkelenmişti, ancak başka birinin onun her zamanki buz gibi yüzünün daha da buzlu hale geldiğini fark edeceğinden şüpheliydi. Sandalyeyi, kırılğan sağlığı için çok fazla olabileceği konusunda uyarıyordu ama sonunda ziyaretlere izin verdi ve bu ziyaretler onun varlığının en önemli noktasıydı.

Kalpar bu anons karşısında kaşlarını kaldırdı ama yorum yapmadı, havluyu tüm o pırıl pırıl mor tenin üzerinde hızlıca gezdirdi. Tekrar baktığını fark ettiğinde yanaklarına bir sıcaklık hücum etti, hevesle havlunun vücudunda gezinmesini izliyordu, özellikle de havluyu o devasa aletin üzerinde rahatça gezdirdiğinde, yumuşak sivri bir uca doğru yeniden şekil değiştiren alevlenmiş başa doğru çıkıntıların izini sürdüğünde.

"Constance?"

Sesindeki eğlenme notası geri gelmişti. Suçlulukla sıçradı ve hızla gözlerini kaçırıldı. "Gidip

giyinmeme izin vermezsiniz herhalde?" diye sordu umutla.

"Doğru tahmin ediyorsun." Pantolonunu çekti ve tezgâha doğru ilerledi, erkeksi kokusu onu saracak kadar yakındı ve kadın kafasını toparlamak için mücadele etti. "Ama beni izlediğin kadar dikkatle seni izlemeyeceğim. Tabii sen istemedikçe."

C H A P T E R 5

U Kalpar'ın kışkırtıcı yorumuna verecek bir cevap bulamayan Constance yatak odasına doğru kaçtı. Bu sefer onu durdurmaya çalışmadı, gömleği ve elindeki bıçaklarla onu takip etti.

"Ee?" diye sordu, kız gardırobunun önünde duraksayınca kaşlarını kaldırarak. "İzlememi ister misin?"

Bir an için gerçekten de baştan çıkmıştı. Geceliğini çıkarmasını izlerken adamın gümüş gözlerinin bembeyaz kesileceği düşüncesi beklenmedik bir şekilde cazip gelmişti ama sağduyu ağır bastı.

"Arkamı dön, lütfen."

İtaat ederken dudakları kıpırdadı, sonunda gömleğini çekerken yatak odasının kapısının önünde ilerledi. Arkası dönük olmasına rağmen, geceliğini başının üzerinden geçirirken teni hâlâ farkındalıkla karıncalanıyordu. Gözlerini onun sırtından ayırmadan, dantel ve renklerle dolu çekmecedan bir çift külot seçti. Konu kıyafet olduğunda babasının izin verdiği tek hoşgörü buydu.

On sekizinci doğum gününden kısa bir süre sonra birkaç çift satın almak için ilk ayarlamayı yapmış ve bunu ondan gizli tutmayı ummuştu. Bunun yerine ertesi gün onun ofisine çağırılmıştı.

"Bunlar kimin için?" diye sordu, pembe bir dantel parçasını uzatarak.

"Hiç kimse!" Adam ona sadece buz gibi bir bakış attığında, aceleyle devam etti. "Mütevazı giyinmemi tercih ettiğini biliyorum ama güzel bir şeyler istedim. Kimse onları görmeyecek," diye ekledi umutla.

Onu şaşırtacak şekilde, onları saklamasına izin vermişti. O zamandan beri gardırobunda başka bir değişiklik yapmayı kararlılıkla reddetmişti, ama o güzel iç çamaşırlarıyla biraz teselli bulmuştu.

Arkasında minik bir fiyonk olan mavi ipek külotunu giyerken Kalpar'ın bu külot hakkında ne düşüneceğini merak etmekten kendini alamadı.

Hiçbir şey, dedi kendi kendine kararlılıkla. Onları asla görmeyecek.

Sonra uzun kollu, yüksek yakalı elbiselerinden birini daha seçti. Bu elbisenin boynu diğerlerinden biraz daha genişti, köprücük kemiğinin bir kısmını ortaya çıkarıyordu ve kadın ona tekrar arkasını dönebileceğini söylediğinde gözleri hemen açıkta kalan küçük deri parçasına gitti.

Tuvalet masasına doğru ilerleyip saçlarını karışık topuzdan kurtarıırken onu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Genellikle yatmadan önce saçlarını tarar ve sonra örerdı ama dün gece bunu dert edemeyecek kadar rahatsız olmuştu. *Bunun bedelini şimdi ödüyorum,* diye düşündü, düğümleri çözmeye çalışırken yüzünü buruşturdu.

"Normalde saçlarını bağlar mısın?" diye sordu onu şaşırtarak.

Sessizce onun yanına ilerlemiş, sırtından aşağı dökülen karmakarışık sarı buklelere bakıyordu. "Evet.

Neden?"

"Oldukça güzel."

Parmakları bir düğüme takılana ve kız irkilinceye kadar hafifçe saçlarını okşadı.

"İşte bu yüzden. Dün gece örmeliydim." Bileğini kontrol ederken iç çekti. "Çözmek sonsuza dek sürecek."

"İzin verin."

Kadın onu durduramadan, adam fırçayı elinden aldı. "Ne

yapıyorsun sen? Geri ver onu!"

İşe koyulurken sakince, "Uslu dur," dedi.

Neredeyse her hemşire saçlarını tararken onu gözyaşlarının eşiğine getirmişti. Kalpar'ın daha da acımasız olmasını bekliyordu. Bunun yerine Kalpar sabırla ama hızla çalışmış, uzun saç tellerinin uçlarından başlayıp ara sıra hafif, neredeyse hoş bir çekiştirmeden fazlasını yapmadan yukarı doğru ilerlemişti. Süreç son derece rahatlatıcıydı ve fırçayı buklelerinin tamamında gezdirmeyi başardığında kız keyifli bir sersemlik içinde yüzüyordu.

"Saçlarınız oldukça dikkat çekici."

Fırçayı bıraktı ve saçlarını elinin etrafına sarmadan önce parmaklarıyla hareketi tekrarladı ve bu sefer biraz daha sert olmak üzere bir kez daha nazikçe çekti. Meme uçları aniden elbisesinin altında zirve yaparak bu harekete karşılık verdi ve kendini içgüdüsel olarak daha fazlasını isteyerek onun eline doğru eğilirken buldu.

Adam keskin bir nefes aldı, gözleri kısa süreliğine beyazlaştı ve kadın dondu kaldı. Ne

düşünüyordu acaba? "Kaldırısam iyi olacak," dedi nefes nefese.

Aniden başını salladı ve onu serbest bıraktı. Kadının uzun bir deneyimin verdiği hızla onu sabitlemesini izledi, yüzü okunamaz haldeydi. Kadın ayağa kalktığında, ona yolu göstermesini işaret etti ve ardından onu oturma odasına kadar takip etti. Odanın bir tarafındaki küçük yemek odasındaki masa kahvaltı için hazırlanmıştı bile - tek kişilik.

Tek kişilik yer sofrasına baktı, sonra içini çekti.

"Neden kahvaltıda bana katılmıyorsun?"

"Senin yemeğe benden daha çok ihtiyacın var."

"Endişelendiğin buysa aç kalmayacağım." Büfede bekleyen tabakların kapaklarını çekmeye başladı. "Her zaman çok fazla yemek gönderirler ama yıllar önce bununla mücadele etmeyi bıraktım. Hizmetçilerimden biri bana fazladan yiyecekleri iyi kullandıklarını söyledi."

Adam tabakların içindekileri incelerken, o da dolabı karıştırarak başka bir yer takımı buldu ve onu da masaya ekledi. Adam ona katılmak için geldiğinde gözlerini masaya dikmiş bakıyordu.

"Ne oldu?"

"Bu..." Sesi kırılmak üzereydi. "Burada ilk kez biri bana katılıyor."

Kreşteyken bakıcılarıyla birlikte yemek yiyordu ama onlar kovulmuş ve on ikinci doğum gününde bu süite yerleştirilmişti. O zamandan beri ara sıra özenle seçilmiş bir kadını oturma odasında çay eşliğinde ağırlıyordu ama sosyal etkileşimlerinin sınırı buydu.

Derin bir nefes aldı ve tehdit eden gözyaşlarını geri çekmeye çalıştı. Kalpar onun bu çabasını fark etmiş gibiydi, duygularını kontrol altına almaya çalışırken sabırla bekledi. Sonra onu şaşırtarak sandalyesini çekti ve diğer koltuğa oturmadan önce onu oturttu, babasının meşru ortaklarından herhangi biri kadar zarifti.

Yemek yerken çok az konuştular ama yine de onun arkadaşılığından zevk alıyordu. *Bir arkadaş değil*, diye hatırlattı kendine. Dışarıda nöbet tutmak yerine süitine girmesine izin verilen ilk kişi o olsa bile, ücretli bir korumaydı. Algar bile içeri girmeyi reddetmişti.

Kahvaltısını bitirdikten sonra Kalpar ona yaklaşan hastane ziyaretini sordu.

"Genelde çocukları ziyarete gidiyorum. Bazıları o kadar hasta ki hastaneden hiç çıkamıyorlar ve yalnızlar. Ebeveynleri olsa bile onları her gün ziyaret edemiyorlar ve çok fazla oyun arkadaşları yok. Bu yüzden onlarla vakit geçiriyorum ve onlara hikayeler okuyorum."

"Ne tür hikayeler?"

"Her türden. En çok macera hikayelerinden etkileniyor gibi görünüyorlar."

"Belki de kendi maceralarını yaşamak istedikleri içindir." Bilek telsizine baktı. "Eğer gitmekte hâlâ ısrarlıysan gitmeliyiz."

"Tabii ki gidiyorum," diye tersledi. "On dakika içinde hazır olurum."

Kuşkulu bir kaşını kaldırdı ve şüpheleri doğru çıktı - eşyalarını toplaması on dakikadan çok daha uzun sürdü. Kızın kitap çantasını ve aşçının kendisi için hazırladığı parlak süslü kurabiye kutusunu bir araya getirmesini sabırla izledi.

Bunları kendisi yapmayı tercih ederdi ama babası yemek yapmayı öğrenmesi için ısrar etmesine rağmen, mutfakta hizmetçilerle kaynaşmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Neden ona öğretme zahmetine girdiğini sorduğunda, soğuk bir şekilde bazı erkeklerin eşlerinden böyle bir beceri istediğini söylemişti.

Lord Vexian onun için yemek yapmasını bekler miydi, diye acı acı düşündü.

Kalpar ona asansöre kadar eşlik ederken hem çantasını hem de kurabiyeleri taşımakta ısrar etti, sonra da yeraltı park alanına indi. Bölgeyi incelerken kaşlarını çatı.

"Bu seviyeye kaç kişinin erişimi var?"

"Tabii ki babam, Warshan ve onun en güvendiği ekibi var. Benim korumalarım ve babamın korumaları, artı şoförlerimiz. Sanırım hepsi bu kadar." Uzak duvardaki geniş kapıları işaret etti. "Babamın üst düzey yöneticilerinin o alana giriş izni var ama buraya girmelerine izin verilmiyor."

Başını iki yana salladı.

"Hoşuma gitmedi. Çok fazla bilinmeyen var."

Park alanını geçerlerken söylediği sözler sırtından aşağı bir ürperti gönderdi, geniş alan aniden soğuk ve tehdit edici göründü. Garajda babasının özenle sergilenen araçlarının yanı sıra, araçlara bakım yapmak için kullanılan ve birçoğu davetsiz bir misafiri gizleyebilecek kadar büyük olan çeşitli ekipmanlar da bulunuyordu.

Ona baktı ve ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"Merak etme, küçük insan. Başka kimsenin seni rahatsız etmesine izin vermeyeceğim."

Başka kimse var mı? Şoför onları karşılamak için aceleyle yanlarına geldiğinde hâlâ onun ne demek istediğini merak ediyordu ama bunun yerine yaklaşan ziyarete odaklanmayı tercih ederek konuyu kapattı.

C H A P T E R 6

Kalpar, Constance'ın ofisinin köşesinde oturmuş, onun çalışmasını izliyordu. Aşırı özenli ve resmi mobilyalara rağmen burası aslında bir çalışma ofisiydi. Hastaneden döndüklerinden beri, onun bir hayır projesi için teklif üzerinde çalışmasını, mali kayıtları uzlaştırmasını ve yine çeşitli hayır kurumlarıyla ilgili birkaç sanal toplantı yapmasını izlemişti. Onun küçük

İnsan onu şaşırtmaya devam ediyor, her an onun hakkındaki önyargılarına daha az benzediğini kanıtlıyordu.

Hastane bile bir keşif olmuştu. Karşılaştıkları herkesin adını biliyordu ve hepsiyle selamlaşmaya özen gösteriyordu. Birkaç kişi pek dost canlısı değildi ama yoluna devam etmeden önce onlara yine de gülümsedi. Ancak çoğunluk onu açıkça seviyordu ve çocuklara gelince, belli ki ona tapıyorlardı. Hareket edebilenler onunla tanışmak için koşuştururken, yatalak olanlar da ona hevesle gülümsüyordu.

Uzun süre orada olmasalar bile, hikaye zamanı için hepsini bir araya toplamadan önce her bir çocukla en az birkaç dakika geçirmekte ısrar etti.

Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez, diye düşündü acımasızca. Marshall'ın kızı için gerçek bir endişe duyduğuna giderek daha az ikna olsa da, onu değerli bir varlık olarak gördüğü açıktı ve geri dönmesi için pazarlık yapmaya hazırды. Özellikle de Vexian ile bir çiftleşme ayarlamaya niyetliyse. Bu düşünceyle elini bıçaklarından birinin üzerinde buldu. Erkeğin eğilimleri hakkında duyduklarına bakılırsa, bunun mutlu bir birliktelik olacağından şüpheliydi. *Beni ilgilendirmez.*

Onu izlerken bu istenmeyen düşüncüyü bir kenara itti. Kaşlarını çatmış ekrana bakıyor, kaleminin ucunu ısıırıyordu. Güzel dudaklarının kalem etrafında büzüldüğünü görmek, vücudunda o beklenmedik tepkilerden birine daha neden oldu. Gerçek bir ereksiyon değil - böyle bir ihtimal yoktu - ama sanki gerçekten tahrik oluyormuş gibi bir sıcaklık dalgası. Vücudu tepki verirken zihinsel olarak lanet okudu, teni sıcaklıkla karıncalandı ve burun delikleri potansiyel bir eşin kokusunu alıyormuş gibi açıldı.

Onun taze, temiz kokusu böyle bir tepkiye neden olmamalıydı ama hiç şüphe yoktu ki... vücuduna bir şeyler oluyordu. Belki de önceki gece kadının yorganın altında kendini tatmin ettiğini fark etmesinden kaynaklanıyordu. Mantıklı seçenek bunu görmezden gelmek olurdu. Bunun yerine kendini yatağa doğru ilerlerken ve çarşafı geri çekerken buldu. Kadının ince kalçalarının arasına sıkışmış küçük elin görüntüsü sonsuza dek beynine kazınmıştı.

Küçük boyutuna rağmen, açıkça olgunlaşmıştı, çiftleşmeye ve yetiştirilmeye hazırды. Elini çekmesi, lezzetli vücudunun her santimini elleriyle, diliyle ve kendi elleriyle keşfetmesine izin vermesi için ısrar etmenin eşiğindeydi... Başka bir şey için umut olmadığının farkına varması sonunda aklını başına getirmişti. Yine de uykusuz bir gecenin geri kalanı için sandalyesine döndüğünde sıcaklık tenini sıızlatmaya devam etti.

Bir de siki vardı. Bir Catari'nin sikinin başı çeşitli nedenlerle şekil değiştirirdi - penetrasyona veya üremeye yardımcı olmak ya da sadece zevk almak için - ama bu değişikliklerin sadece eşinin varlığında gerçekleşmesi gerekiyordu. Duş alırken siki sadece onun odadaki varlığına tepki vermişti ve onun geniş gözlü bakışları teninde yeni bir farkındalık dalgası yaratmıştı.

Belki de çiftliğe dönmeden önce çiftliğin kuzeyindeki dağlarda yaşayan Arkanlı doktor Drakkar'ı ziyaret etmeli ve vücut kimyasında bir sorun olmadığından emin olmalıydı.

Başını kaldırıp onu izlediğini fark ettiğinde bu olasılığı düşünüyordu. Pembenin güzel dalgası yanaklarını sular altında bıraktı ve kendini ne kadar uzağa ulaştığını merak ederken buldu - köprücük kemiğini mi geçti? O iki küçük tatlı göğsüne kadar mı?

Kadının gözleri adamın eline kayınca, adam bıçağını çevirdiğini geç de olsa fark etti - yıllar önce edindiği bir alışkanlıktı bu.

"Bu ne için?" "Bu sadece

bir alışkanlık."

"Ellerinle yapacak başka bir şeye ihtiyacın var." Kadının rengi k o y u l a ş t ı ve adam onun sözlerindeki imayı aniden fark ettiğinden şüphelendi. "Senin bir hobin yok mu?"

"Bıçak atma." "Sen

ciddi misin?"

Bıçağını tekrar çevirdi ve uzaktaki duvara doğru fırlattı. Tam istediği gibi, süslü parşömenlerin tam ortasına düştü.

"Vay canına." Adamın onu almasını izlerken gülümsemesi biraz titriyordu. "Sanırım benim tarafımda olman iyi bir

şey." Kadının sözleri üzerine istenmeyen bir suçluluk duygusuna kapıldı ve hemen konuyu değiştirdi.

"Bugün hastanede alışılmadık bir şey fark ettim. Doktorlardan gönüllülere kadar temas ettiğiniz herkes kadındı."

"Ziyaretlerin şartlarından biri de buydu. Babam ziyaretlerim sırasında hiçbir erkekle temas kurmamamı emretti. Bu 'isteğini' büyük bir bağışla desteklediği için onlar da seve seve yerine getirdiler."

"Yardım kuruluşlarınızın tüm üyeleri de kadın."

"Temas kurduklarımın hepsi, evet. Bir erkekle temas kurduğum tek zaman, katılmamı istediği sosyal etkinlikler ve o zaman bile her etkileşimi izliyor." Kirpiklerinin altından onu dikizledi. "İşte bu yüzden duşumdaki çıplak erkeği çok merak ettim."

"Aynen öyle. Dün geceki davranışınıza da benim varlığım mı neden oldu?"

Kadının yanaklarına akan renkten, haklı olduğundan emindi. Bu bilgiden duyduğu memnuniyet dalgasını görmezden gelerek ayağa kalktı.

"Yemek yeme vaktin geldi."

"Bunu kendi başıma belirleyebilecek kapasitede olduğumu biliyorsun. Yoksa beni kesilecek bir dana gibi şişmanlatmaya mı çalışıyorsun? Beni Lord Vexian için daha cazip bir mal haline getirmek için mi?"

"Sizi daha cazip kılacak hiçbir şeye ihtiyacınız yok."

İltifatı engelleyemeden, sesindeki acılıktan etkilenerek ortaya çıktı ve gülümsemeden önce ona şaşkın bir bakış attı.

"Teşekkür ederim. Tesadüfe bakın ki acıktım. Yemek yiyelim mi?"

Onun yanına geldi ve koluna girdi. Dönüp onu odadan çıkarmadan önce kolundaki küçük ele uzun süre baktı.

Daha fazla yemek hazırlanıp yemek odasına bırakılmıştı ama bu kez masa gerçekten de ikisi için hazırlanmıştı. Soğumaya bırakılmış şarap şişesini ona uzatmadan önce masaya memnuniyetle baktı.

"Şunu açar mısınız lütfen?"

"Benim için sakıncası yok ama neden size hizmet eden hizmetçileriniz yok?"

Marshall'ın kendi yemeğini servis etmek şöyle dursun, kendi şarabını açtığını bile hayal edemiyordu. İç çekti.

"Bu biraz karışık. Babam kendi konumunun ve dolayısıyla benim konumumun çok bilincindedir, ancak yıllar içinde birkaç kez bir hizmetçiyle arkadaş oldum. Bu durumdan, konumuma uygun yaşamadığım düşüncesinden daha çok hoşlanmıyor. Bana eşlik eden hizmetkârların çoğu aynı zamanda onun casusları olduğu ve ben de onun tercih ettiği resmiyetten hoşlanmadığım için, kendi başımın çaresine bakmak daha kolay hale geldi." Adam ona bir tabak dolusu lezzet sunarken, kadın alaycı bir şekilde gülümsedi. "Belki de kendi başımın çaresine bakmak abartı olur. Sadece görünür hizmetçilerim yok."

"Yalnız değil misin?"

"Evet." Gözleri masanın öbür ucundaki adaminkilerle buluştu, kristal mavisi derinliklerinde hüzün vardı. "Hayatımın çoğunu yalnız geçirdim ama buna hiç alışmadım."

Kadının basit ifadesi adamın içinde beklenmedik bir sempati duygusu uyandırdı ve kadın tabağına baktığında neredeyse sevinecekti. Bir başkasına sempati duymasına nadiren izin verirdi. Onun sadakatini kazananlar sadece savaşçı arkadaşlarıydı. Onları ve görevine duydukları ilgiyi düşününce kaskatı kesildi. Onun duygularına dokunmasına izin vermek görevini daha da zorlaştırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Kendi tabağını doldururken onun bakışlarıyla karşılaşmamaya dikkat etti, yemek yerken yüz ifadesini soğukkanlı ve profesyonel tuttu. Kadın ikinci bir porsiyon için uzandığında, adam kaşlarının hafifçe çatılmasına izin verdi.

"Daha yavaş yemelisin."

"Elimde değil. Bu gece her şey çok lezzetli. Belki de şirket yüzündendir."

Adam homurdandı, kızın gözlerindeki utangaç gülümsemeye karşılık vermeyi reddetti ve kız dudağını

ısırpı aşağı baktı. Hay sikeyim. "Anlıyorum. Çok fazla yemeği yalnız yedim."

Bu kabul şüphesiz bir hataydı, ancak ısıltılı bir gülümsemeyle ödüllendirildiğinde pişmanlık duymakta zorlandı. Daha az kişisel konulara geçmeye kararlı olan adam, konuyu öğleden sonra yaptığı telefon görüşmelerine çevirdi. Kadın dikkatini başka yöne çekmeye istekliydi ve yemeğin geri kalanını, onun için favori olduğu belli olan bir konuyu tartışarak geçirdiler.

Yemeklerini bitirdikten sonra uzun süre masada oturup konuştular. Şarap şişesini de boşaltmışlardı ve sonunda esneyip ayağa kalktığında hafifçe sallanıyordu.

"Yatma vakti."

"Pekâlâ." Ona katıldı, elini bir kez daha koluna sıkıştırdı - sadece ona destek olmak için, diye kendini temin etti. "Yarın ne var? Dullar mı? Yetimler mi? Çaresiz ama çekici bir hayvan mı?"

Kıkırdadı, hafifçe onun yanına yaslandı ve ondan da buna karşılık gelen bir gülümseme aldı.

"Çok ilginç bir şey değil. Haftalık bakım randevum var."

"Bakım mı?"

"Babam, araçlarından biri gibi cilalanmam ve parlatılmam konusunda ısrar ediyor - ancak onlardan farklı olarak, asla sürülmeme izin verilmiyor." Yatak odasına vardıklarında daha da yaklaştı. "Neredeyse keşke..."

"Ne diliyorsun, benim küçük insanım?"

Durdu, ona baktı, gözleri loş odada yıldızlar gibiydi.

"Neredeyse bunu dileyecektim..." İçinden büyük bir ürperti geçti ve başını salladı. "Boş ver. Olmayacak şeyler için özlem duymak aptallıktır."

Kadın arkasını dönmeye başladı ama adam onu kolayca yerinde tutarak bedenine

yaklaştırdı. "Ne istiyorsun Constance?"

"Tüm ilklerimin Lord Vexian'a ait olmayacağını. Daha önce hiç öpülmedim bile."

Kafasında çalan uyarı zillerine rağmen, onun gözlerindeki utangaç davete karşı koyamadı ve ağzını onunkine doğru indirdi. Kısa bir dokunuştan başka bir şey düşünmemişti ama dudakları buluşur buluşmaz vücudunda bir zevk patlaması oldu. Dudakları onunkilerin altından ayrıldığında, tatlılığını tatmak için içeri girmeye karşı koyamadı. Küçük bir zevk sesi çıkardı, yumuşak küçük bedenini onunkine bastırırken kolları boynuna doğru kaydı.

Adam inledi ve öpücüğü derinleştirdi. Kız geri çekilmek yerine hevesle karşılık verdi. Isı tenini sardı ama onun istekle sunduğu şeylerden daha fazlasını alırken bunu görmezden geldi. Bir eliyle başını okşarken, diğer eliyle onu daha da yaklaştırdı - göğüs uçlarının küçük sert tepelerini göğsünde hissedebileceği kadar yakın.

Aleti kıpırdandı - hafif ama hissedilir bir hareket - ve beklenmedik tepki damarlarında alevlenerek onu o anın şokundan kurtardı. Bu imkânsız olmalıydı ama vücudu ona tepki veriyordu. Kız ona ne yapıyordu? Onu öpecek kadar nasıl aptal olabilmisti?

Ağzını geri çekti, boğazında ani bir hırıltı yükseldi ve hem öfkesini hem de vücudunda kabaran şehveti acımasızca bastırdı. Adam bir adım geri çekilince kızın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Lütfen... yapma..."

"Bu tehlikeli bir oyun, küçük insan," diye bağırdı. "Ama..."

"Constance, yatağına git. Lütfen."

Belki de onun sesindeki çaresizliği duydu çünkü tartışmayı bıraktı. Elini ağzına bastırarak bir süre adamın yüzünü inceledi, sonra başını salladı.

"Üzerimi değiştirmem gerek," dedi

sessizce. "Devam et."

Yapmak istediği son şey olmasına rağmen ona sırtını döndü. Daha fazlasını istiyordu, o tatlı küçük dudaklardan, o hoş küçük vücuttan ve o utangaç coşkudan daha fazlasını. *Yapamam*. Aralarındaki bağı keşfetmeyi ne kadar isterse istesin, hâlâ yerine getirmesi gereken bir görevi vardı.

"Üstümü değiştirdim. Dişlerimi fırçalayacağım."

Onu takip etmesi gerektiğini biliyordu ama umutsuzca nefes almaya, çelişkili duygularını düşünmek için bir fırsata ihtiyacı vardı. Banyo kapısına kadar gidip açık kapı aralığında durarak ve sırtını ona dönerek uzlaştı.

Beklenmedik hisler yüzünden vücudu hâlâ zonkluyordu ve kendini onun arkasında durup banyo aynasında yüzünü izlerken hayal ederken buldu, eli o tatlı küçük göğüslerden birini kavrarken ağızıyla boynunun kıvrımını keşfediyordu. *Hay sikeyim*. Havada onun uyarılmışlığının kokusunu alabiliyordu, tıpkı dün gece aldığı gibi. Bu da olmaması gereken bir şeydi. Onun tepkisinin -bir eşin tepkisinin- bu kadar farkında olmamalıydı.

Hayır. Bunu düşünmek bile imkansızdı.

Onun yaklaştığını duydu ama küçük bir el hafifçe sırtına dokunana kadar kıpırdayacak gücü kendinde

bulamadı. "Yatmaya hazırım."

Hastanede dostça olmayan insanlarla uğraşırken kullandığı aynı hoş, nötr sesi kullanıyordu. Bunu fark etmek içinde bir şeyleri kırdı ama kendini başını sallayıp kenara çekilmeye zorladı. Bir gece önce kullandığı sandalyeye dönerken çarşafların yumuşak hışırtısını duydu ama sonunda arkasını döndüğünde kadın hâlâ dik oturmuş onu izliyordu.

"Yanlış bir şey yapmadın," dedi sessizce. "Beni öpmeni istedim ve öptüğün için hâlâ memnunum. Güvenime ihanet etmedin."

"Sence bu yüzden mi -"

Kelimeleri ısırarak söyledi ve kadın başını salladı.

"Evet. Senin onurlu bir erkek olduğunu biliyorum, Kalpar."

Sözleri onu bıçak gibi keserek susturdu. Bir yanıt beklemiyor gibiydi, sonunda uzanıp gözlerini kapatmadan önce dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Uyurken ona sarılmak için bile olsa yanına gitmekten başka bir şey istemiyordu. Bunun yerine sandalyesine geri yerleşti ve ona göz kulak olmaya hazırlandı.

C H A P T E R 7

Önce kez daha Constance aynada Adele'in elbisesinde yaptığı son düzeltmeleri izledi. Aradan geçen bir hafta elbise hakkındaki fikrini değiştirmemişti - her zamanki gibi ağır ve çirkin duruyordu - ama en azından artık o kadar solgun değildi. Başka bir değişiklik daha vardı ve Adele özenli kurdeleleri bağlamayı bitirirken düşünceli bir şekilde mırıldandı dış cübbenin ön tarafında.

"Biraz kilo almış gibi görünüyorsunuz Bayan Thompson. İhtiyaç duyulan bir gelişme," diye ekledi terzi aceleyle, Constance'ın alınacağından korktuğu belliydi.

Gücenmek yerine eğlendi ve aynada göz göze geldiklerinde Kalpar'a gülümsedi. Yemek yediğinden emin olmak konusunda son derece gayretliydi. Ayrıca onunla aynı sofrayı paylaştığında yemek yemekten çok daha fazla keyif aldığını fark etmişti. Kısa bir tereddütten sonra Kalpar ona gülümseyerek karşılık verdi ve o da iç geçirdi.

Hafta pek çok açıdan kafa karıştırıcıydı ve bu kafa karışıklığının ana kaynağı da oydu. Söz verdiği gibi tüm bu süre boyunca birlikte olmuşlardı ama bazen onun hakkında, babasının onu kendisine sunduğu zamankinden daha fazla şey bilmiyormuş gibi hissediyordu.

Ama bu tamamen doğru değil, diye düşündü, anımsatıcı bir gülümseme dudaklarını bükerek. Artık onun çıplak nasıl görüldüğünü biliyordu, nasıl öpüştüğünü biliyordu ve her gün onun nezaketini tecrübe etmişti. Buna rağmen, hâlâ onun kendisinden bir şeyler sakladığı izlenimine kapılıyordu. Önceki hayatıyla ilgili neredeyse hiçbir şey anlatmamış, ne zaman konuyu açsa konuyu değiştirmiş ve onu zorlamamıştı.

Ayrıca öpüşmelerini tekrarlamayı teklif edecek cesareti de yoktu ve o da teklif etmemişti ama onu sık sık ağzına bakarken görmüştü, gümüş gözleri bembeyaz parlıyordu, bunu onun da en az kendisi kadar sık düşündüğünden emindi. Belki de bu berbat balo bittikten sonra...

Babasının tercih ettiği yüksek profilli sosyal etkinliklerin hiçbir zaman hayranı olmamıştı, her zaman dili tutulmuş ve rahat hissetmemişti, ancak babasının kendisi için seçtiği erkeklerle tanışacağını bilmek bunu daha da kötüleştirdi. *Belki de duyduğum kadar kötü biri değildir,* diye düşündü ama gözleri tekrar aynaya gitti ve odasının köşesinde sabırla bekleyen korumasının devasa figürünü inceledi. Babasının sipariş ettiği ağır resmi üniforma ona çok yakışmış, vücudunun güçlü hatlarını ve o yakışıklı, yabancı yüzü vurgulamıştı.

Babası böyle bir eşleşmeyi asla onaylamazdı ama yine de olabilecekler için hüznü bir düşünceye kapılmaktan kendini alamadı. Onun geçmişi hakkında hiçbir bilgisi olmamasına rağmen, onunla bir eşleşmeyi kabul etmekte tereddüt etmezdi. Elbette onun ilgisine karşılık vermesi gerekmiyordu. Ama sonra gözleri aynada tekrar buluştu ve onunki bembeyaz parladı. Evet, ilgileniyordu.

Adele son bir kez daha kontrol etti, bornozun yüksek arka yakasının özenle dikilmiş saç modeline zarar vermediğinden emin olduktan sonra geri çekildi.

"Şimdi tek ihtiyacın olan mücevherler ve sen hazırsın."

"Masanın üzerindeki kutudalar -"

Konuşmasını bitirmeden önce Kalpar onları getirdi ve Adele kutuyu açarak şaşkın bir nefes verdi. "Gerçekten de çok güzel ve elbiseyi mükemmel bir şekilde tamamlıyor."

Terzi ağır kolyeyi dikkatlice boynuna taktı. Süslü altın parşömenler, ışıltılı mor mücevherleri çerçeveliyordu.

tanımıyordu. Genel etkisi ihtişamıyla neredeyse barbarcaydı ve Adele haklıydı, elbiseyi tamamlıyordu, ancak elbise gibi ona uymayacak kadar ağır ve süslüydü. Karmaşık saç modeline uygun bir taç takılmıştı ve başı hemen ağrımaya başladı ama gülümsemeye zorladı.

"Teşekkür ederim, Adele."

"Hiç de değil, Bayan Thompson. Balodan keyif alacağınıza inanıyorum."

Terzi başını salladı ve onu Kalpar'la yalnız bırakarak gitti. "Ne

düşünüyorsun?" diye sordu ona.

Adam arkasında duruyordu ve aynadan adamın saçlarına hafifçe dokunuşunu izledi, sonra elini elbisenin açıkta bıraktığı tek deri olan boynunun narin sütununda gezdirdi. Eli boynunda oyalandı, başparmağı kulaktan omuza uzanan kıvrımı nazikçe okşadı. Öpüşmeden beri ona ilk kez dokunuyordu ve kız elinin içine doğru eğilmemek için mücadele etmek zorunda kaldı.

Adamın dokunuşu kadının omurgasından aşağı hoş bir ürperti gönderdi ama en azından ağır elbisesi meme uçlarının sertleştiği gerçeğini gizliyordu. Burun delikleri alevlendi ve aniden geri adım attı.

"Sanırım baban memnun olacak."

"Ama sen değil?"

Alaycı bir not verme çabası boşa gitti ve başını salladı.

"Saçlarının açık olmasını tercih ettiğimi biliyorsun."

Gözleri tekrar buluştu. Ona dokunmak konusunda koyduğu moratoryumun istisnası saçlarıydı. Her sabah onun için saçlarını tarıyor, düğümleri çözdükten sonra kalan düğümleri "kontrol etmek" için parmaklarını saçlarında gezdiriyordu - bu işlem her zaman oldukça uzun sürüyordu. Kızın buna en ufak bir itirazı yoktu elbette.

"Bu duruma getirmek için ne kadar zaman ve ne kadar ürün gerektiği düşünüldüğünde, yarın işinizin çok zor olacağından şüpheleniyorum."

"Evet. Gidelim mi?"

Başını salladı, kapıyı açmaya giden babasının koluna girmeyi diledi ama prova çatı katının ana katındaki odalardan birinde yapılmıştı ve etrafta birkaç hizmetlinin olduğu kesindi. Bunun yerine tacın ağırlığı altında başını kaldırabildiği kadar kaldırdı, omuzlarını dikletti ve babasının yanına gitti.

BİR SAAT SONRA, BÜYÜK MERDIVENLERDEN INIP İŞİLTİLİ BİR BALO SALONUNA GİRDİĞİNDE MİDESİ ÇALKALANIYORDU. KÜÇÜK BEYAZ Balo salonunun neredeyse her santimetresine serpiştirilmiş ışıklar, havada süzülen yüzlerce holografik baloncukta yansıyor. Port Cantor'un seçkinleri zengin mekânı doldurmuş, şampanyalarını yudumluyor ve anlamsız gülümsemeler takınıyorlardı.

Babası ayrı gelmeyi tercih etmişti ve Kalpar'ın güven verici varlığı dışında yalnızdı. Kalpar iki adım geride ve yan taraftaydı ama orada olduğunu bilmek ona cesaret veriyordu. Heybetli gövdesi güç saçıyordu ve baş döndürücü ihtişamın ortasında buna sarıldı.

Merdivenlerin başına geldiklerinde, hastane yardım kuruluşundaki kadınlardan biri olan Ellen onunla konuşmaya geldi, dudaklarında dostça bir gülümseme vardı ve biraz rahatladı. Kalabalığın arasında ilerlerken birkaç gönüllüyle daha karşılaştı, ancak hepsi Ellen kadar arkadaş canlısı değildi. Ne kadar çok çalışırsa çalışsın, babasının ünü yaptığı her şeyi gölgede bırakıyordu.

Babası onu balo salonunun bir tarafındaki kapıların yanında bekliyordu, dudaklarında buz gibi bir gülümseme vardı.

"Constance. Bize katılabildiğine çok sevindim. Nihayet." Ayrı giriş yapmaları konusunda ısrar eden kişi o olmasına rağmen, onaylamadığı açıktı ve kadın irkildi. "Madem buradasınız, sizi Lord Vexian'la tanıştırmak isterim."

İri yarı bir uzaylı öne doğru adım attığında dehşet karnına çöktü. Lord Vexian orada bulunan tek insan olmayan kişi olmasa da, görünüşü sarsıcıydı; belirgin bir çenenin her iki yanında çıkıntı yapan çene kemikleri ve kapaksız siyah gözleri doğrudan onu delip geçiyor gibiydi. Uzun, siyah bir dil çene kemiklerini izlemek için dışarı fırlamıştı; o korkunç suratında bile alaycı bir ifade vardı.

"Çok yumuşak görünüyor." Sesinde, yağlanması gereken metal bir parça gibi gıcırtılı bir tını vardı.

Yumuşak mı? Bu bir iltifat mıydı? Öyle olduğunu varsaymayı seçti ve başını nezaketle eğmek için kendini zorladı. "Çok naziksınız lordum."

"Hiç de değil."

Vexian'ın güçlü pençelerinden birinin çıkıntılı kenarları bileğinin etrafına dolandı. Ona zarar vermiyordu ama tehdit oradaydı. Onu ileri doğru çekerek bir hayvan parçası gibi inceledi ve histerik bir şekilde dişlerini de incelemek isteyip istemeyeceğini merak etti. Adam daha da yaklaşıp soğuk, küflü nefesini yanaklarının üzerinde gezdirince boğazındaki safra yükseldi.

Kalpar hafif, başarısız bir hareket yaptı ama neyse ki yerinde kaldı. Onun da Algar'la aynı kaderi paylaşabileceği düşüncesine katlanamıyordu.

Vexian'ın pençesi iç elbisesinin yüksek yakasında gezindi.

"Yüzü tatmin edici. Ama acaba bu neyi gizliyor?" Babasına baktı ve çene kemiklerini şaklattı. "Kapsamlı bir inceleme yapmadan bir satın alma yapmamı bekleyemezsiniz."

Teftiş mi? Elbette babası böyle bir şeye asla izin vermezdi. Onun umutsuzluğuna karşın, babası sadece

soğukkanlılıkla başını salladı. "Elbette. Bu taraftan gelin."

Babası kapıyı arkasından açtı ve neden bu pozisyonu seçtiğini anladığında dehşeti daha da arttı. Koridorda onu takip ederken midesi bulanıyordu, Lord Vexian'ın pençeli eli sırtında istenmeyen bir ağırlık oluşturunuyordu. Çenesini dik tutmasına rağmen, her adım onu kaçınılmaz bir kâbusa sürükleyen bir kurşun ağırlığı gibi hissediyordu.

Koridorun yarısında, babası başka bir kapıyı açarak oymalı ahşap bir masanın ve kararmış bir şöminenin önüne dizilmiş birkaç büyük deri sandalyenin bulunduğu boş bir çalışma odasına girdi. Vexian ona doğru baktı, dudaksız ağzı grotesk bir gülümseme taklidiyle gerilmişti. "Önden buyur, canım."

Eşikte tereddüt etti ama babasının buz gibi yüz ifadesi tartışmaya izin vermedi. Kendini içeri girmeye zorladı, koyu renkli ahşap paneller ve tütsü dumanının kalan izleri odaya boğucu bir hava veriyordu. Babası onun tereddütlerine aldırmış etmeden Kalpar'a doğru baktı.

"Ben sizi tekrar çağırana kadar görevden alındınız."

Ona dehşet dolu bir bakış atmaktan kendini alamadı. Bir an tereddüt etti, gözleri onunkilerle buluştuğunda bembeyaz parlıyordu. Ama sonra başını eğdi, koridora geri adım atıp kapıyı arkasından kapatırken yüzü esrarengiz bir maskeye dönüşmüştü.

"Şimdi bakalım," diye homurdandı Vexian, büyük sandalyelerden birine yerleşip ona beklenti dolu bir bakış fırlatırken. "Lütfen gelinliğinizi çıkarın, böylece potansiyel geliminin varlıklarını daha... yakından inceleyebilirim."

Babası hiç itiraz etmeden Vexian'ın karşısındaki sandalyeye yerleştiğinde midesi bulandı. Vücudunu örtmesi konusunda her zaman bu kadar ısrarcı olan adam nasıl aynı adam olabilirdi? Ona yalvaran bir bakış attı ama adam soğuk bir şekilde karşıladı.

"Seni tam da bu an için korudum. Bu senin değerini kanıtlaman için bir fırsat."

Çaresizlikten uyuşmuş bir halde cübbenin özenle hazırlanmış bağcıklarını el yordamıyla çözmeye çalıştı ama parmakları çözemeyecek kadar titriyordu. Babasının yüzü giderek buz gibi oluyordu ama Vexian ayağa kalkıp ona katılırken kıkırdadı.

"İzin verin."

Korkunç keskinlikteki pençesini bir kez savurdu ve kurdeleler kolayca parçalandı. Neyse ki kapalı olan pençelerini kadının omuzlarına doğru kaldırdı ve cübbeyi üzerinden iterek kumaşın ağırlığıyla hızla yere düşürdü. Ağır ipek iç elbisesi hâlâ onu örtüyor olsa da kendini korkunç derecede açıkta hissediyordu ama daha kötüsü de vardı.

Vexian onun etrafında dönerek bir kez daha onu birinci sınıf bir hayvanmış gibi inceledikten sonra babasına baktı. "Bu giysi hâlâ kabul edilemez kusurları gizliyor olabilir."

Babası Vexian'ın o kadar ileri gitmesine asla izin vermezdi, değil mi? Ama bir kez daha onun dile getirilmemiş yakarışını duymazdan geldi ve başını salladı. "Onu çıkarabilirsin."

Dudaklarından dehşet dolu bir inilti kaçtı ve babası kaşlarını çatı, ancak Vexian bir pençesini

ikinci kurdele seti. Ağır saten omuzlarından aşağı kayarak ayaklarının dibinde toplanırken kumaş teninin üzerinde fısıldadı. Adele elbiseye uygun askısız tek parça bir iç çamaşırı vermişti, bu yüzden tamamen çıplak değildi ama hayatı boyunca hiç bu kadar açıkta hissetmemişti.

Vexian bir daire daha çizerken babası klinik bir soğukkanlılıkla onu inceledi. Bu kez onun önünde durakladı. Bir pençesini iç çamaşırının üst kenarında gezdirmeden önce süslü kolyeyle bir süre oynadı. Kadın ürpermekten kendini alamadı ve Vexian'ın dili tekrar dışarı çıktı.

"Oldukça küçük," dedi Vexian. "Bir Ctharan'ın tam boyunu kaldırabileceğinden emin değilim. Bu... zorlayıcı olabilir." İtirazına rağmen gözleri kızın göğüslerine sabitlenmişti, yüzündeki şehvet açıkça görülüyordu. Babası omuz silkti.

"Bir insan dışısının vücudu esnemek üzere tasarlanmıştır. Eminim seni almak için eğitilebilir. Bu, daha önce başkaları tarafından kullanılmış bir dişiye tercih edilmez mi?"

Verdiği klinik yanıt sahnenin kabus niteliğini daha da arttırdı. "Ona hiç dokunulmamış mı?"

"Tamamen. Ona her şekilde sahip olan ilk kişi sen olacaksın."

Vexian bir pençesini düşünceli bir şekilde göğsünün hafif kabarıklığına bastırdı ve bir inilti daha çıktı. Güldü ve babasına baktı.

"Görünüşe göre onu en azından uysal olması için çoktan eğitmişsiniz. Bir Ctharan dışısından ne kadar da ferahlatıcı bir değişiklik."

Uyumlu değilim, diye içinden bağırdı ama kelimeler ağzından çıkmayı reddetti.

"Uyumluluk onun en değerli özelliğidir." Babasının sözleri açıkça bir uyarı niteliğindeydi ve kız yine ürperdi. "Teftişinizden memnun kaldınız mı?"

Vexian iç çamaşırının kenarını tekrar incelerken düşünceli bir şekilde geveledi ve umutsuzca onu da çıkarmasını talep etmemesi için dua etti. Ama adam başını salladı ve arkasını döndü.

"Şimdilik. Ancak, tıbbi bir muayeneye ihtiyacım olacak ve bu muayene için hazır bulunmayı bekliyorum."

İçini yepyeni bir korku kapladı ama babası bir kez daha başını sallamakla yetindi ve ona küçümseyen bir bakış attı. "Anlaştık.

Giyinip gidebilirsin Constance. Lord Vexian ve ben görüşmelerimizi tamamladığımızda seni çağıracağım."

Bir kenara atılmış altın rengi ipek elbiseyi alıp başının üzerine fırlattı ve boğucu çalışma odasından kaçtı. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı ama yine de koştu, tek düşüncesi kaçmaktı. Bir köşeyi döndü ve doğrudan Kalpar'ın sert gövdesine çarptı.

Elleri onu sabitlemek için omuzlarını kavradı, ellerinin sıcaklığı soğuk tenine nüfuz etti. "Constance? Ne-"

Sonunda içine attığı utanç ve umutsuzluğun bir gözyaşı seliyle patlamasına izin vererek ona doğru çöktü.

CHAPTE R 8

Kalpar loş koridorda ilerlerken içgüdüsel olarak Constance'ı koruma dürtüsüyle savaşıyordu. Duygularına neredeyse iki kez ihanet etmişti - ilkinde Vexian ona ellerini sürmeye cüret etmiş ve onu kendine çekmişti, ikincisinde ise çalışma odasında ona o umutsuz bakışını atmıştı.

Marshall onu kovarsa -ya da ortadan kaldırmaya çalışırsa- onu koruyacak kimsenin kalmayacağını hatırlayacak kadar kendini kontrol etmeyi zar zor başarabilmişti. Bunun görevini de tehlikeye atacağı gerçeği sonradan aklına gelmişti. *Lanet olsun.* Geçtiğimiz hafta boyunca kendini uzak tutmak için yaptığı tüm girişimlere rağmen, bu kırılğan insanla fazlasıyla ilgiliydi.

Bütün haftayı aralarındaki fiziksel çekimi keşfetme dürtüsüyle savaşıyor geçirmiş olması da durumu daha da kötüleştirmişti. Umutsuzca onu tekrar öpmek, o yumuşak küçük vücudu keşfetmek, vücudunun ona gerçekten tepki verip vermeyeceğini öğrenmek istiyordu. Vesayetinde bir değişiklik yapmak zorunda kalmasına rağmen bu dürtüye direnmeyi başarmıştı - artık ona banyo odasına kadar eşlik etmesinde ya da duş alırken yanında kalmasında ısrar etmiyordu. Bunun yerine iki oda arasındaki kapıyı açık bırakmış ve saniyeler içinde onun yanında olabileceği bilgisiyle vicdanını rahatlatmıştı.

Odada fiziksel varlığı olmasa bile, duş alırken iki ayrı olay olmuştu ve sadece onu düşünmek bile sikiinin titremesine neden olmuştu. Hâlâ onun eşi olabileceğine ikna olmamıştı ama vücudunun ona bir şeyler söylemeye çalıştığından şüphelenmeye başlamıştı. Ama o kısa gençlik şehvetinden aldığı ders, sadece fiziksel bir tepkinin onu tatmin etmek için yeterli olmadığıydı.

Onun iyi kalpli ve nazik ruhunun da en az tatlı bedeni kadar kendisini çağırdığını düşünmeyi reddetti. Ve bu narin dış görünüşün altında, onun korunaklı yetiştirilme tarzını yalanlayan bir güç, bir direnç sezdi. Başını iki yana sallayarak hain düşünceleri kovdu. Onun dünyasında böyle hayallere yer yoktu. O bir savaşıydı ve kız da bu amaç için bir araçtı. Hepsisi bu kadardı.

Öyle değil miydi?

Koridorda bir tur daha attı ve çalışma odasının kapısının önünde tekrar durdu. Hiçbir şey duyamıyordu ama umarım bu iyiye işaretti. Eğer çılgılık atarsa, ona gitmekten kendini alıkoyamayacağını biliyordu.

Bir sonraki turunda duvar kaplamasına gömülü bir kapı fark etti ve dikkatini dağıtmak için kapıyı açmaya çalıştı. Kapı kolayca açılarak başka bir koridoru ortaya çıkardı; bu koridor, volta attığı zengin koridordan belirgin bir şekilde farklıydı. Zemin ve duvarlar çıplak betondur ve duvarlara gömülü ışıklar çıplak ve faydacıydı. Bu alan açıkça hizmetlilere erişim sağlamak için tasarlanmıştı ve çalışma odasında her şeyin sessiz olduğundan emin olmak için bir kez daha kontrol ettikten sonra, hızlı bir araştırma yapmaya ve nereye gittiğini bulmaya karar verdi.

Tam ağlayan Constance koridordan aşağı koşarken geri döndü. Constance ona çarpmadan önce onu yakaladı ve Constance ona doğru yığıldı, sanki kalbi kırılıyormuş gibi ağlıyordu. İşlemeli cüppesi kaybolmuş ve altın rengi iç elbisesi kırılğan bir omzunun üzerinden aşağıya düşmüştü. İçindeki öfke, onu o iki piçle yalnız bıraktığı için duyduğu suçluluk duygusuyla daha da arttı. Onun çektiği sıkıntının bedelini ödeyeceklerdi ama onu buradan çıkarmak daha acildi.

Onu kollarının arasına aldı ve hizmetkârların koridoruna dönerken titreyen bedenini göğsüne yasladı. Kız ona sarıldı, yüzü boynunun kıvrımlarına gömüldü. Gözyaşlarının nemini teninde hissedebiliyordu ve onu bu sefil yerden olabildiğince çabuk uzaklaştırmaya kararlı bir şekilde hızını artırdı.

Serin gece havasına çıkmadan önce kimseyle karşılaşmadılar. Alanın teslimatlar için tasarlandığı açıktı, ancak bir araç filosu düzgünce kesilmiş bir çitin diğer tarafına park edilmişti ve içinde bulundukları hover aracını tanıdı.

geldi. Evdeki konumu nedeniyle kapılar onun dokunuşuna açıldı. Onu koltuğa oturtmaya çalıştığında boynuna yapıştı, bırakmak istemedi.

"Bırak gideyim tatlım, böylece buradan çıkabiliriz."

Boğuk bir hıçkırık daha çıkardı ama onu serbest bıraktı ve adam kontrollerin arkasına geçti. Motor uğuldayarak çalıştı ve gaz pedalına yüklenerek hızla yasal olandan daha yükseğe çıktı. Kadın kendini tekrar adamın yanına gömerken şehrin ışıkları bir renk cümbüşü içinde bulanıklaştı.

"Bana ne olduğunu anlatabilir misin?" diye sordu nazikçe.

Kadın çalışma odasında olanları hıçkıra hıçkıra anlatırken, adamın kontrolleri kavraması daha da sıkılaştı. Her kelimeyle birlikte öfkesi artıyor, taşmakla tehdit eden bir öfke kaynıyordu.

"Beni hiç umursamıyor," diye hıçkırıklar arasında boğuldu. "Ben hep beni korumaya çalıştığım için bu kadar kontrolcü olduğumu ummuştum. Tek istediği en yüksek fiyatı alacağımdan emin olmaktı. Ama Lord Vexian'la evlenemem, yapamam. Lütfen Kalpar, bana yardım etmelisin."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," diye hırladı, sesi alçak ve tehlikeliydi. "Seni güvende tutacağım, Constance. Söz veriyorum."

Geceye doğru yol aldıklarında, yorgunluk onu ele geçirirken hıçkırıkları yavaş yavaş azaldı. Koltuğa doğru yığıldı, nefes alış veriş sonunda sakinleşti ve huzursuz bir uykuya daldı. Onu böyle görmeye dayanamıyordu, kendi babasının zalimliği karşısında kırılmış ve yenilmişti.

Ne yapacaktı? Onu babasının pençesinden kurtarmalıydı ama Marshall'ın sahip olduğu bilgiye de ihtiyacı vardı. Ama belki de bunu kendi lehine çevirebilirdi. Zaman çizelgesini değiştirmesi gerekcekti ama onu güvenli bir yere saklayabilir ve ortadan kaybolmasını kendi lehine kullanabilirdi.

Babasının, Lord Vexian'la yaptığı anlaşmayı tamamlamak için bile olsa, onu geri almak isteyeceğinden emindi. Ctharan belli ki Marshall'ın istediği bir şeye sahipti. Onu geri vermeye hiç niyeti olmasa da, belki de bu çaresizliği kullanabilir, ihtiyacı olan bilgiyi almak için durumu manipüle edebilirdi. Riskli bir hamleydi ama hem onu hem de çiftlikteki savaşçıları korumasını sağlayacak tek seçenek buydu.

Yasal yüksekliğe kadar alçaldı ve Cantor Limanı'nın merkezindeki zengin semtlerden uzakta dolambaçlı bir rota izledi. Issız bir yer bulur bulmaz lüks hovercarını sıradan bir araçla değiştirdi ve eski becerilerini kullanmaya başladı. Şehrin daha az lezzetli bölgelerinde dolambaçlı bir yol izledi, sonra tekrar araç değiştirdi. Constance uykusunda sızlanmasına ve vücudu huzursuzca seğirmesine rağmen yolculuğun büyük bölümünde uyudu.

Son transfer sırasında uyandı ve ona şaşkın bir bakış attı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Güvenli bir yerde," diye cevap verdi, sesi alçak ve güven vericiydi. "Babandan ve Lord Vexian'dan

uzakta." Başını salladı ve tekrar uykuya daldığında daha huzurlu görünüyordu.

Takip edilmediklerinden emin olmak için birkaç kez geri döndü ve sonunda balıkçı rıhtımının aşağısındaki eski bir depoya vardı. Küçük yan sokağa yanaşarak tuş takımına bir kod girdi ve kapı açıldığında içeri girdi.

Depo karanlık ve küflüydü, tuzlu su kokuyordu ve gelgitin iç çekişiyle gıcırdıyordu ama sessiz ve ıssızdı. Constance hâlâ uyuyordu, bu yüzden onu kasalar ve ekipman labirentinden geçirerek ikinci kata çıkan bir dizi çürük merdivene taşıdı.

En üstte, seyrek döşenmiş ama temel ihtiyaçlarla donatılmış küçük bir daire vardı. Burayı haftalar önce güvenli bir ev, gerektiğinde geri çekilebileceği gizli bir sığınak olarak kurmuştu. Şimdi ise her ikisini de barındıracaktı. Onu nazikçe yatağa yatırarak, her şeyin bıraktığı gibi olduğundan emin olmak için hızlı bir kontrol yaptı. Sonraki adımlarını planlamaya başlamalı, Marshall'la nasıl irtibata geçeceğini bulmalı ve planını harekete geçirmeliydi. Bunun yerine, kendini yatağın yanında oyalanırken, loş ışıktaki onun yüzüne bakarken buldu.

Uykusunda o kadar savunmasız görünüyordu ki, ince yüz hatları hâlâ daha önce döktüğü gözyaşlarının izlerini taşıyordu. Göğsünü alışılmadık bir sızı doldurdu. Kendini durduramadan uzandı ve yanağındaki bir tutam karışık saçı şefkatle geriye doğru taradı. İçgüdüleri onu korumasını, yakınında tutmasını söylüyordu ve yatağın kenarına çöktü, onun nefes alıp verişinin düzenli olarak yükselip alçalmasını izlerken yorgunluk üzerine çöküyordu.

Harekete geçmesi, hazırlıklara başlaması gerektiğini biliyordu ama kendini ondan ayrılmaya zorlayamıyordu. O kadar kırılgandı ki bu küçük insan, beklenmedik bir şekilde düşüncelerinin içine girmişti. Uykusunda inlediğinde, vücudu seğirdiğinde, nefesinin altında küfretti ve onu kucağına alıp kollarına almadan önce yatağı doğru ilerledi.

Kadın tekrar yerine oturdu ve o da kendisine bu kısa an için izin vermeye karar verdi. Sadece bu gece için, hiçbir görev yoktu, birbiriyle çatışan hedefler yoktu, sadece ikisi bu gizli sığınaktaydı. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu ama şimdilik dünyanın yok olmasına izin verdi ve uykuya teslim olurken onu yakınında tutmanın basit zevkine teslim oldu.

CHAPTE R 9

Constance yavaşça uyandı, pis bir pencereden süzülen loş ışıktaki gözlerini kırıştırdı. Bir an için kafası karıştı, pütürlü yatak ve sert battaniye kafasını karıştırdı. Sonra hafızası geri geldi - babasının zalimliği, iğrenç nişanlısı ve Kalpar'ın onu gecenin karanlığına fırlatıp atması.

Birden ayağa fırlamaya başladı ama Kalpar oradaydı. Altındaki pütürlü şilte oydu. Kadın rahatlamış bir şekilde hıçkırdı ve titremeye başladığında Kalpar'ın kolları onu sıkıca sardı.

"Şşş, şşş, güvendesin, tatlım. Benim güvenli evimdeyiz. Burada güvendesin."

Bunu içine sindirirken birkaç derin nefes aldı ve adam elini uzun, rahatlatıcı vuruşlarla sırtında aşağı yukarı gezdirebilmek için tutuşunu gevşetti.

"Beni güvende tuttun. Beni babamdan ve Lord Vexian'dan kurtardın," dedi yüzünü onun yüzüne doğru eğerek. "Sana nasıl teşekkür edebilirim?"

"Gerek yok," diye mırıldandı, nefesi teninde sıcaklığı ve gözleri bembeyaz parlıyordu.

Dürtülerine boyun eğerek dudaklarını onunkilere bastırarak kadar yükseldi. Adam bir an dondu kaldı, sonra inleyerek karşılık verdi, dili kadının ağzına girdi ve heyecandan yerinde duramadı. Meme uçları karıncalandı ve giderek artan ağrıdan kurtulmak için göğüslerini o sert göğse bastırdı.

Sonra geri çekildi, kollarını yavaşça etrafından ayırdı.

"Bir şeyler yemelisin," dedi huysuzca, kızın gözlerine bakmadan. "Yiyecek ve su var."

Gözlerini kaçırırken yanaklarına sıcaklık yayıldı. Nasıl bu kadar ileri gidebilmişti? Utancını hafifletmek için çevresine odaklandı. İçinde yataktan başka bir şey bulunmayan, eski püskü ama temiz bir odadaydılar. Açık bir kapıdan, içinde eğri büğrü bir masa ve iki sandalye bulunan, minimal döşenmiş bir başka odayı görebiliyordu.

Tuzun kokusunu aldı ve suyun yumuşak kucağını duydu ve balıkçı limanına yakın olmaları gerektiğine karar verdi. Ama neden burası? Ve neden güvenli bir evi vardı?

"Buranın güvenli bir ev olduğunu mu söylemiştin?"

Sesi biraz boğuk çıktı ama yeterince sertti. "Evet. Her

zaman bir kaçış planım olması için eğitildim." "Eğitildin mi?"

"Ordu tarafından. İttifak kuvvetlerinde görev yaptım."

Adamın bir savaşçı olduğu gerçeği onu şaşırtmamıştı ama neden bundan hiç bahsetmediğini merak ediyordu. "Vizal'da görev yaptım," diye ekledi, sesi isteksizdi. "Hatırlamak istediğim bir zaman değil."

Ah. Pek çok ayrıntıyı bilemeyecek kadar genç ve korunaklı bir yaşıydı ama o bile bunun çok kayıplı, uzun ve acılı bir savaş olduğunu biliyordu. Ayağa kalktı, yüzü sertti, belli ki tartışmayı bitirmişti.

"Ben yemek hazırlayacağım. İhtiyacınız olursa şurada bir sıhhi tesisat var."

Adam ona bakmadan diğer odada kayboldu ve kadın içini çekerek ayağa kalkmaya başladı. Elbisesi hemen aşağı kayma tehlikesi geçirdi ve onu tutmak zorunda kaldı. Umarım Kalpar'ın kesilen kurdelelerin yerine koyacak bir şeyi vardır.

Banyo da yıpranmıştı ama temizdi. Yüzünü ve ellerini yıkayıp ağzını çalkaladıktan sonra küçük, kararmış aynada kendine bir göz attı. Vay canına. Taç hâlâ solgun yüzüne düşen karışık buklelere gömülüydü ve aniden şakaklarındaki donuk ağrının nedenini fark etti. Tacı çekip çıkarmaya çalıştığında, sanki tüm saçları da taçla birlikte gidecekmiş gibi hissetti.

Bir eliyle tacını, diğer eliyle de elbisesini tutarak, topallaya topallaya diğer odaya girdi. Masa ve sandalyelerin yanı sıra, bir duvar boyunca birkaç eski eşya ve hantal bir kanepe vardı. Taze deniz meltemini içeri almak için açık duran bir dizi yüksek pencereden içeri güneş ışığı doluyordu.

"Yardıma ihtiyacım var," diye açıkladı ve Kalpar dönüp ona baktı.

Dudakları bükülürken takındığı sert maske kayboldu. "Gerçekten de öyle."

"Sanırım fırçanız yoktur? Ya da makas?"

"Saçını kesmeyeceğiz," dedi hemen, kaşlarını çatarak. "Tacı serbest bırakabilirim."

"Sen öyle diyorsan." Ona doğru yarım adım attı ve elbisesi tekrar kayınca neredeyse takılıp düşüyordu. "Bu elbiseyi de tutacak bir şeye ihtiyacım var."

"Her seferinde bir sorun. Otur."

Küçük masaya oturdu ve adam onun saçlarıyla uğraşmaya başladı. Bu ona Kalpar'ın saçlarını taradığı sabahları hatırlattı ama bu farklıydı. Odalarında yalnız olmalarına rağmen, her zaman babasının evinde olduklarının bilincindeydi ve Kalpar'ın da öyle olduğundan şüpheleniyordu. Şimdi tamamen yalnızdılar ve hayatında ilk kez kesinlikle hiçbir gözetim altında değildi.

Başka koşullar altında olsa dehşete kapılırdı ama teninde küçük bir ürperti dolaşsa da bu korkudan değildi. Belki o da bunu hissetmişti. Her zamanki gibi dikkatle çalışıyordu ama acele etmiyordu ve parmaklarının saçlarında oyalanmasına, boynunda ve yanaklarında gezinmesine izin verdiğinden emindi. Adamın tenine değen her fırça kadının heyecanını daha da artırdı ve tacı masanın üzerine koyduğunda göğüs uçları sertleşmiş ve karıncalanmıştı.

"İşte," dedi, sesi sertti.

Adam saçlarını okşadı, parmaklarının kafa derisine masaj yapmasına izin verdi ve kadın aptalca bir dürtüye daha boyun eğerek elini hızlıca öpmek için başını çevirdi.

"Teşekkür ederim."

Kadının şüphelendiği gibi elini hemen geri çekmedi. Onun yerine yanağını kavradı ve kız kendisine bakana kadar yüzünü kaldırdı.

"Bana teşekkür etmene gerek olmadığını

söylemiştim." "Biliyorum, ama sana teşekkür

ediyorum. Her şey için."

Yanağını onun eline yasladı ve adam aniden boğazını temizleyip arkasını dönmeden önce bir an daha oyalanmasına izin verdi. Yine de bunu bir ilerleme olarak saymaya karar verdi ve onun küçük mutfak alanında verimli bir şekilde hareket etmesini izlerken gülümsedi.

Yemek basitti ama beklenmedik derecede lezzetliydi, yine de onun iltifatını duymazdan geldi. Yemeklerini bitirdikten sonra arkasına yaslandı ve düşünceli bir şekilde ona baktı.

"Sonraki adımlarımızı tartışmalıyız."

Biz mi? Bu ihtimal karşısında kalbi küt küt atmaya başladı ama mümkün olduğunca

sakin bir şekilde başını salladı. "Ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun? Nereye

gitmeliyiz?"

Bıçaklarından birini çıkardı ve düşünceli bir şekilde çevirdi.

"Şehir dışında bağlantılarım var. Kırsal bölgelere gidip bir süre saklanabiliriz. Lüks olmaz ama güvende olursunuz."

"Tek istediğim bu," dedi içtenlikle. Babasının kontrolünden kurtulduğu sürece başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"En iyisi yakında ayrılmamız. Ayarlamaları yapacağım."

Cantor Limanı'ndan uzaklaşmaya hevesli bir şekilde başını salladı. İyi gizlenmiş gibi görünüyordlardı ama babasının kaynaklarını hafife alma hatasına düşmek istemiyordu. Onu bulmak için elinden gelen her şeyi yaptığından hiç şüphesi yoktu. *Ama beni geri istediği için değil*, diye düşündü acı acı. *Beni Vexian'a satabilsin diye.*

Sadece nedenini bilmek istiyordu. Onu daha önce de başka erkeklerin önünde sallandırmıştı ama bu bir oyundu - bu sefer hareketlerinde anlamadığı bir yoğunluk vardı. Hayır, buradan ne kadar çabuk uzaklaşırlarsa o kadar iyiydi.

Bilinmeyene dalma düşüncesi onu biraz germişti ama Kalpar'ın yanında olacağını bilmek son derece rahatlatıcıydı. Yardım edebileceği bir yol olup olmadığına karar vermeye çalıştı ve mücevheri hatırladı.

"Yani kolyeyi ve tacı satabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum - çok tanınabilirler. Belki tek tek mücevherlerle bir şeyler ayarlayabilirim ama o zaman bile riskli olur. Merak etme tatlım, yolculuğu karşılayacak kadar param var."

Sevgi sözcükleri karşısında içini bir sıcaklık dalgası kapladı ama kızarmamak için elinden geleni yaparak sadece başını salladı.

Günü sessizce geçirdiler. Kalpar erzak toplamak için kısa bir süreliğine ayrıldı ve Kalpar gittiği süre boyunca endişeyle volta attı. Kalpar döndüğünde, onu yemek pişirmesine izin vermesi için ikna etti. Ne malzemeler ne de ekipman derslerindekiyle benziyordu ama sonuçlar yeterince fena değildi. Onun hazırladığı yemeği yemesini izlemenin kendisine ne kadar zevk verdiğine şaşırdı ve birden babasının ısrar etmesine sevindi, her ne kadar amacı tamamen farklı olsa da.

Kalpar yemeğini kolayca yedi ama Kalpar'da daha önce olmayan bir mesafe sezdi. Buna neyin sebep olduğunu bilmeyi diledi. Ona yardım etme konusunda tereddütleri mi vardı? Babasının işinden ayrıldığı için pişmanlık duyuyor olabilir miydi? Son derece iyi maaş veriyordu ve çalışanları belli bir prestije sahipti. Hayır, öyle olmadığından emindi ama onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu soracak cesareti yoktu.

"Burada ışık yakmanın iyi bir fikir olacağını sanmıyorum," dedi güneş batmaya başlayıp odayı altın sarısı bir ışıkla yıkarken. "Pencereleri kapatmanın bir yolu yok ve dikkat çekmek istemiyorum."

"Ben de," dedi çabucak.

"Neden geceyi erken geçirmiyorsunuz?" dedi huysuzca. "Umarım sabahın ilk ışıklarıyla yola

çıkabiliriz." "Peki ya sen?"

"Depoda yapmam gereken bazı işler var. Aşağıda hiç pencere yok, bu yüzden yeterince güvenli olmalı."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Yüzü bir an için yumuşadı. "Hayır,

tatlım. Sadece biraz dinlen."

Adam alt katta gözden kaybolduktan sonra, karanlıkta uzanıp onun hareketlerini dinledi. Uyuması uzun zaman almıştı, zihni gidecekleri yerle ve onunla ilgili sorularla doluydu. Söylediği her şey sanki onunla kalmaya niyetliymiş gibi geliyordu ama kalacağını açıkça söylememişti. Umutsuzca kalmasını istiyordu, aralarındaki bağı keşfetmek ve nereye gittiğini görmek istiyordu. Bu hüznü düşünceyle sonunda uykuya daldı.

Bilmediği bir süre sonra kalbi küt küt atarak uyandı. Rüyasında babası ve Vexian'ın onu takip ettiğini ve her köşeyi döndüğünde onu beklediklerini görüyordu. Pencerenin dışındaki gökyüzü karanlık olduğundan ve Kalpar'ın alt katta dolaştığını hâlâ duyabildiğinden, uzun süre uyumuş olamazdı.

Rüyanın etkisiyle hâlâ titrerken, tekrar uyumaya çalışmak yerine Kalpar'ın rahatlatıcı varlığını aramaya karar verdi ve karanlıkta elbisesini bulmaya çalıştı. Elbisenin alt kısmını ve her iki kolunu da keserek "düzeltmiş" ve kollardan birini kuşak haline getirmişti. Kızın isteği üzerine yakasından da küçük bir kama kesmişti ve bu olaydan sonra bile

Vexian'la birlikte, köprücük kemiğinin tamamının açıkta olması şok edici derecede müstehcen hissettiriyordu.

Onu görmek için sabırsızlanarak çabucak giyindi. Merdivenlerin başındaki kapıyı açtığında kuşağı kaymaya başladı. Kuşağı düzeltmek için durakladığında, adamın sesi ona doğru sürüklendi. Burada başka biri mi vardı? Kalbi küt küt atmaya başladı ama sonra onun iletişim cihazında olduğunu fark etti. Rahatlamış bir iç geçirdi ama sonra adamın sözleri ona ulaştı.

"...evet, onu burada tutuyorum. Zarar görmemiş." Bir duraklama. "Hayır, ona hiçbir şey

söylemedim." Kadın dondu kaldı. Adam onun hakkında konuşuyordu. Midesinin

çukuruna soğuk bir his yerleşti. "Sabah onu sana getireceğim. Ödemeyi hazırla."

Sesi kesik kesik ve işveli, ona yabancı geliyordu.

Soğukluk hissi buza dönüştü. Onu kime götürüyordu? Ne için ödeme?

İhanet onu sardığında dudakları uyuşmuştu. Ona güvenecek kadar aptaldı ve şimdi onunla ilgili bir tür anlaşma yapıyordu. Onu babasına mı satıyordu? Vexian'a mı?

Gözyaşlarına karşı koyarak merdivenlerden aşağıya doğru aceleyle inmeye başladı. Adam onu "teslim etmeden" önce kaçmak zorundaydı. Nereye gideceği ya da kime başvuracağı hakkında hiçbir fikri yoktu - tek bildiği kaçması gerektiği idi.

Acelesinden alt basamağı yanlış değerlendirdi. Ayağı takıldı ve başını beton zemine çarparak yere yığılırken dudaklarından irkilmiş bir çığlık döküldü. Hareket edemeyecek kadar sersemlemiş bir halde yerde yatarken oda etrafında dönüyordu. Ve sonra çok geçti - Kalpar onun üzerine eğilmişti.

C H A P T E R 10

A Kalpar yumuşak cıglığı duyar duymaz Constance'ın konuşmasına kulak misafiri olduğunu anladı. "Yarın," dedi ve aceleyle merdivenlere doğru ilerlerken aramayı sonlandırdı.

Kadının dibe çöktüğünü, yüzünü kan kapladığını görünce paniğe kapıldı, ancak yanına diz çöktüğünde ve kadın gözleri kapanmadan önce ona ihanet dolu bir bakış attığında biraz azaldı. *Lanet olsun.* Konuşmanın tamamını duyduğundan şüphe etse de, ona tüm gerçeği söylemediğinin farkında olacak kadar duyduğundan şüpheleniyordu.

Kadının gevşek bedenini nazikçe kollarının arasına alırken alışılmadık bir suçluluk duygusu kapladı içini. Kızın gözleri tekrar açıldı ve ona korku ve teslimiyet karışımı bir duyguyla baktı.

"Neden?" diye kısık sesle fısıldadı.

Savaşçı arkadaşlarını koruma ihtiyacı, bu küçük insan dışisine karşı beslediği koruyucu duygularla çatıştı ve o anki durumla başa çıkmaya sığındı.

"Yaralanmışsın. Önce sana bakmama izin ver."

Onu merdivenlerden küçük daireye taşırken inledi ve Vexian ve babasıyla yaşadığı deneyimden sonra da aynı sesi çıkardığını hatırlayınca içini daha fazla suçluluk duygusu kapladı. Elinden geldiğince nazik bir şekilde onu yıpranmış kanepeye yatırdı. Mükemmel gece görüşüne rağmen, küçük bir lambayı yakıp yıpranmış bir havluyla maskeleme riskini almaya karar verdi.

Kadının yumuşak itirazını duymazdan gelerek ellerini hızla vücudunda gezdirdi ve yara olup olmadığını kontrol etti. Alnında bir kesik ve dizinde kötü bir sıyrık vardı ama bunun dışında sağlamdı. Tanrılara şükürler olsun.

Başka bir havlu ve bir tas su getirerek başındaki ve bacağındaki kanı yıkamaya başladı. Mümkün olduğunca nazik davrandı ama yine de yaraları temizlerken birkaç kez irkildi. Ağlamadı, sadece acı ve ihanetle kararmış o kocaman mavi gözleriyle onu izledi.

Başına bir bandaj bağladıktan sonra arkasına yaslandı, gözleri kapalıydı, yorgunluk ve acı solgun yüzüne kazınmıştı. Bu manzara karşısında göğsü ağrıdı. İsteddiği son şey ona daha fazla acı ve ıstırap çektirmektir.

"Şimdi dinlen," dedi huysuzca, ince bir battaniyeyle üzerini örterek. "Gücünü biraz topladığında konuşuruz." Gözleri açıldı, derinliklerinde kristal gözyaşları parıltıyordu.

"Konuşacak bir şey kalmadı," diye fısıldadı. "Kaçabileceğimi düşünmek aptallıktı. Birine güvenebileceğimi düşünmek."

"Sana ihanet etmeyecektim."

Ama onu kullanmayı planlıyordu. Belki de onun sesindeki suçluluk duygusunu duymuştu çünkü gözlerini kapadı ve cevap vermeden yüzünü başka yöne çevirdi.

Sessizliğe dayanamayarak ayağa kalktı ve zihni çalkalanarak volta atmaya başladı. Merdivenlerin dibindeki cesedinin görüntüsü, gördüğü manzara karşısında hissettiği dehşetle birlikte gözlerinin önünden geçip duruyordu. Onu koruyacağına, ona zarar vermeyeceğine söz vermişti.

İç çekerek mutfaktaki köhne sandalyelerden birine çöktü ve içini dolduran görev ve duygu karmaşasını çözmeye çalışırken göğsünün sürekli inip kalkmasını izledi. Kadının uyuduğunu sanmıyordu ve sonunda gözlerini kırıştırarak açtı,

ciddiyetle ona bakıyordu.

"Sana bir açıklama borçluyum."

Hiçbir şey söylemedi, sadece çok fazla şey gören o koyu mavi gözleriyle onu izlemeye devam etti.

"Seni kandırmak için yola çıkmadım ama niyetim asla saf değildi. Başlangıçta seni sadece savaşçı arkadaşlarımı korumak için bir araç olarak düşünmüştüm ya da en azından öyle düşünmeye çalışmışım. Hiçbir zaman çok başarılı olamadım."

"Savaşçı dostlar mı?" diye fısıldadı, gözleri gölgelenmişti.

"Size Vizal Savaşı sırasında görev yaptığımı söylemişim. Cehennemde geçen on yıl. İlk manga komutanım gizlice kadın ticareti yapan çekici bir erkekti." Erkeğin faaliyetlerini görmezden geldiği için duyduğu suçluluk duygusu üzerine çöktü ama bunu bir kenara itti. "O tutuklandıktan sonra başka bir ekibe atandım. Binbaşı Temel tanıdığım en iyi subay - en iyi erkek -. Savaş bittikten sonra bile her zaman bizim ihtiyaçlarımızı kendi ihtiyaçlarımızın önüne koydu."

Kıpırdamadan duramayınca ayağa kalktı ve tekrar odanın içinde volta attı.

"Hepimiz... sivil hayata uyum sağlamakta güçlük çekiyorduk ve o bize yardım etmenin bir yolunu bulmaya kararlıydı. Sonunda bir çiftlik satın aldı, daha doğrusu şehirden uzakta arazide çalışmanın bizi iyileştireceği umuduyla çoğu terk edilmiş birkaç çiftlik satın aldı."

"Öyle mi?" diye sordu usulca.

Adam volta atarken kendini dik tuttu, yüzü solgun ama kararlı bir şekilde onu izliyordu.

"İyileşebileceğimden emin değilim," dedi dürüstçe, "ama ekibimizin çoğu huzuru bulmayı başardı." Ve arkadaşlar, ama bu konuyu açmaya hazır değildi.

"Yardımcı olduğuna sevindim ama bunun babamla ne ilgisi var? Ya da benimle?"

"Baban en az iki kez çiftliğe sızması için birini gönderdi." "Anlamıyorum.

Neden?"

"Bilmiyoruz - ben de bu yüzden buradayım. Ne aradığını ve onu bulursa ne yapmayı planladığını öğrenmek için."

"Ve sen de benim anahtar olduğumu mu düşündün?" Acı bir gülümseme güzel dudaklarını büktü. "Bana bu kadar değer verdiğini hiç düşünmemiştim. Artık sadece beni kullanmakla ilgilendiğini biliyorum."

Karşı çıkabilmeyi isterdi ama kadın haklıydı. Ne tür bir şeytani piç kurusu çocuğunu sadece bir pazarlık aracı olarak görürdü? Bu biraz fazla yakınına geldi ve yüzünü buruşturdu.

"Bu hâlâ onun için değerli olduğun anlamına geliyor," dedi isteksizce. "Özellikle de

şimdi." İçini çekti ve belli belirsiz başını ovuşturdu.

"Ben de daha önce bunu düşünüyordum - Vexian'ın istediği bir şey olmalı. Ama bunun ne olabileceği konusunda senden daha fazla fikrim yok," diye ekledi.

Doğru kelimeleri bulmakta zorlanarak tereddüt etti.

"Bir şeyi anlayan gerekiyor. Asıl planımın seni onu manipüle etmek için kullanmak olduğunu kabul ediyorum ama dün gece seni balodan uzaklaştırırken sadece seni ondan korumayı düşünüyordum. Seni ona teslim etmek gibi bir niyetim olmasa da, seni bir pazarlık kozu olarak kullanabileceğim sonradan aklıma geldi. Daha önce duyduğunuz şey, bağlantılarımdan biriyle yaptığım bir konuşmaydı. Ben babanla ilgilenirken onların sana göz kulak olmasını ayarlıyordum. Sonra da seni çiftliğe götürmeyi planlıyordum."

Kaşlarını çatmadan önce kızın gözlerinde beliren hızlı zevk parıltısını

kaçırmadı. "Babamla anlaşmak mı? Nasıl?"

İçini çekti ve bıçaklarından birini çıkarıp çevirirken kızın yüzünü izledi.

"Amacım onu çiftliği yalnız bırakmaya ikna etmek. Ne pahasına olursa olsun."

"Ve sonra öylece çekip gidecek misin? Beni burada mı bırakacaksın?"

Sesi hafifçe dalgalandı. Tekrar tereddüt etti, sonra bıçağını kınına soktu ve kanepede onun yanına oturdu.

"Hayır. Seni çiftliğe götürmekle ilgili söylediklerimde ciddiydim - eğer hâlâ gitmek istiyorsan. Hayatını kendi şartlarına göre yaşama şansına sahip olmanı istiyorum."

O mavi gözler yüzünü aradı. Birden kendini rahatsız edici bir şekilde açıkta hissetti ama kadının kendisini incelemesine izin verdi. Olabildiğince dürüst davranmıştı. Sonunda içini çekti ve onun omzuna yaslandı.

"Bu fikrin bana cazip geldiğini itiraf etmeliyim ama babamın beni aramaktan vazgeçeceğini sanmıyorum. Vexian'dan istediğini almadığı sürece. Ve o zaman bile, muhtemelen başka bir avantaj elde etmek için beni kullanmak isteyecektir." Başını kaldırıp ona baktı, yüz ifadesi yürek parçalayacak kadar üzgündü. "Ondan kaçabileceğimi düşünmek aptallıktı."

"Orada olduğunuzu bilmiyorsa sizi çiftliğe kadar takip edemez."

"Ortadan kaybolmamı senin taleplerinle birleştireceğini düşünmüyor musun?"

Kadının haklı olduğu bir nokta vardı ama adam bu durumdan hepimiz için bir çıkış yolu

olduğuna inanıyordu. "En azından seçeneklerini düşünürken oraya gitmeyi kabul edebilir

misin?"

Gözlerini kapattı ama açtığı anda mavi derinliklerinde kararlılığı görebiliyordu.

"Beni koruyordunuz, her ne kadar bunu yapma sebebiniz beni inandırdığınız gibi olmasa da. Sizinle çiftliğinize geleceğim. Eğer işler söylediğin gibi değilse, giderim."

İçini bir rahatlama kapladı. Onun güvenini hak etmediğini biliyordu ama yine de ona güvenmişti. Rahatlaması kısa sürdü. Güvenli evin etrafına kurduğu çevre alarmı bir kez, sonra tekrar ve tekrar öttü. Bilek telsizini kontrol ederken nefesinin altından küfretti.

"Ne oldu?"

Kaçış çantasını almaya giderken, "Misafirimiz var," dedi acımasızca, hızla mücevherlerini ve biraz daha yiyecek attı.

"Babam mı?"

"Başka kim olabilir bilmiyorum. Öğleden sonra dışarı çıktığımda biri beni fark etmiş olmalı. Yürüyebilir misin?" "Evet," dedi hemen.

Cesur sözlerine rağmen, ayağa kalkarken endişe verici bir şekilde sallanıyordu.

"Elimden geldiğince çabuk sana yardım edeceğim ama birkaç dakikalığına kendine

destek olman gerekiyor." "Sana söyledim. Yürüyebilirim."

"Cesur küçük insan. Birkaç dakika kanepeye tutun."

Hızlı bir bakış ona davetsiz misafirlerin yaklaşmakta olduğunu gösterdi, ancak yavaş hareket ediyorlardı, şüphesiz tuzakları kontrol ediyorlardı.

Çatıya çıkan merdiveni gizleyen paneli kaldırırken, "*Yakında bir tane bulurlar,*" diye düşündü acımasızca.

"Bu merdiveni tırmanmanı istiyorum. Tam arkanda olacağım ve düşmene izin vermeyeceğim."

"Sana inanıyorum," dedi sessizce onun yanına gelirken.

Derin bir nefes aldı, sonra tırmanmaya başladı. Çantasını omzuna attı ve onu takip etti. Elleri ve bacakları titriyordu ama tırmanmaya devam etti. Çatıya ulaşır ulaşmaz tuzak kapısını kapattı ve monitörleri tekrar kontrol etti. Çok yakın olacaktı.

Adam onu kucağına aldığı anda itiraz etmedi, sonra da elinden geldiğince hızlı ve sessiz bir şekilde çatıya doğru yola koyuldu. Kendi deposu ile yanındaki depo arasında hatırı sayılır bir boşluk vardı ama bunu kapatabileceğini biliyordu.

"Sakın ses çıkarma," diye uyardı ve sonra sıçradı.

Umutsuzca onun boynuna sarıldı ama sessiz kaldı. Onu taşımak dengesini bozdu ve bir an için

Dengesini bulmadan önce ikinci çatının kenarına geldi. O çatıyı geçti ve telsizini tekrar kontrol etmeden önce üçüncü çatıya kadar olan küçük mesafeyi atladı.

"Zaman doldu," diye fısıldadı, çömeldi ve vücudunun olabildiğince büyük bir kısmını kapladı.

"Zaman-"

Sözleri büyük bir gürültüyle kesildi, alevler deponun üstünden geceye doğru yükseliyordu. Birkaç enkaz parçası havada süzüldü ama patlamanın sadece kendi binasını etkileyeceğini doğru hesaplamıştı.

İlk patlama biter bitmez ayağa kalktı. Adam onu tekrar kucağına aldığı anda kadın ona şaşkınlıkla baktı. "Binayı sen mi havaya uçurdun?"

"İnsanlar nerede olduğunu biliyorsa orası artık güvenli bir ev değildir."

"Ah." Adam çatıdan geçmeye başlarken dudağını ısırды, gözlerini aşağıdaki hareketlilikten ayırmıyordu. "Babamın orada olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır, tatlım. Pis işlerini yaptırmak için adamlarını gönderir. Kendisi yapmaz."

"Haklısın."

Başka soru sormadı ama vücudu onunkine karşı biraz gevşedi. Ona hızlıca, güven verici bir şekilde sarıldı ve sonra kaçış rotalarına odaklandı.

C H A P T E R 1 1

Constance'ın başı ağrıyordu, bilinci yerine gelir gelmez şakaklarında zonklama başlamıştı.

Neredeyim ben?

Hatırladığı son şey bir yangının puslu görüntüsü ve Kalpar'ın onu taşımasıydı. Bir noktada bayılmış olmalıydı çünkü nasıl geldiklerini hatırlamıyordu... Bir el ilanının içinde olduğunu fark etti. Onu Kalpar'ın kucağına yayılmış halde bırakan çok küçük bir broşür. Doğrulmaya çalışırken yanaklarına renk geldi ve Kalpar ona hızlı bir gülümseme verdi.

"Çantada su ve bir kutu pembe hap var. Bunlar ağrı kesici. Bunlardan birini almak başınıza iyi gelecektir."

Başını sallamaya başladı, sonra yüzünü buruşturdu. Çok yavaş hareket ederek ayaklarının dibindeki çantayı açtı ve içinden su ile hapları çıkardı. Bir tanesini avucunun içine aldı ve şüpheyle baktı.

"Tüm bu olanlardan sonra bir hap için mi endişeleniyorsun?" Adamın

alaycı tonuna rağmen, bir parça incindiğini hissetti. "Hayır,

endişelenmiyorum," dedi sessizce ve hapi yuttu.

Neredeyse hemen işe yaramaya başladı ve acısı hafifleyince rahatlayarak iç çekti. Acısı hafifleyince pencereden baktı ve sonra nefesi kesildi. Dışarısı hâlâ karanlıktı ama ufuk boyunca uzanan bir aydınlık çizgisi yaklaşan günü haber veriyordu. Önlerindeki heybetli dağ silsilesini seçmesine yetecek kadar ışık vardı. Cantor Limanı görünürde yoktu.

"Nereye gidiyoruz?" "Çiftliğe,

aynen dediğim gibi."

"Ah." Bir an için bunu düşündü, sonra ona sorgulayıcı bir bakış attı. "Peki ya aradığınız bilgi?" "Fazladan bir gün pek bir şey

değiştirmez. Önce seni güvende görmek istedim," dedi adam huysuzca.

Onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne mi koymuştu? Boğazında bir yumru belirdi ve ona doğru eğilip yanağına düşüncesizce bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim."

Ona şaşkın bir bakış fırlattı, sonra başını salladı.

"Bir şey değil."

"Oraya varmamız ne kadar sürer?"

"Sadece otuz dakika daha ya da-" Motor homurdandı ve adam acımasızca küfretti. "Ya da belki daha uzun. Alçaktan uçacağım ve motorun kendini düzeltip düzeltmediğine bakacağım."

Olmadı ve birkaç dakika sonra motor tamamen arızalandığında onları inişe yönlendiriyordu. Onları küçük bir açıklığa indirmeyi başardı ve açıklığı çevreleyen devasa ağaçların giderek yaklaşmasını taş kesilmiş bir halde izledi. En büyük ağaçlardan birinin dibinde durdular ve kadın rahat bir nefes aldı, elleri hâlâ titriyordu.

"Çok yakındı."

"Çok yakın," diye onayladı kapıyı açarken ve serin orman havası kabine doldu.

"Sabotaja uğradığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, bence onu bana satan satıcı açgözlü, güvenilmez bir erkekti - ve ben de onu daha önce incelememekle aptallık ettim. Sorunun ne olduğunu tespit edip edemeyeceğime ve yedek parça olup olmadığına bakacağım. Ama pek iyimser değilim," diye uyardı aşağı inerken acımasızca.

Bir an tereddüt etti, sonra onu takip etti. İlaç etkisini göstermiş ve baş ağrısı hafif bir sızıdan öteye geçmemişti. Bacakları da daha dengeli hissediyordu ve temkinli birkaç adım attıktan sonra, Kalpar'ın motora tiksintiyle baktığı uçağın ön tarafına doğru yürüdü.

"Tamir edebilir misin?"

"Yapabilirim - eğer tam bir atölyem ve bunun için harcayacak birkaç günüm olsaydı. Korkarım yürümek zorunda kalacağız ama bu sadece birkaç gün sürer."

Günler mi? Bu vahşi doğada mı? Daha önce doğayla karşılaştığı tek şey çocukken parka yaptığı birkaç geziydi. Bir yetişkin olarak botanik bahçelerinde düzenlenen birkaç sosyal etkinliğe katılmıştı ama bunun sayılmadığını düşünüyordu. Babasının acımasızca bakımlı çatı bahçesi kesinlikle sayılmazdı. Kalpar onun tereddütlü ifadesini okumuş olmalıydı çünkü yüzü yumuşamıştı.

"Merak etme tatlım. Seninle ilgileneceğim."

"Bakacağını biliyorum," dedi dürüstçe.

Topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve çoktan şafağın renkleriyle boyanmış gökyüzüne baktı.

"Eğer kendini iyi hissediyorsan, muhtemelen başlamalıyız. İstedğin kadar yavaş gidebiliriz ve istediğin zaman durabiliriz ama enkazdan uzakta olursak kendimi daha rahat hissederim. Araçlar takip edilebilir," diye ekledi onun şaşkın bakışları karşısında. "Kimse bunun izini bana kadar süremez, ama ben de kimsenin deponun izini bana kadar sürebileceğini düşünmüyordum."

"Yürümek benim için sorun değil," dedi, takip edilme düşüncesiyle ürpererek.

"Güzel. Ben çantayı alayım ve yola koyulalım."

Yürüyüşten beklediğinden çok daha fazla keyif aldı. Arazi biraz engebeli olsa da temiz hava ve açık gökyüzü moralini yükseltmişti. Babasının steril kulesinde geçirdiği bir ömürden sonra, doğal çevre bir keşif gibiydi. Kendini sürekli durup eski bir ağacın kabuğuna dokunurken ya da parmaklarını narin bir çiçeğin üzerinde gezdirirken buluyordu. Tepesinde kuşlar, coşkulu şarkılar söyleyerek gölgelikte süzülüyordu.

Kalpar onu acele ettirmeye çalışmadı, acele etmemesine ve istediği sıklıkta durmasına izin verdi ve hevesli sorularını yanıtlamak için elinden geleni yaptı. Karşılaştıkları pek çok bitki hakkında şaşırtıcı miktarda bilgiye sahipti. Cantor Limanı'nda evindeymiş gibi görünmesine rağmen, vahşi doğada da aynı rahatlıkla hareket ediyordu.

"Tüm bunlar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" diye sordu devasa bir kayanın gölgesinde öğle molası için durduklarında.

"Şehirde büyüdüğüm için yeni bir çevre ilk başta zor geldi. Bununla başa çıkmanın en iyi yolunun öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmek olduğuna karar verdim. Vizal'de, özellikle de yolun son yıllarında, vahşi doğada hayatta kalabilmek çok önemliydi."

Yüzü asıldı ve elini hafifçe dokunmak için uzandı. "Bunu yaşamak

zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Ben de öyleyim, ama belki de ödemem gereken bedel buydu."

Neyin parasını ödediğini merak etti ama o daha soramadan adam yakındaki bir dereден su toplamaya gitti. Bir süre daha dinlendiler, güneşin sıcaklığında uyukladılar, sonra tekrar yola koyuldular. Adam hızını yavaş ama sabit tuttu ve gece için kamp kurmaları gerektiğine karar verdiğinde, hatırı sayılır bir mesafe kat etmiş olmaları gerektiğini düşündü.

Adam başka bir akarsuyun kenarında bir yer seçmişti ve o da yolculuğun tozundan arınmak için akarsuya doğru yürüdü, günün sıcağından sonra su hoş bir serinlik veriyordu. Kadın geri döndüğünde adam çoktan ateş yakmıştı. Ayrıca yere, iki büyük çalının arasına bir muşamba yerleştirmiş ve derme çatma bir barınak oluşturmak için üzerine bir tane daha asmıştı. Yakacak odun toplamaya gitti, sonra dereye kendi ziyaretini yaptı ve birkaç büyük boy balıkla döndü. Onu balıkları ustalıklarla temizlerken ve bağırsaklarını çıkarırken izledim.

hareketleri onu hayranlıkla doldurdu.

Balıkları çıtırdayan ateşin üzerinde pişirirken, dumanlı koku ağzını sulandırdı. Uzun yürüyüş ve temiz hava gününden sonra aniden acıkmıştı ve balığın pişmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Basit balıklar daha önce tattığı her şeyden daha güzel olmuştu. Adam balıkların içini narenciye tadı katan yabani yeşilliklerle doldurmuştu ve kadın her lokmayı afiyetle yedi.

"Çok lezzetliydi," dedi utanmadan parmaklarını yalayarak. Adam

onu izlerken gözleri bembeyaz parladı ama başını salladı.

"Açlığın anahtar bileşen olduğundan şüpheleniyorum."

"Belki de. Yemek zamanlarında kendimi hiç aç hissetmedim - gerçi sen bana katıldıktan sonra yemek yemekten çok daha fazla keyif aldım," diye ekledi utangaç bir şekilde. "Bir arkadaşla yemek yemek her zaman daha keyiflidir."

Temizlendikten sonra dereden dönüp ateşin yanına oturdular. Ateş ışığının adamın yüz hatlarında oynaşarak onları hem daha yabancı hem de daha çekici göstermesini gizlice izledi. Onunla ilgili asıl planları da dahil olmak üzere her şeye rağmen, burada olmasından memnundu. Kendisini daha önce hiç deneyimlemediği bir şekilde güvende hissettirmişti. Düşüncesizce eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim," dedi usulca, "her şey için."

"Ne planladığımı bildiğin halde bunu nasıl söylersin?" Belki de belirsiz

ışıklandı ama yüzü yorgun ve gergin görünüyordu.

"Aileni korumaya çalıştığını anlıyorum. Ve ne planlamış olursan ol, bana asla kötü bir şey yapmadın. Bana göz kulak oldun, beni korudun, kaçmama yardım ettin." Cesaretini topladı ve usulca ekledi, "ve beni öptün."

Gözleri bembeyaz parladı ama başını salladı.

"Bunu yapmamalıydım."

"Bunu yapmanı istedim. Hâlâ da istiyorum."

Bir an birbirlerine baktılar ve sonra inleyerek onu kollarına çekti ve ağzı onunkinin üzerine indi.

C H A P T E R 1 2

Kalpar öpüşmelerini kafasında binlerce kez tekrarlamıştı ama bu anılar, onun lezzetli tadı ve utangaç coşkusunun gerçekliğiyle kıyaslanamazdı. Bunu basit bir öpücükle sınırlandırmaya çalıştı ama kız saçlarını çekiştirip daha da yakınlaşmaya çalışınca dayanamadı.

Elini aşağı kaydırarak küçük bir göğsü kavradı ve başparmağını sert, küçük bir meme ucunun üzerinde gezdirdi. Kız sessizce daha fazlasını isteyerek elinin içine doğru eğildi ve adam da başparmağıyla parmağı arasında yuvarlayarak buna mecbur kaldı. Vücudu titredi, küçük elleri umutsuzca adamın omuzlarını kavradı.

"Bu çok... çok... hissettiriyor" diye nefes nefese kaldı.

"Çok mu iyi?" diye sordu, kızın masum tepkisine gülümseyerek.

"Evet," diye fısıldadı, yüzü kızarmıştı. "İyi ve ağırlı ve... muhtaç. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sana göstereyim, tatlım."

Başını eğerek elbisesinin üzerinden göğüs ucunu yaladı. Kız titreyip başını tuttuğunda, sertçe emdi ve kalçaları ona doğru büküldü. Dişlerini sert küçük tomurcuğun üzerinde nazikçe kazıyarak hareketi tekrarladı ve kadın yumuşak bir çığlık attı. Aleti tepki olarak sarsıldı, bu his açıktı. Bu mümkün olmamalıydı ama ona verdiği tepkiyi inkâr edemezdi.

Adam geri çekilmeye başladı ama kadın ona yapıştı, mavi gözleri ateş ışığında geniş ve

karanlıktı. "Lütfen durma. Bana ilk dokunanın sen olmasını istiyorum. Her yerime."

Giderek artan uyarılmışlığıyla mükemmel bir uyum içinde olan bu içten yalvarışa nasıl karşı koyabilirdi ki? Diğer meme ucunu emmek için öne doğru eğildi, altında hevesle kıpırdandıkça saten elbise lezzetli sürtünmeye katkıda bulundu. Elini aşağı kaydırarak tümseğini avuçladı, elbise eliyle yumuşak teni arasında istenmeyen ama gerekli bir engeldi. Kadının tüm vücudu sarsıldı.

"Oh! Kendime dokunduğumda böyle hissetmiyorum."

Bacaklarının arasına gömdüğü elinin anısı zihninde canlandı. "Göster

bana," diye emretti, sesi sertti.

Ona kararsız bir bakış attı, sonra utangaç bir şekilde elbisesinin eteğine uzandı. Adam onu meme ucundan bir kez daha sertçe çekerek ödüllendirdi. Kadın elbiseyi yukarı doğru çekerken, adam kumaşın ilerleyişini izleyebilmek için elini hareket ettirdi. Elbise belinde toplandığında, parmaklarını tekrar kadının açıkta kalan kıvrımlarına götürdü.

"Çok güzelsin," diye nefes aldı.

Onun dokunuşuyla ürperdi, pürüzsüz teni uyarılmışlıkla parlıyordu. Başparmağını klitorisinin üzerine hafifçe dokundurdu ve tüm vücudu sarsıldı. Gözleri fal taşı gibi açıldı, nefesi çılgınca kesildi.

"Bu... çok fazla."

"Şşşt, tatlım, rahatla ve tadını çıkar. Sana sahibim."

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı ama kaçmaya çalışmadı. Bunun yerine elleri tekrar adamın omuzlarına kapandı ve adam yavaş vuruşlara devam ederken sıkıca kavradı. Tüm vücudu titremeye başladı ve gözleri kapandı.

"Daha fazla," diye yalvardı.

Daha sıkı bir baskı arayışıyla kalçalarını ona doğru salladı. Adam gülümsedi ve tek bir parmağını inanılmaz derecede dar kanalına daldırarak onu ödüllendirdi. Kadın haykırdı ve adam sıkı bir şekilde itti, itişlerin arasına klitorisi üzerinde alaycı fırçalar serpiştirdi.

"Benim için gelecek misin, tatlım?"

"Evet," diye nefes nefese kaldı, elleri çılgınca onu kavırıyordu. "Evet. Daha fazla.

Lütfen." "Benim için gel, Constance. Şimdi benim için gel."

Konuşurken klitorisine sıkıca bastırdı ve kadın hemen sertleşti, doruğa ulaştığında kılıfı parmaklarına kenetlendi. Adını haykırdığında siki karşılık verdi, pantolonunun altında şişti.

"K-Kalpar!"

Ağzını kendi ağzıyla kapattı, titremeler durana ve kadın bir iç çekişle ona doğru yığılana kadar onu şiddetle öptü. Onu kollarının arasına aldı, sıcaklığı ve kırılganlığı kalan savunmalarını da alt etmekle tehdit ediyordu.

Göğsüne yaslanıp uykulu bir şekilde esnediğinde, durma zamanının geldiğini anladı. Onu bir süre daha kucağında tuttu, kollarındaki tatlı ağırlığının tadını çıkardı, sonra dikkatlice ayağa kalktı. Onu yarattığı geçici barınağa taşırken gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Adam üzerine ince bir termal battaniye örttüğünde mutlu bir şekilde iç geçirdi ama adam ateşi yakarken izlemek için tekrar ayağa kalktı.

"Bana katılmayacak mısın?"

Yapması gereken en son şey onunla yatmaktı ama o kadar uykulu ve sevimli görünürken nasıl hayır diyebilirdi ki? Ve ona güvendiğini söylemişti, diye düşündü, sözlerini hatırlayarak.

"Tabii ki."

Barınak onun saygılı bir mesafede kalması için çok küçüktü ama kız buna aldırış etmedi, sadece onun yanına sokuldu. Adam otomatik olarak kolunu ona doladı ve kız neredeyse anında uykuya dalmadan önce mutlu bir iç çekiş daha yaptı. Nefes alış veriş düzleşir düzleşmez adam uzandı ve tam olarak erekte olmamış ama gençliğinden beri olmadığı kadar sertleşmiş olan sikini kavradı.

Artık gerçeklerden kaçamazdı - bu bir tür hormonal dengesizlik değildi - bu narin küçük dişi onun eşiydi. Bu olasılık onu sevinçle doldurdu. Ve dehşetle. Bütün birini hak ediyordu; geçmişin peşini bırakmadığı birini. Vücutlarının fiziksel olarak uyumlu olduğundan bile emin değildi ama bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Kız onun olacaktı.

Şimdi tek yapması gereken küçük dostunu nasıl güvende tutacağını bulmaktı.

Ertesi sabah etrafları yoğun bir sisle çevriliydi. Adam kıza bir protein çubuğu uzattı ve kız sisin dağılmasını beklerken bir şeyler atıştırdı. Yüzünde utangaç bir gülümsemeyle kirpiklerinin arasından ona küçük bakışlar atmaya devam etti. Daha rahat bir ortamda olsalardı, onun lezzetli küçük vücudunu daha fazla keşfetmeye karşı koyabileceğini sanmıyordu.

"Sence çiftliğe ulaşmamız ne kadar sürer?" diye sordu sonunda, sesi kısık ve boğuktu. "Sanırım üç gün.

Hızımızı artırırsak belki biraz daha az sürer."

"Hayır, bunu yapma," dedi hızla ve adam kaşlarını çatarak ona baktı.

"Gerçek bir mutfakçı olan bir evde rahat bir yatakta uyumayı tercih etmez miydin?"

"Sanırım dün geceyi tercih ederdim."

Kadının bariz zevki onu heyecanlandırmıştı ama asıl soru bu değildi. Uzandı ve onu tekrar kucağına çekti. "Çiftliğe gitmek istemiyor musun?"

Gözlerini ondan kaçırarak gömleğinin önüyle oynadı.

"Kulağa harika geliyor ama düşünmeye başladım... Ya babam yüzünden beni sevmezlerse?" "Onun günahları senin suçun değil."

"Biliyorum." İkna olmuş görünmüyordu. "Ama bir suçlunun kızına kim hoş geldin diyebilir ki?"

"Onlar beni karşıladı," dedi sessizce.

"Baban bir suçlu muydu? Buna inanmıyorum."

İçine acı doldu ve ona hırlama dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı.

"O bir hırsızdı. Pek başarılı sayılmazdı ama genellikle geçimini sağlayacak kadar çalmayı başarırdı. Benim de onun izinden gitmemi istiyordu. En eski anılarımdan biri, beni küçük bir pencereden içeri çekmesi, böylece etrafından dolaşıp ona kapının kilidini açabilmem."

"Bu korkunç," dedi kızgınlıkla ve onun adına duyduğu öfke acısını hafifletmeye yardımcı oldu.

"Evet, ama iki yıl boyunca hapiste olmasaydı bunun yanlış olduğunu düşüneneğimden bile şüpheliyim. Bu süre zarfında uzak bir akrabamın yanında kaldım. Zorlu bir kadındı ama o sert dış görünüşünün altında iyi bir kalbi vardı ve bana doğruyu yanlış öğretmeyi kendine iş edinmişti."

"Belli ki işe yaramış."

"Öyle mi? Her zaman emin

olamıyorum." "Eminim."

Kolunu ona doladı, desteğı için minnettar oldu.

"Babam döndüğünde mutlu değildi ve benden yapmamı istediğı her şeyi yapmayı reddetmeye başladım. Beni tekrar bu işin içine çekmeye kararlıydı. Sadece o da değildi. Tanıdığımız neredeyse herkes bir şekilde sahtekârdı. Orduya katıldım çünkü tüm o zehirli ortamdan uzaklaşmak için aklıma gelen tek yol buydu. Vizal'e kadar iyi bir karardı."

Geçmişı kurcalamaktan yorulunca ayağı kalktı ve ona yardım etti.

"Sanırım sis devam edebilmemiz için yeterince dağıldı."

Kız itiraz etmedi ve gün bir önceki gün olduğu gibi devam etti. Onun masum merakını izlemekten keyif alıyor, karşılaştıkları her şeyi keşfetmesine izin vermekten mutluluk duyuyordu. Çiftliğe gitmek için acelesi yoktu, özellikle de rapor edecek bir şeyi olmadığı için.

Bu bilgiden duyduğu suçluluk duygusunu bir kenara itti ve onun yerine eşine odaklandı.

Öğleden sonra yolun yarısında, bir tarafında küçük bir şelale ve güneşli, yosun kaplı bir kıyısı olan kristal berraklığında bir havuzla karşılaştılar. Şelalenin yanındaki gölgeli kuytularda açan minik mor çiçekler tatlı ve baş döndürücü bir koku yayıyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadı. "Durup havuzda yıkanabilir miyiz?"

"Muhtemelen soğuk olacak," diye uyardı adam ve kız ona alaycı bir bakış

attı. "O zaman sonrasında beni ısıtmak zorunda kalacaksın, değil mi?"

Bu düşünceyle siki tekrar kasıldı. Aynı yarı şişmiş durumda kalmış, eline tepki vermemişti. Eşinin dokunuşundan başka hiçbir şeye tepki vermeyeceğinden şüpheleniyordu. Havuzun kenarına doğru yürüyüp ona bir kez daha ısıltılı bir bakış attıktan sonra geçici kuşağını çözüp elbisesinin yere düşmesine izin verdiğinde biraz daha büyüdüğüne yemin edebilirdi. Yanakları pembeleşti ama onun bakışlarından kaçmadı ve havuza adım atmadan önce uzun bir süre kendisini izlemesine izin verdi.

Titredi, meme uçları soğuktan çakıllaştı ama şelaleye doğru ilerlemeye devam etti. Bir damla su sırtından aşağı akarak omurgasında karmaşık bir yol izledi. Su damlaları güneşte parılıyor, adamın diliyle izini sürmek istemesine neden oluyordu. Aleti tekrar esnedi.

"Haklıymışım," dedi omzunun üzerinden. "Biraz soğuk olsa da harika bir his."

Eğilip bir avuç su aldı ve parmaklarının arasından akmasına izin verdi. Geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Onu burada bırakmalı, kontrolü elinde tutabilmek için güvenli bir mesafeye gitmeliydi ama kendini alamıyordu. Kız onun kıızıydı. Gerçek bir eşe sahip olabileceğine hiç inanmamıştı. Tanrılar ona beklenmedik bir hediye sunuyordu ve bunu reddedemezdi.

"Kıyafetlerini çıkar ve gel bana katıl," diye seslendi, gözleri ona meydan

okuyordu. "Emin misin?" diye hırladı adam.

Başını salladı.

"Eminim. Seni tekrar görmek istiyorum."

Açlık onu ele geçirdi ve o daha cümlesini bitirmeden soyunmaya başladı. Adam pantolonunu çıkarırken kızın gözleri büyüdü ama başka tarafa bakmadı. Suyun soğukluğuna aldırmadan havuza girdi ve ona doğru yürümeye başladı. Şelalenin yanında su onun için bel derinliğindeydi, bu da güzel göğüslerinin etrafına dolandığı anlamına geliyordu ve sert küçük bir zirveyi hafifçe çekiktirmeye karşı koyamadı.

"Mmm, şimdiden daha sıcak."

Alaycı sözlerine rağmen, gözleri berrak suda açıkça görülebilen adamın sikine sabitlenmişti.

"Sen... daha büyük görünüyorsun," dedi sonunda dudağını ısırarak.

"Çünkü öyleyim. Üzerimde böyle bir etkiniz var."

Kızın elini tuttu ve sikine doğru götürdü, kızın sıcak küçük eli etrafını sarmaya çalışırken zevkle inledi. Adam biraz daha büyüdüğünde gözleri tekrar açıldı.

"Büyüyüp duruyor mu?" diye nefes aldı, başparmağı yan taraftaki çıkıntılardan birini izlerken. "Hayır." Yine de

şu anda sanki öyleymiş gibi hissediyordu.

Başına ulaştığında, elinin altında genişledi.

"Zevk için," diye hatırlattı ona. "Her yerine dokunabilecek kadar geniş."

"Dokunacak mı?" diye fısıldadı. "Her yerime dokunacak mı?"

Hayır. Hayır demeli.

"İstedğin bu mu?" diye sordu onun yerine.

Başını kaldırıp ona baktı, yüzünü inceledi ve sonra sert bir

şekilde başını salladı. "Evet."

Kaybolmuştu.

"O zaman önce sana dokunmama izin ver."

Adam onu kollarına çekip göğüslerini göğsüne bastırırken su kalçalarının etrafından dolanıyor ve kadının kokusunu ona taşıyordu. İlkel aroma doğrudan beynine gitti ve ona duyduğu ihtiyaç dışında her şeyi silip süpürdü. Gözleri ihtiyaçtan sersemlemişti ve ona sürtünüyordu, seksinin kayganlığı suyun içinde bile belirgindi.

Alçak bir iniltiyle kızın poposunu avuçladı ve onu kendine doğru

kaldırdı. "Bacaklarını belime dola."

Bacakları onun etrafında sıkılaştı ve kaygan ıslaklığı karnında da hissetti. Onu yukarı çekmek ve içine girmek çok kolay olacaktı. O kadar küçük ve sıkı olacaktı ki - Hayır.

Bu şekilde değil. Soğuk suyun içinde, kontrolünü kaybetmenin eşiğindeyken değil. Onunla zaman geçirmek istiyordu. Ona, kendi dokunuşunu arzuladığı gibi onunkini de arzulamayı öğretmek istiyordu.

Adam kıyıya doğru yürümek için döndüğünde, kızın gözleri fal taşı

gibi açıldı. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Biraz daha sıcak bir yere," diye söz verdi ve onu güneş ışığına doğru kaldırarak yumuşak, yosunlu bankın üzerine yaydı.

Göğsündeki bir damla suyu yaladı, sonra vücudu kamburlaşırken ağzına aldı. Kadın inledi ama elleri yosunlara gömüldü. Adam vücudundan aşağı inmeye devam ederken, kadın bacaklarını açarak adamın bacaklarının arasına yerleşmesine izin verdi. Adamın elleri kadının

Kaburgalarının narin çizgilerini, kalçalarının kıvrımlarını... Ama ağzını aşağı doğru hareket ettirmeye devam etti.

Adam, zaten pembe ve dik olan minik incisini ortaya çıkarmak için kıvrımlarını nazikçe ayırırken tekrar inledi. Üzerine hafif bir öpücük bıraktı ve kız haykırmakla kalçalarını kaldırdı. Bir öpücük daha kondurdu ve bacakları titredi. Ağzını onun üzerine kapattı ve nazikçe emdi. Kadın boşalırken haykırdı, elleri adamın başını tutuyordu.

"Mükemmel," diye mırıldandı, kelimenin hassas ette titreşmesine izin verdi.

Sarsıntıları azaldıkça, tatlı, pembe kıvrımlarının geri kalanını öpmeye ve yalamaya başladı, sonra göbeğinin girişinde durdu ve dilini yavaşça içeri soktu. Sıcak, sıkı ve tatlıydı. Kız kıvrımlarına kadar içeri ve dışarı okşadı, sonra şişmiş klitorisine döndü. Yaladı ve alay etti, yavaşça sıkı kanalına sokmadan önce bir parmağıyla girişini daire içine alırken tutkusunu yeniden inşa etti. Adam parmağını içine sokarken kadın ona doğru eğildi, tekrar haykırdı, tatlı küçük kılıfı parmağının etrafında kadife bir mengene gibiydi.

"Daha fazla," diye talep etti.

"Ne kadar talepkâr bir eş."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Dostum?"

Ona söylememe kararı buraya kadarmış. İkinci bir parmak eklerken klitorisini tekrar ağzına alarak dikkatini dağıttı. Kadın boğuk bir çığlıkla boşaldı, sırtı yere eğildi.

"Ne demek istiyorsun? Eş mi?" diye tekrarladı nefes nefese, kendine gelir gelmez.

"Sonra açıklarım."

"Sen-"

Kadın itiraz edemeden, adam başparmağıyla klitorisinin etrafında küçük bir daire çizmeye başladı. Parmaklarını yavaşça içeri ve dışarı kaydırırken, bir parmağının ucu kasık kemiğinin arkasındaki hafif pürüzlü et parçasını ovarken, sözleri bir inilti haline geldi.

"Eşinin dokunuşuna alışman gerekecek," diye fısıldadı ve kız ellerinde parçalandı, vücudu gerildi, adı dudaklarındaydı.

Onu yapabileceği kadar hazırdı ve kendini bacaklarının arasına yerleştirdi, horozunu o kaygan sıcak kıvrımlardan okşadı. Sikinin ucu tekrar şekil değiştirerek pürüzsüz yuvarlak bir noktaya dönüştü ve yavaşça girişine doğru bastırdı. İlk inç o küçük dar geçide kolayca kaydı, ama sonra horozu genişledi ve vücudu izinsiz girişe direnmeye başladı. Adam küfretti ve kadın gözlerini kırıştırarak ona baktı.

"Çok büyük."

Ona hâlâ tamamen erekte olmadığını söylememeye karar verdi, bunun yerine parmak ucuyla klitorisini okşadı. Temasla kalçaları sarsıldı ve adam biraz daha derine kaydı. Adam onu okşamaya devam ederken gözleri tekrar kapandı. Yavaşça ileri geri salladı, hareketi sikinin genişliğiyle sınırlıydı. Kızın gözleri açılıp onunkilerle buluştuğunda, adam kızın heyecanından yararlanarak baskıyı artırdı ve ileri doğru fırladı.

Adamın siki şişmeye devam ederken inledi ve adam onu kontrol etmek için

durakladı. "Daha fazla," dedi, gözleri parlıyordu.

Tekrar ileri doğru itti, onu sınırına kadar doldurdu ve başı geriye düştü.

"Aman Tanrım. Kendimi çok dolu hissediyorum."

Orada duraklayacaktı ama kadın bacaklarını onun kalçalarına doladı ve onu daha derine çekerek ikisinin de inlemesine neden oldu. Azı dişleri ortaya çıkarken zevk onu boğmakla tehdit ediyordu. Onu ısırmamak için dudaklarını birbirine kenetleyerek hareket etmeye başladı.

Hareketlerini nazik ve sabit tutmak için mücadele etti, ama kadın çok yumuşak, çok tatlı, çok tahrik ediciydi ve kısa süre sonra ona vurmaya başladı, yumuşak çığlıkları onu teşvik ediyordu. Kadının kılıfı onu o kadar sıkı kavıyordu ki, kadın boşalırken her bir kasılmayı hissedebiliyordu ve sonra adam da onunla birlikte boşalıyor, uzun yıllar süren boşluk ortadan kalkarken adını haykırıyor, tohumlarını kadının istekli bedenine fışkırtıyordu.

Onun kızıydı.

C H A P T E R 13

“*M*yedin mi?" Constance tekrar sordu.

Kalpar içini çekti ve sonunda başını kaldırıp serin bir bezle kızın hassas kıvrımlarını yıkadığı yerden baktı.

"Bir erkek ve bir dişi arasındaki bağ."

Bir bağ mı? Evliliğe benzer bir şey mi demek istemişti? Kalbi küt küt atmaya

başladı. "Kalıcı bir bağ mı?" diye dikkatle sordu.

"Türden türe değişebilir." Gözleri bembeyaz parlıyordu. "Catari için bu kalıcıdır - ama bize her zaman bunun sadece iki Catari arasında var olacağı öğretildi. Ve başka bir bileşen daha var."

Dudaklarını aralayarak köpek dişlerinin uzayarak küçük keskin dişlere dönüştüğünü

gösterdi. "Daha önce böyle dişlerin yoktu."

"Hayır."

"Bu beni... ısırarak istediğin anlamına mı geliyor?"

Bu düşünce kadının omurgasında bir ürperti yarattı ama bu tamamen korkudan kaynaklanmıyordu ve adamın gözleri, düşünceyle sertleşen göğüs uçlarına kaydı. Parmaklarını hafifçe hassas tepelerde gezdirdi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Bu seni heyecanlandırıyor mu?"

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Acıyor mu?"

"Zevkinizi artırması gerekiyor, ama tabii ki gerçek bir deneyimim yok." "Artırmak mı? Daha

iyi olacağını hayal bile edemiyorum."

Kıkırdadı ve eğilerek her iki göğsüne de hızlı birer öpücük kondurdu. Aynı hızla geri oturdu ve kadın ona dudak

büktü. "Vücudunun iyileşmek için zamana ihtiyacı var, tatlım."

Muhtemelen haklıydı - bacaklarının arasında kesin bir ağrı vardı. İçini çekti ve önceki konuya geri döndü. "Yani ısırık

olmadan bu kalıcı bir çiftleşme değil mi?"

"Görüşler farklı." Adamın ona söylemediği bir şey olduğundan emindi ama adam ona bezle son bir kez vurdu ve ayağa kalktı. "Bu gece burada kamp yapalım mı?"

"Kulağa hoş geliyor. Çok güzel."

"Güzel," diye onayladı, ama etraflarına değil ona bakıyordu. Kızardı ve oturduğu

yerden kalkarak elbisesine uzandı.

"Giyinsem iyi olacak. Yoksa bugün başka bir şey yapamazsın."

Adamın kısık kahkahası kadının omurgasından aşağı bir haz heyecanı gönderdi ve onu mutlu ettiğini

fark etti. "Bu teklifini kabul etmeyi çok istiyorum. Ama hava kararmadan kamp kurmak istiyorum."

Başını salladı ve elbisesini başına çekti. "Yardım

edebileceğim bir şey var mı?"

"Yakacak olarak kullanmak için yerdeki küçük dallardan bazılarını toplayabilirsin. Gölet büyük balıklar için çok küçük, bu yüzden bir tuzak kuracağım."

İkisi de işe koyuldu ve gece çöktüğünde yine ateşin önünde oturuyorlardı, adam uzun bir dalın üzerinde iki kuşu ateşin üzerinde çeviriyordu. Kuşların altında bir tencerede doğranmış yumrular pişiyordu ve etli suları kuşların üzerine damlıyordu. Adam kuşları hazırlarken gözlerini kaçırmış olsa da, kuşlar nefis kokuyordu ve adam kuşların hazır olduğunu söylediğinde, kız hevesle kendi payına düşen her şeyi mideye indirdi.

Yemeklerini yedikten sonra onu Catar ve üzerinde büyük etkisi olan kadın hakkında biraz daha bilgi vermeye ikna etti. Ayrıca ona çocukluk maceraları hakkında yarı yarıya doğru olduğundan şüphelendiği bazı çirkin hikâyeler anlattı ama yatma vaktinin geldiğine karar verene kadar onu güldürmeye devam etti. Onu sığınaklarına taşıdı ve içine girmeyi reddetmesine rağmen, gevşeyip mutlu olana kadar ağzını ve ellerini kullandı ve yüzünde bir gülümsemeyle kollarında uykuya daldı.

Ertesi sabah neredeyse onu kendisiyle sevişmeye ikna edecekti ama kanalını test ettiğinde hafif bir irkilmeyi gizleyemedi ve başını salladı.

"Bu bana bir ziyafet gösterip sonra da sadece bir tabak yememe izin vermek gibi bir şey," diye mırıldandı

ve adam güldü. "Söz veriyorum bu gece ziyafet çekebilirsin."

Mutlu bir şekilde gülümsedi, sonra da kampın dağılmasına yardım etmeye gitti. Güzel yere son bir kez baktıktan sonra yola koyuldular. Orman seyreلمişti, böylece arkalarındaki tepeleri görebiliyorlardı ama Kalpar ormandan ve daha bol olan su kaynaklarından ayrılmamaya karar verdi. Öğleden sonra yine hoş, küçük bir çukurda durdular. Adam çantayı bıraktı, sonra onu kollarının arasına aldı ve dizlerinin bağı çözülene kadar öptü.

"Sana bir ziyafet sözü verdim," diye mırıldandı, "ve her şeyi hazırlar hazırlamaz bunu yerine getirmeye niyetliyim - akşam olduğunda hâlâ ziyafet çekiyor olursak diye."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diye nefes nefese kabul etti.

Ona hızlı bir öpücük daha verdi ve odun toplamaya gitti. Vücudu beklentiyle uğulduyordu ve olacakları beklemekle o kadar meşguldü ki alaycı ses onu gafil avladı.

"Gerçekten benden kaçabileceğini mi sandın?"

Arkasına döndüğünde Vexian'ın iki iri, kaba insan tarafından kuşatılmış bir şekilde arkasında durduğunu görünce kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu. Kalpar'ın uzun mor figürünün güven verici görüntüsü için dua ederek umutsuzca etrafına bakındı. Onun yerine, çukurun kenarındaki çalılıkların arasında yarı saklanmış gevşek bedenini gördü.

"Kalpar!"

Ona doğru gitmeye çalıştı ama Vexian bileğini pençesiyle yakaladı, bu sefer ona karşı o kadar dikkatli değildi. Gün ışığında daha da korkunç görünüyordu, güneş cildindeki yağlı parlaklığı ortaya çıkarmıştı. Boğazına bir hıçkırık takıldı ama ona gözyaşlarının tatminini yaşatmayı reddetti.

"Ona ne yaptın?"

"Şimdilik onu bilinçsiz hale getirdim. Daha sonra onun için daha ilginç planlarım var. İkiniz için de." Alt çenesini tıkırdattı, dili dışarı fırladı. "Sizi alıştırma zevkine erişemeyeceğim için gerçekten hayal kırıklığına uğradım ama en azından bu, size karşı o kadar dikkatli olmam gerekmeceği anlamına geliyor."

"Seninle evlenmek istemiyorum!"

"Korkarım artık evlilik söz konusu değil. Ama baban hala benim yükümü taşıyabileceğine dair bana güvence veriyor." Midesini

taşmakla tehdit eden bir öfke kapladı.

"Hayır..."

"Oh, evet. Plebanyum madenlerimi ona devrettim bile." Güldü. "Çok az değerli olduklarının farkında değil, ama artık sen de değilsin."

"Hayır," diye tekrar fısıldadı ve Kalpar'ın bulunduğu yere umutsuz bir bakış

fırlattı. Bedeni artık orada değildi.

Vexian fark etmeden önce gözlerini o noktadan kaçırdı, zihni dönüyordu. Bilinci yerine gelmiş ve onu terk ederek kaçıp gitmiş miydi? *Hayır*. O asla böyle bir şey yapmazdı. Eğer gittiyse, bu sadece Vexian ve yandaşlarına karşı üstünlük sağlayabilmek içindi - bu da onu konuşturması ve dikkatini dağıtması gerektiği anlamına geliyordu.

Başını eğdi, gevşek ve yenilmiş görünmek için elinden geleni yaptı.

"Beni nasıl buldun?"

"Bunun benim üstün zekâmdan kaynaklandığını söylemek istiyorum ama korkarım ki bu çok daha sıradan bir durum. Taktığınız kolyede bir izleme çipi var - atmayacak kadar aptal olduğunuz kolye."

Midesi çalkalandı. Babasının adamları da depoyu bu şekilde bulmuş olmalıydı. Nasıl bu kadar aptal olabilişti?

"Ve şimdi, ilk dersinizin zamanı geldi."

Vexian onu amansızca kendine doğru çekerken, Kalpar'dan bir iz bulma umuduyla umutsuzca etrafını taradı. Kalpar neredeydi? Bu kadar uzun süren neydi?

Şüphe aklına girmeye çalıştı ama onu uzaklaştırdı. Kalpar'ın onun için geri döneceğine inanmak zorundaydı. Alternatifi düşünülemez kadar korkunçtu.

K Kendine geldiğinde Alpar'ın başı çarpmaya başladı, gözlerini kırıştırarak tepesindeki ağaçlara bakarken görüşü yavaşça odaklanmaya başladı. Ağaçlar... Bir an için nerede olduğundan ya da ne olduğundan emin olamadı. Sonra her şey hızla geri geldi - pusu, kafatasının arkasına bir şeyin çarpmasıyla oluşan kör edici acı ve en kötüsü Constance'ın panikle attığı çığlık

Vexian'ın adamları kamplarına inerken.

İçinde öfke kaynıyordu - Vexian'a ve babasına ama en çok da kendisine. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Yaşadıkları onca şeyden sonra, olabilecek en kötü zamanda gardını indirmişti. Nasıl bu kadar aptal olabiliyordu? Huzurlu bir ortamın korkunç bir kötülüğü gizleyebileceğini uzun zaman önce öğrenmişti. Şimdi Vexian'ın merhametine kalmıştı ve bu onun suçuymdu.

Başında zonklayan ağrıya karşı dişlerini sıkarak, durumu değerlendirirken kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Kamplarının kenarındaki çalılıklarda yatıyordu, kısmen görüş alanının dışındaydı ama yine de neler olduğunu duyabilecek kadar yakındaydı. Yavaş, neredeyse fark edilmeyen hareketlerle başını çevirerek yaprakların arasından bakabileceği bir pozisyon buldu. Constance Vexian'ın önünde duruyordu, Ctharan ona doğru yaklaşırken gözleri korkudan irileşmişti. Kızın narin bileğinin canavar pençesinde olduğunu görünce midesi sıkıştı. İki uşak rahattı, Vexian ve Constance'a bakıyorlardı ve belli ki daha fazla sorun çıkmasını beklemiyorlardı. Amatörler.

Parmakları bıçaklarını çekip hücum etme, Vexian'ın yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışı söküp atma isteğiyle kıpırdandı ama kendini tuttu. Sayıca az olmasına rağmen hızlı ve isabetliydi. Ne yazık ki Vexian'ın elinde Constance vardı ve bu ona üstünlük sağlıyordu. Şimdilik. Onun çapraz ateşte kalması riskini göze alamazdı.

Hayır, gizlilik ve hassas saldırılar için eğitilmiş bir gerilla savaşçısı olarak eski becerilerini kullanması gerekecekti. Onları teker teker avlayabilirse şanslı çok daha yüksek olacaktı ve iki uşağın en kolay hedefler olduğuna karar verdi. Kayıtsızdılar, çalılıklardan bir saldırı beklemiyorlardı ve bunu onlara karşı kullanacaktı.

Yavaşça, dikkatlice, çalılıkların arasından geriye doğru süzüldü. Kampın görüş alanından çıkar çıkmaz, farklı bir açıdan yaklaşmak için etrafında döndü. Hareket ederken bir plan yaptı, kampın düzenini gözünde canlandırdı ve tekrar yaklaşımadan önce mesafeleri hesapladı.

Pozisyonunu alır almaz bıçaklarını çekti ve çömeldi, hazır ve saldırmaya hazır. Küçük bir taş aldı ve en yakındaki uşağın ayaklarının yanına fırlattı. Beklediği gibi, adam refleks olarak sese doğru baktı. Adam hareket eder etmez Kalpar bıçağını fırlattı. Bıçak adamın boğazına saplandı ve adam sessiz bir hırıltıdan başka bir şey çıkarmadan yere yığıldı. Ceset daha yere düşmeden, ağaçların altındaki gölgelerin arasından kayarak diğer uşağa doğru ilerlemeye başladı.

Aptal, ortağının yere yığıldığını fark etmemişti bile. Constance'a odaklanmıştı, yüzünde şehvet dolu bir ifade vardı. Vexian onunla alay ediyordu ama Kalpar öfkesini bastırarak kendini sakin ve tarafsız kalmaya zorladı. Duyguları onu sadece dikkatsizleştirirdi.

Ormanın doğal kamuflajını kullanarak, iri yarı uşağın tam arkasına gelene kadar habersiz erkeğe yaklaştı. Tek bir yumuşak hareketle bıçağını adamın boğazından geçirdi. Koyu renkli kan sessizce fışkırdı ama ceset ağır bir gümbürtüyle yere yığıldı.

Vexian ses üzerine şok içinde döndü, boncuk gibi siyah gözleri alarmla açıldı. Dönerken Constance'ın kolunu düşürdü ve Kalpar bu fırsatı saldırmak için kullandı. Bıçağı havayı yararak doğruca Vexian'ın kalbine yöneldi ama diğer erkek şaşırtıcı bir hızla tepki vererek kolunu yana savurdu ve darbeyi savuşturdu.

"Sen!" Vexian tanıyarak hırladı.

Kalpar bu erkeği yenme ve eşini koruma ihtiyacı dışında her şeyi bloke etti. Tek kelime etmeden tekrar saldırdı, bıçağını Vexian'ın kaburgalarına doğru ölümcül bir kavis çizerek getirmeden önce sola doğru çalım attı. Ctharan güçlkle dönmeyi başardı, bıçak yan tarafında uzun bir yara açtı ve acı ve öfke dolu bir ulumayla geriye doğru tökezledi.

"Bunun için seni öldüreceğim!" diye tükürdü. "Ve sonra dışın her işaretin bedelini ödeyecek!"

Tehdit ya da hakaretle uğraşmadı, temkinli bir şekilde daireler çizdi. Önce sola, sonra sağa çalım atarak bir açık aradı. Vexian pençelerini vahşice savurdu ama Vexian saldırıyı kolaylıkla savuşturdu.

"O benim," dedi Kalpar sonunda, sesi ölüm sessizliğindeydi. "Ona dokunmayacaksın."

Vexian kükredi ve ona saldırdı. Son saniyede Kalpar yere düşüp yuvarlanarak Ctharan'ın arkasına geldi ve bıçağını acımasız bir güçle erkeğin sırtının alt kısmına sapladı.

Vexian acı içinde çığlık attı, Kalpar bıçağı çekip çıkarırken dizlerinin üzerine çöktü. Erkeğin başını geriye çekti ve bıçağını tek bir acımasız darbeyle boğazına geçirerek Vexian'ın çığlıklarını sonsuza dek susturdu. Açıklığa sessizlik çöktü. Her şey bitmişti. Düşmanları ölmüştü.

Göğsü kabarak dönüp Constance'ı aradı. Constance bir ağaca yaslanmıştı, yüzü solgundu ama gözlerinde rahatlama yaşları vardı. Kendini ona doğru fırlattı ama Constance'a ilk ulaşan o oldu, onu kendine yakın tuttu ve tatlı kokusunu içine çekti. Constance onun göğsüne yaslanarak hıçkırdı ve adam minnettar bir dua ile gözlerini kapadı. Kız güvende idi.

Artık savaş bittiğine göre elleri titriyordu ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey eşinin ait olduğu yerde, onun kollarında olmasıydı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, kolunu ona dolayarak.

Başını kaldırıp ona baktı, gözyaşları hâlâ yanaklarından süzülürken ona ısıltılı bir gülümseme verdi. "Ben de seni seviyorum."

Kadının yüzünü incelerken kalbi küt küt atmaya başladı.

"Emin misin? Gardımı düşürüp seni tehlikeye atacak kadar aptal olmama rağmen mi?" "Elbette eminim! Ve sen beni kurtardın. Yine."

"Seni her zaman kurtaracağım," diye söz verdi.

"Umarım beni bir daha kurtarmak zorunda kalmazsın," dedi ve sonra güldü ve ağladı ama onun kollarındaydı ve önemli olan tek şey buydu.

Constance sonunda geleceği düşünecek kadar kendini topladı. Üç cesede hızlıca bir göz attı ve aceleyle tekrar başka tarafa baktı. Ölümlerinden hiç pişmanlık duymuyordu ama cesetlerin görüntüsü hâlâ midesini bulandırıyordu.

"Onlar hakkında ne yapacağız?"

"Yok bir şey," dedi sakince. "Çiftliğe vardığımızda Komutan Temel'i bilgilendireceğim ve düzenlemelere onun karar vermesine izin vereceğim." Kadın rahat bir nefes aldı.

"Yani burada kalmak zorunda değil miyiz?" "Tabii ki hayır."

"Güzel, çünkü çiftleşmemizi kutlamak istiyorum ve burası dünyanın en romantik yeri değil." Birden gülmeye başladı, yüz ifadesi hiç görmediği kadar hafifti.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Bir... arkadaşım da benzer bir durumdaydı ve nasıl olup da eşine ölü düşmanlarından daha fazla odaklanabildiğini anlamıyordum. Şimdi anlıyorum. Ama ben kendi tavsiyeme uyacağım ve mümkün olduğunca çabuk ayrılmanızı önereceğim. Gece çökmeden önce başka bir kamp alanı bulmak istiyorum."

"Mümkün olduğunca uzakta," dedi, karanlık çöktükten sonra cesetlerin yakınında olma düşüncesi içini ürpertiyordu.

"Bu durumda, acele etsek iyi olur." Sözlerine rağmen onu hemen bırakmadı. "Seni çok seviyorum, küçük dostum. Bunu itiraf etmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Elini onun yanağına götürmek için uzandı.

"Üzülme. Sonunda anladığına sevindim."

Başını eğdi ve onu öptü, ağzı talepkâr ve sahipleniciydi, sanki hak iddia ediyormuş gibi, ama çok hızlı bir şekilde pişman bir bakışla geri çekildi.

"Erzak. Barınak. Sonra da öpüşmek."

"Umarım öpüşmekten biraz daha fazlası olur."

Kendi cüretkârlığı karşısında biraz şoka uğrayan kadın, elini adamın pantolonunun ön kısmına götürdü ve adamın siki karşılık verince çok sevindi. "Kesinlikle öpüşmekten daha fazlası. Şimdi dikkatimi dağıtmayı bırak."

Ona hızlı bir öpücük daha verdikten sonra malzemeleri toplamaya gitti. Bu sefer yardım etmeyi teklif etmedi, midesinin isyan edeceğinden korktuğu için sırtını kamp alanına sıkı sıkıya dayadı. Açıklığı geride bıraktıklarında adam çok hızlı bir şekilde onun yanına döndü, onu kolunun altına aldı ve kadın rahat bir nefes aldı.

Onları ormanın yanındaki açık araziye doğru yönlendirdi. Güneş hâlâ ufkun üzerindeydi ve her şey o kadar normal ve huzurlu görünüyordu ki Vexian'ın davetsiz misafirliği şimdiden kötü bir rüya gibi gelmişti.

"Vexian'ın peşinden geldiğine inanmıyorum - Oh!" Bir anda durdu ve çılgınca çantayı almaya çalıştı. "Kolyede bir izleme cihazı olduğunu söyledi - bizi bu şekilde buldular."

Hemen kolyeyi çıkarıp inceledi ve ona beyaz bir boya lekesinden başka bir şey gibi görünmeyen şeyi bulduğunda küfretti. Boyayı kolyeden çıkardı ve tırnaklarının arasında ezdi.

"Sivil hayat beni çok yumuşattı," diye mırıldandı. "Özür dilerim tatlım."

"Özür dilemeyi bırak. Benim de aklıma gelmiyor." Adam hâlâ kendine kızgın görünüyordu, bu yüzden kadın onun sikini tekrar okşadı. "Ve senin çok yumuşak olduğunu hiç sanmıyorum."

Bu onu bir kahkahaya boğdu ve kadın kendisinden olağanüstü memnun hissetti.

Diğer kolyeyi inceledi ve iz bırakmadığını ilan etti, sonra tereddüt etti. "Bunları burada bırakmamızı mı tercih edersin?"

"Gerekli olduğunu düşünmediğiniz sürece değil. İleride işinize yarayabilirler."

"Anlaştık."

Onları çantasına geri koydu ve ormanın kenarından yürümeye devam ettiler. Herhangi bir akarsuyla karşılaşmadılar ve uzakta bir yapı gördüğünde ormana geri dönmelerini önermek üzere olduğunu biliyordu.

"Şuna bak. Bu kadar yakın olduğumuzu fark

etmemiştim." "Neye yakın?"

"Çiftlik."

Harap görünümlü ahıra kuşkuyla bir bakış attı. "Gerçekten mi?"

"Yani, bir kısmı. Burası çiftliğin kenarındaki terk edilmiş mülklerden biri ama bir kuyu ve muhtemelen bir çatı bile olmalı."

"Ne lüks," dedi kuru bir sesle ve adam güldü.

"Ana eve kadar gidebiliriz ama birkaç saatlik bir yürüyüş olur." "Hayır, böyle iyi.

Zaten bu gece seninle yalnız kalmayı tercih ederim."

Doğruyu söylüyordu ama çiftlikteki diğer insanların onun hakkında ne düşüneceği konusunda da hâlâ gergindi. Adamın gözleri bembeyaz parladı ve kız gülüp ona ayak uydurmaya çalışırken çok daha hızlı bir tempoyla yeniden yola koyuldu.

Ahıra ulaştıklarında yanında bir de ev olduğunu keşfettiler ama ev çok kötü durumdaydı. Ahırın boyası dökülmüş ve bazı tahtaları gevşemişti ama genel olarak daha iyi durumdaydı ve geceyi orada geçirmeye karar verdiler.

Biraz hava almak için büyük kapılardan birini zorlayarak açtı, sonra o birkaç şeyi yerleştirirken kuyudan su almaya gitti. Birkaç protein çubuğu çıkarıp bir kenara koydu, ardından muşambayı alıp birkaç eski saman balyasının üzerine serdi. Elbisesini çıkarıp oraya tüneyerek onu beklerken samanlar tatlı ve küflü bir koku yayıyordu.

"Burayı şimdi tanıdım. Düşündüğümden daha doğudayız. H'zim-"

Kadının kendisini beklediğini görünce sözleri kesildi. Yanaklarındaki sıcaklık yükseldi ama elini ona uzattı. "Gel ve bana katıl."

Bunu yapmak için acele ederken neredeyse ayağı takılıyordu ve kadın

kıkırdadı. "Henüz suya ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum."

Sanki orada olduğunu unutmuş gibi kovaya baktı, sonra gülümseyerek kovayı yere bıraktı.

"Olağanüstü dikkat dağıtıcı bir kadınsın."

"Güzel. Şimdi elbiselerini çıkar ve buraya gel." "Peki

efendim."

Adam kıyafetlerini çıkarır çıkarmaz, siki ikisinin arasında uzun ve kalın bir şekilde yükseldi ve kadın yutkundu. Vücudunun o kalın mor şaftı alabildiğine inanmak neredeyse imkânsızdı. *Ama oldu ve harikaydı*, diye hatırlattı kendine.

Sıradan bir elini sikinin üzerine koydu ve ona doğru ilerlerken parmaklarını çıkıntılar boyunca gezdirdi.

"Sen bir mucizesin, benim küçük dostum. Bunu bir daha yaşayacağımı hiç düşünmemiştim." Adam ona ulaştığında dudağını ısırdı ve adam nazıkçe yüzünü kavradı. "Bunu başka biriyle yaşamak istemezdim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

Eğildi ve onu öptü, kadın ona doğru açılırken siki karnına sürtündü. İri vücudu onu çevreledi, duyularını doldurdu ve diğer her şeyi engelledi. Kadın zaten ateşli, ıslak ve istekliydi, klitorisi heyecandan titriyordu ama adam acele etmedi, elleri vücudunun üzerinde gezinirken yavaşça ağzını keşfetti, teninde dans etti ama oyalanmadı.

Adam meme uçlarına ulaştığında, kadın onun dokunuşu için çaresizdi. Adam, parmaklarının arasında nazıkçe yuvarlayarak dikleşmiş noktalarla alay etti. Kadın ona doğru eğildi, sessizce daha fazlasını istedi ve adam sonunda uyluklarına doğru hareket edip onları ayırarak tümseğini avuçladı.

Adam kıvrımlarının dışını izlerken inledi, tüm vücudu ihtiyaçla titriyordu. Onu kızdırmaya devam etti, başparmağı klitorisinin üzerinde gezindi ama bir parmağını kanalının içine kaydırırken doğrudan temas etmedi. Sonunda klitorisine bastırıldığında, boğuk bir çığlıkla geldi, kılıfı parmağının etrafında spazm yaptı.

Onaylarcasına mırıldandı, ağzı boynundan aşağı inerek omzunun kıvrımıyla birleştiği hassas noktada oyalandı.

"Beni ısıracak mısın?" diye sordu nefes nefese.

Dondu kaldı, sonra başını kaldırarak onun yüzünü

izleyebildi. "İstedğin bu mu?"

"Evet," dedi kararlılıkla,

Başparmağını yumuşak derinin üzerinde

gezdirdi. "Bu bağın sonsuza dek süreceğini

anlıyorsun, değil mi?" "Bildiğim kadarıyla

zaten öyle."

Ürperdi, sonra dudaklarını tekrar boynuna bastırıp yaladı ve emdi - ama ısırmadı - ve başını tekrar kaldırdığında ona şaşkın bir bakış attı.

"Yapmadın mı? Fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır, küçük dostum, ama henüz zamanı gelmedi. O küçük tatlı amcığının derinliklerine gömülmeden dişlerimi sana geçirmeyeceğim." Kadının ağzı açık kaldı ve adam güldü. "Ama önce seni hazırlayacağım."

"Ben hazırım," diye itiraz etti, onu daha yakına çekmeye çalıştı ama zeki parmakları meme uçlarını okşarken o sadece tekrar güldü.

"Belki öyle, ama ben değilim. Ve senin güzel vücudunun her santimini keşfetmek istiyorum."

"Ben- Aman Tanrım."

Adam parmaklarının yerine ağzını koyarak meme ucunu emdi ve kadının vücudu yeniden ateşlendi. Adam göğüslerinin arasını ısırp yalarken, elleri sırayla yoğurup okşarken, dikkatini diğer tarafa çevirmeden önce zevki sonsuz dakikalar boyunca çekerken çaresizce kıvranıyordu. Adam işini bitirdiğinde kadın neredeyse kıvranıyordu ama adamın işi hâlâ bitmemişti.

Önünde diz çöktü, ağzı kızın yarığının hemen üzerinde geziniyordu. Nefesinden başka hiçbir şeyle ona dokunmadı.

"Çok pembe, güzel ve yumuşak," diye mırıldandı ve hafif dokunuş onu okşarken kadın titredi.

Dili onu tatmak için dışarı fırladı, ucu sadece klitorisinin üzerinde gezindi ve daha fazlası için inlerken kalçaları sarsıldı. Adam onaylayarak homurdandı ve tekrar yaptı. Ve tekrar. Uzun, yavaş yalamalar, etinin üzerinde ileri geri, onu inletiyor ve kıpırdatıyor, ama ona istediği baskıyı vermiyordu. Onu daha yakına çekmeye çalışırken elleri saçlarında sıkılaştı ama adam çileden çıkarıcı bir şekilde ulaşamayacağı bir yerde kaldı.

"Lütfen."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, küçük

dostum." "Sana. Sana ihtiyacım var."

"Bana nerede ihtiyacın

var?" "İçimde," diye nefes

nefese kaldı.

Burnunu ona doğru bastırdı ve derin bir nefes aldı.

"Burada mı?"

Bir parmağını kızın içine soktu, yavaşça içeri ve dışarı pompaladı ve kız parmağın üzerinde

kıvrandı. "Hayır. Daha fazla."

"Sana daha fazlasını vereceğim," diye söz verdi.

İkinci bir parmak daha ekledi ve kızın amcığı parmağın etrafında

sıkıştı. "Daha fazla."

"Bunun gibi mi?"

Adam onu tekrar yaladı, dilini hafifçe oynattı ve kadın hayal kırıklığı içinde inledi. "İstediğim bu

değil."

"Emin misin?"

"Evet. Evet, eminim. Lütfen."

Derin bir uğultu çıkardı ve sonra ağzı kızın üzerindeydi, bir parmağını daha içine sokarken hafifçe emdi ve kız zevkten patladı. Adam onu elleri ve dizleri üzerinde önündeki balyaya yerleştirdiğinde hâlâ titriyordu, siki kaygan kıvrımlarından kolayca kayıyor ve her vuruşta hâlâ şişmiş klitorisini dürtüyordu.

"Artık hazır olduğunu düşünüyor

musun?" "Tanrım, evet."

Adam uzun ve sert bir hamleyle kadının içine girmeden önce kelimeler ağzından zorlukla kaçtı. Onu daha önce hiç bu kadar zorlamamıştı. Kendini bu kadar derine gömmemişti. Sikinin ucu şekil değiştirip kanalının her santimini sürükleyene kadar genişlerken, yavaşça geri çekilirken amcığı etrafında çırpındı, sonra aynı sertlikte geri itti ve umutsuzca samana tutunurken onu uçurdu. Adam kalçalarını kavradı, büyük elleri neredeyse onları kaplıyordu ve onu itiş üstüne itiş için yerinde tuttu.

Kızın doruk noktaları sürekli devam ediyordu ve her inmeye başladığında, adam küçük bir ayarlama yapıyor ve onu tekrar uçuruyordu. Hızlanmaya başladı, sırtına doğru eğilirken dikkatli ritmini kaybetti, ağzı hatasız bir şekilde boynundaki o yeri buldu.

"Seni eşim olarak kabul ediyorum, Constance. Şimdilik.

Sonsuza kadar." Sonra dişleri kızın boynuna battı.

Saf, ilkel zevk vücudunda patlarken, doruk noktası onu bir tsunami gibi vururken, onu baş döndürücü daireler içinde aşağı ve aşağı süpürürken görüşü beyazlaştı. Nefes alamayacak kadar dolana kadar aleti büyüdü ve sonunda muzaffer bir kükremeye boşaldı, vücuduna tohum püskürtülerek aktı, sıcaklığın acelesi onu bunaltan hislere katkıda bulundu, gücü

Son orgazmı onu derinden sarsıyordu.

Sonra kollarını onun etrafına doladı ve yuvarlandı, böylece yan yatıyorlardı, sırtı onun önüne sıkıca yapışmıştı, boynunu yalarken aleti hâlâ onun içindeydi, acıyı yatıştırıyordu, bu nazik dokunuş bile onun titremesine neden oluyordu.

"Zevkten ölmek mümkün mü?" diye sordu yarı şaka.

Adam güldü, titreşim kadının vücudunda bir heyecan titremesi daha yarattı.

"Sanmıyorum ama bu teoriyi kesinlikle test edebiliriz."

"Daha da büyümüşsün," diye suçladı.

"Evet. Çiftleşme ısırtığı son parça." "Yani

daha fazla büyümeyecek misin?"

Tekrar güldü ve ısırık izini burnuna götürdü.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Hayır. Sadece bir daha yürüyüp yürüyemeyeceğimi anlamaya

çalışıyorum." "Eğer yürüyemezsen, seni taşıyacağım," diye söz verdi.

"Anlaştık."

Orada uzun süre birlikte yattılar. Erken akşam esintisi çiçeklerin ve güneşin ısıttığı toprağın kokusunu taşıyarak ahırın içinden geçerken zihni tembel ve memnun daireler çiziyordu. Açık ahır kapılarından gökyüzünün kararmaya başladığını, birkaç alçak bulutun gökyüzünde süzülürken ufku renklendirdiğini görebiliyordu.

Sonra iri yarı bir figür açıklığı doldurdu ve kadın bir çığlık attı. Kalpar hemen gerildi ve onun önünde çömeldi, muşambayı vücudunun etrafına çekerken bıraktığı bıçaklara uzandı.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu figür ve Kalpar doğruldu. "Allah kahretsin, H'zim, neredeyse kalbine bir bıçak saplanacaktı."

"Hayır, yapmadım. Çiftleşmekle o kadar meşguldün ki dikkatini veremedin." Kalpar'ın sesi alçak ve tehlikeli bir hal aldı.

"Ne zamandır buradasın?"

"Çok uzun. Ben arıyordum -" H'zim bir adım daha yaklaştı ve artık güneşe karşı silüet halinde olmadığından, korkunç derecede sert bir yüzü olduğunu, yeşil teninin yara izleriyle dolu olduğunu görebiliyordu. "Bu seni hiç ilgilendirmez. Neden burada olduğunu bilmek istiyorum. Kimsenin beni rahatsız etmemesi gerekiyor."

"O zaman kendi çiftliğinizde kalın," diye tersledi Kalpar. "Bütün bu sektörün sahibi sen değilsin." "Buraya mı taşınyorsun?"

"Hayır, ama yapabilirim."

"Bundan hiç hoşlanmadım."

"O zaman kendi lanet çiftliğine geri dön."

H'zim ona korkunç bir bakış attıktan sonra arkasını döndü ve tepinerek dışarı çıktı. Kalpar ona dönene kadar aniden onun hâlâ tamamen çıplak olduğunu fark etti - iki erkeğin de umurunda değil gibiydi.

"Tanıdığın biri sanırım?" diye sordu kıkırdamamaya çalışarak.

"Ne yazık ki." İcini çekti ve onun yanına oturdu. "Bu hiç adil değil. O da ekibimizin eski bir üyesi ama uydurma bir suçlamayla yıllarca hapiste yattı ve şimdi dünyaya kızgın. Daha da kızgın. Hiçbir zaman mutlu diyebileceğim biri olmadı."

"Burada mı yaşıyor? Tek başına mı?"

"Evet, en uzak çiftliği aldı - gerçi şimdi bunun çevredeki tüm bölgeyi de kapsadığını düşünüyor gibi görünüyor. Yarın Komutan ve kardeşi S'kal ile bu konuyu konuşacağım. Kusura bakma tatlım. Havayı bozduğunu biliyorum."

Omuz silkti ve adam hemen göğüslerine odaklanınca gülümsedi.

"Yine de cesetlerden iyidir," dedi kararlılıkla. "Biraz su alabilir miyim, lütfen?"

Yere baktı, sonra inledi.

"Özür dilerim. Ayağa fırladığımda düşürdüm."

"Sorun değil. Gidip biraz daha alacağım - elbisemi giyerek."

"Muhtemelen daha iyi, ama bunu yapabilirim."

"Neden akşam yemeği için protein barlarından başka bir şey bulmaya çalışmıyorsun? Gücümü korumam gerekecek gibi bir his var içimde."

"Ne bulabileceğime bakacağım."

Ona hızlı bir öpücük verdi, sonra elbisesini çekti ve su kovasını doldurmaya gitti. Kovayı yukarı çektikten sonra bir an durdu ve hızla kararan manzaraya baktı. Yakındaki ormanda parlayan sarı bir ışık dikkatini çekti.

Merakla ormana doğru birkaç adım attı ve başka bir kadınla yüz yüze geldi. Yabancı kadın onun yaşlarında ve hemen hemen aynı boydaydı ama benzerlik burada sona eriyordu. Diğer kadının günlerce süren kıvrımları ve afacan, peri benzeri bir yüzü vardı, alev alev yanan kızıl saçları ve açıkta kalan her santim derisini kaplayan çillerinden bahsetmeye gerek bile yoktu.

Birbirlerine baktılar, sonra kadın ona muzip bir bakış attı ve ormana geri dönmeden önce parmağını dudaklarına götürdü. Böylesine canlı renklere sahip biri için olağanüstü hızlı bir şekilde ortadan kayboldu ve Constance'ı tüm bu karşılaşmayı hayal edip etmediğini merak ederek ormana bakarken bıraktı.

Belki de öyledir, diye karar verdi, ahıra döndü ve yeni eşi dışında her şeyi hemen unuttu.

Constance elbisesini gergin bir şekilde çekti, keşke maceralarından dolayı bu kadar yıpranmamış olsaydı. Neredeyse eski yüksek yakalı, uzun kollu elbiselerinden birini giymeyi tercih edecekti. Hayır, giymezdim, dedi kendi kendine kararlılıkla. O hayat artık geride kalmıştı.

"Kıpırdanmayı bırak," dedi Kalpar, elini sıkarak. "Çok güzel görünüyorsun."

"Hayır, değilim, ama teşekkür ederim."

"Benim için öylesin," dedi kararlı bir şekilde. "Ve gergin olman için hiçbir neden yok." "Ya babam yüzünden herkes benden nefret ederse?"

"Yapmayacaklar."

Yolda ana çiftlik evine doğru yürürlerken onun kendine güveni korkularını biraz olsun yatıştırmaya yardımcı oldu. Geceyi geçirdikleri terk edilmiş çiftlikle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Büyük beyaz çiftlik evinden ek binalara ve tahıl dolu tarlalara kadar her şey müreffeh ve bakımlı görünüyordu.

"Her şey çok güzel ve huzurlu görünüyor ama babamın neden ilgileneyeceği konusunda hiçbir fikrim yok." "Ne yazık ki bizim de yok."

"Planın işe yaramadığı için üzgünüm."

Omuz silkti. "Her ne kadar neler olduğunu bilmek istesem de, seni bulmak çok daha önemliydi." "Tanrıya şükür buldun."

Büyük çiftlik evine giden araba yoluna döndüler ama henüz oraya varmamışlardı ki yaşlı bir kadın hızla dışarı çıktı. Güzel ve tumbul bir kadındı ve ikisine de sıcak bir gülümseme verdi.

"Sensin, Kalpar. Tomlin bana geleceğini söylediğinde inanmamıştım, oysa daha iyi bilmem gerekirdi. Peki bu kim?"

"İda, bu benim eşim Constance." İda

ona gülümsedi.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Constance."

İda'nın gülümsemesine belli belirsiz karşılık verdi, sonra derin bir nefes aldı. En başından beri herkese karşı dürüst olmaya kararlıydı.

"Tam adım Constance Thompson."

"Thompson mı? Yani..."

"Marshall Thompson gibi mi? Evet. O benim babam."

"Ah, seni zavallı çocuk." İda ona ani bir hareketle sarıldı ve İda birden gözyaşlarına hakim olmak zorunda kaldı. "Eminim ki

burada çok daha mutlu olacağım."

Kalpar, İda'nın başının üzerinden ona "sana söylemişim" dercesine gülümsüyordu ama İda onu görmezden geldi ve diğer kadına sulu bir gülümseme verdi. "Olacağımı biliyorum."

"Tabii ki yapacaksın. Şimdi mutfağa geri dönün. Eminim yolculuğunuzdan sonra acıkmışsınızdır... Cantor Limanı'ndan buraya kadar yürümediniz, değil mi?"

"Hayır, el ilanımız düştü. Sakıncası yoksa İda, başka bir şey yapmadan önce Temel'le konuşmamız gerekiyor." İda başını salladı ve Constance'a acıklı bir gülümseme verdi.

"Tabii ki biliyorsun. Günün birinde biri gelip sadece ziyaret etmek isteyecek ve ben de şoktan bayılacağım." Onları evin içine götürdü, sonra Constance'ın elini sıktı. "Bana ihtiyacın olursa ben mutfakta olacağım. Temel her zamanki gibi çalışma odasında."

Kalpar başıyla onayladı, sonra bir elini sırtına koydu ve onu çift kapılı, kitaplarla kaplı, geniş penceresi araziye bakan büyük bir çalışma odasına götürdü. İki adam masanın başında durmuş, bir dizi plana bakıyordu. İçlerinden biri uzaylıydı - iri yarı, mavi tenli, geniş boynuzları olan bir erkek. Sert bir yüzü ve emir veren bir havası vardı ama ikisine de sıcak bir gülümseme verdi. Diğer adam insandı, uzun boylu ve zayıftı, kısa siyah saçları vardı ve tamamen siyah giyinmişti. Her ikisine de sakince başını salladı. İki erkek de onları gördüğüne şaşırılmış görünmüyordu.

Kalpar askeri bir duruşla doğruldu.

"Görevimin başarısız olduğunu bildirmekten üzüntü duyuyorum Komutan."

"Öyle görünmüyor." Temel ona tekrar gülümsemiş. "Duyduğuma göre ikiniz çiftleşmişsiniz."

Nereden bilebilirdi ki? Kalpar'a şaşkın bir bakış atmış ama o sadece başını sallamış.

"Bu benim dostum, Constance. Constance, bunlar Komutan Temel ve Tomlin."

"Constance Thompson," diye sertçe ekledi ama Temel'in yüz ifadesi değişmedi.

Düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Kaçırılmaktan çok daha arzu edilen bir sonuç." "Bunu biliyor muydun?"

Tomlin sakince, "Şüphelendiğimizi söylemek daha doğru olur," dedi.

"Sonuçtan çok memnunum ama faydalı bir şey keşfedemediğim için üzgünüm."

"Bir şey var," dedi yavaşça. "İşe yarayacağından emin değilim ama belki de önemli olabilecek kadar sıra dışı bir şey?"

Tomlin ona baktı. Değerli bir hizmetkârın cilalı asaletine sahipti ama hayatı boyunca etrafı hizmetkârlarla çevriliydi ve onun bir hizmetkâr olmadığından oldukça emindi.

"Lütfen devam edin."

"Babam Lord Vexian'la evlenmem için pazarlık yapıyordu." Tomlin'in yüzünde

okunamayan bir ifade belirdi ama yorum yapmadı.

"Mülklerini genişletmek için olduğunu düşünmüştüm ama Vexian bana, ben... küstürüldükten sonra babamın beni Vexian'ın işe yaramaz olduğunu söylediği bir maden arazisiyle takas ettiğini söyledi."

Sözlerini bitirdiğinde yüzü utançtan kıpkırmızıydı ama yine de içini dökmeyi başarmıştı. Kalpar rahatlatıcı bir kolunu omuzlarına doladı ve o da minnetle Kalpar'ın yanına yaslandı.

"Ne tür mayınlar?" Tomlin sordu, sesi biraz daha az sakindi. "P bir

şey. Pla, hayır, Plebanium."

"İlginç," diye mırıldandı Tomlin, ama bir kez daha onun daha önce görüldüğü kadar sakin olmadığı izlenimine kapıldı.

"Bu sana bir şey ifade ediyor mu Tomlin?" Temel sordu.

"Belki, Lord Temel. Tek başına değil ama birlikte..."

Tomlin'in kendi düşünceleri içinde kaybolduğu belli olduğundan, Temel onlara

döndü. "Yaşam düzenlemelerini tartıştınız mı?"

"Pek sayılmaz. Bir süre ranzada kalmaya devam edeceğimizi ve daha sonra Constance'ın nerede yaşamak istediğine karar verebileceğini düşündüm."

"Güzel. Sizi tekrar elimizin altında görmek güzel olacak."

"Celenk sığırlara bakan tek kişi olmaktan bıktı mı?" Kalpar kuru bir sesle söylemiş ve Temel gülmüş.

"Bunu kabul edeceğinden şüpheliyim ama geri döndüğünüz için mutlu olacağından eminim. Şimdi neden mutfaktaki arkadaşımıza katılmıyoruz?"

Hepsi ofisten çıkarken Tomlin aniden durdu ve başını Kalpar'ın kapının yanında bıraktığı çantaya doğru çevirdi.

"Çantanızda ne var Lord Kalpar?"

"Her zamanki gibi - hayatta kalma ekipmanları, yiyecek ve diğer malzemeler. Standart

bir çanta." "Başka bir şey yok mu?"

Sakin sesinin altında bir parça aciliyet vardı ve Kalpar'la bakiştılar. "Mücevherleri mi

kastediyorsun?"

"Ne tür mücevherler?"

Kalpar ona baktı, o da omuz silkti ve eğilip kolye ile tacı çıkardı. Tomlin onları almaya çalışmadı - sadece düşünceli bir bakış attı.

"Onları ödünç almam mümkün mü? Benimle güvende olurlar."

"Sanırım öyle - ama neden?" diye sordu.

"Soruşturmam için faydalı olabilir. Bunları size babanızın verdiğini varsaymakta haklı mıyım?" Bu

mantıklı bir varsayımdı ama bir kez daha arkasında başka bir şey olduğu izlenimine kapıldı. "Evet, o

verdi. Kolyenin üzerinde bir takip cihazı vardı ama onu yok ettik."

"Evet, temizler. Onları masanın üzerine koyabilir misiniz Lord Kalpar?"

Arkadaşı kaşlarını çatıı ama itaat etti ve sonra dördü mutfağı doğru yolculuklarına devam ettiler.

BİRKAÇ SAAT SONRA KALPAR, ÇİÇEKLERLE ÇEVİRİLİ BİR PATIKADAN KULÜBESİNE DOĞRU YÜRÜRKEN ONUN ELİNİ SALLADI.

"Yorgun musun, tatlım?"

"Biraz. Sadece... çok fazla insan var."

Yüzlerce kişinin katıldığı davetlere baktığında bunu söylemek aptalca gelebilirdi ama bu davetlerde kendini hep kendi özel baloncuğunda gibi hissetmişti ve davetlerin arasında genellikle yalnızdı. Mutfakta onlara katılan erkekler, eşler ve çocuklar onunla gerçekten ilgilenmiş gibi görünüyordı ve hepsi çok hoş olsa da, bunu oldukça bunaltıcı bulmuştu. Yine sadece ikisinin olmasından mutluydu.

"Buna alışacaksın."

"Biliyorum ve eninde sonunda bundan keyif alacağımdan eminim. Ama bana herkesin kim olduğunu hatırlatman gerekecek."

İlk üç kişi dışında göze çarpan tek kişi turuncu ve altın rengi pulları ve kuyruğu olan sürüngen bir uzaylıydı. Kalpar'la aralarında birkaç iğneli yorum geçmişti ama Kalpar sonunda gerçekten arkadaş olduklarına karar vermişti.

Ranza uzun, alçak bir binaydı ve ön tarafında bir sundurma vardı ve kadın içeride faydacı bir yer bulmayı umuyordu. Bunun yerine kapıyı açtığında, bir ucunda son derece iyi donanımlı bir mutfak bulunan geniş bir yaşam alanı ortaya çıktı. Rahat mobilyalar

Büyük bir şöminenin etrafında düzenlenmişti ve yanındaki kapıdan büyük bir yatak odası

görebiliyordu. "Burası yatakhane mi?" diye sordu, her şeyi kavramak için dönerek.

"Aslında evet, kilerin arkasında dört ranzalı bir oda var ama ben ranzada yatmak için fazla iriyim. Bir yatak odası inşa etmeye karar verdiğimde iş büyüdü. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Bayıldım." Verandanın karşısındaki çiftliğe bakan pencere duvarına doğru yürüdü ve mutlu bir şekilde iç çekti. "Burası... burası evim gibi."

"Burası artık senin evin - tabii çiftliklerden birine taşınmayı tercih etmezsen?"

"Ve H'zim'in komşusu mu olacağım?"

Kadın ona sırtıttı ve o da başını iki yana sallamasına rağmen sırtarak karşılık

verdi. "Başka seçenekler de var."

"Sanırım burada mutlu olacağız. Yine de belki bir şey yapmalıyız - sadece emin olmak için." "Neymiş o?"

"Yatağı test et."

Gözleri bembeyaz parladı ve sonra onu yatak odasına götürdü. "Çok kapsamlı

bir test yapacağız," diye söz verdi.

Test gerçekten de çok titizdi, ama sonuçlar kesinlikle kesindi - yatak mükemmeldi, ev mükemmeldi ve o da mükemmeldi. Sonunda evindeydi.

Kalpar uçağı, gelenleri ve gidenleri kaydetme ihtiyacı hissetmeyen belirsiz bir iniş alanına indirdi. Bu mahremiyet için mütevazı sayılabilecek fahiş ücreti ödedikten sonra sessizce Thompson Kulesi'ne doğru ilerledi. Daha önce de şüphelendiği gibi, yeraltı garajına sızmak neredeyse gülünecek kadar kolaydı, özellikle de tam olarak hangi monitörlerin kapsadığı alanlar.

İçeri girdikten sonra artık tek yapması gereken gizlenip beklemektir. Marshall ilk kez dışarı çıktığında yanında üç adam daha vardı ve Kalpar isteksizce üçüyle birden uğraşmanın yaratacağı kargaşaya değmeyeceğine karar verdi. Başka bir fırsat beklemek için arkasına yaslandı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Marshall yalnız döndüğünde geldi.

Diğer erkek şoförünü kovana kadar bekledi, sonra arkasından yaklaştı ve bıçağını boğazına dayayarak onu tekrar gölgelerin içine çekti. Marshall bıçak boğazına değdiğinde dondu kaldı ama konuştuğunda sesi her zamanki gibi sakin ve buz gibiydi.

"Ne istiyorsun?"

"Size iki bilgi vermek istiyorum. Birincisi, Vexian öldü."

Marshall yavaşça, "Bunun ilginç bir haber olduğuna katılıyorum," dedi. "Çok yararlı olabilir. Ama böyle bir mesajın iletilmesi için bıçak gereksiz görüldüğüne göre, ikinci bilgi nedir?"

"Kızınız artık bir pazarlık aracı değil."

Kalpar, diğer adama bu kadar yakın olmasına rağmen onun ifadesine gözle görülür bir tepki verdiğini fark edemedi.

"Bu talihsiz bir durum ama yeni bir şey değil. Benim korumamdan ayrılır ayrılmaz böyle olacağını tahmin etmiştim."

Koruma mı? Bıçağının ince bir kan çizgisi çizmesine izin verdi.

"Senin sözde koruman olmadan çok daha iyi durumda. Sadece onun artık sizi ilgilendirmediyi anlamanızı istiyorum." Ufak bir duraksamadan sonra Marshall omuz silkti.

"Vexian öldüğü için ona ihtiyacım olmadığı konusunda haklısın. En azından şu an için. Özellikle de artık sağlam değilse..." Bıçağı biraz daha derine saplandı.

"Şu anda ya da gelecekte kullanılamaz,"

diye uyardı. "Onun benim varisim

olduğunun farkında mısın?"

"İlgilenmiyor."

"Belki şimdi değil, ama birkaç yıl sefalet içinde yaşadktan sonra bu değişebilir. Ona gelecekte bu tür konuları tartışmaya istekli olduğumu söyleyebilirsiniz."

Onun asla ilgilenmeyeceğini söyleyerek hırlamak istedi ama tartışmanın anlamsız olduğuna karar vermekte isteksizdi.

"O halde işimiz burada bitiyor."

Bıçağı bıraktı ve gölgelerin arasında kayboldu. Marshall etrafına bakmadı bile. Elini cebine atıp bir mendil çıkardı ve hiçbir şey olmamış gibi asansörün yanına gitmeden önce ince kan çizgisini nazikçe sildi.

Kalpar onu canlı bırakmakla hata yapmadığını umarak gidişini izledi. Adama bir an bile güvenmemiştı ama Marshall'ın tamamen kendi çıkarları doğrultusunda hareket ettiğine inanıyordu. Constance'ın artık işine yaramayacağına karar verdiyse, onu takip etmek için hiçbir nedeni yoktu. Onun için dünyaya gelme zahmetine katlanmamış olması da bu varsayımı destekliyordu.

Garajdan çıktı ve el ilanına geri döndü. Güneş doğmak üzereyken çiftliğe ulaştı. Yolculuk verilerini sildi, uçağı sonunda temas kurduğu kişiye geri döndürecek düzensiz bir uçuş modeli programladı ve aceleyle evine dönmekten önce onu yoluna gönderdi.

Constance kanepede uyuyordu ve onu beklerken uykuya daldığından şüpheleniyordu. Uykusunda o kadar güzel ve masum görünüyordu ki onu uyandırmaya cesaret edemedi. Onu yatağına götürmek niyetiyle eğildi ama ona dokunur dokunmaz gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Dönmüşsün!" Ona hızlı ve endişeli bir bakış attı, sonra rahatlamış bir iç çekişle kollarını onun boynuna doladı. "Her şey yolunda gitti mi?"

Gülümsedi ve kanepeye oturarak onu kucağına çekti.

"Evet. Mesajı ilettim. Baban senin onun ulaşamayacağı bir yerde olduğunu kabul etmiş görünüyor."

"Ona zarar vermek zorunda değildin... değil mi?"

Marshall'ın yaşamasına izin vermesinin bir diğer nedeni de yüzündeki endişe ifadesiydi. Her ne kadar babasının akıbetiyle ilgilenmediğini iddia etse de, ona tam olarak inanmamıştı.

"Ben ayrıldığımda iyiydi," diye güvence verdi ona.

Neredeyse fark edilmeyen rahatlama iç çekişi şüphelerini doğruladı.

"Gerçekten bizi yalnız bırakacağını mı düşünüyorsun?"

"Umarım öyledir. Başka bir şey olmasa bile, Vexian'ın imparatorluğunun mümkün olduğunca büyük bir kısmını ele geçirmekle meşgul olacağına inanıyorum." "Çiftlik için endişelenemeyecek kadar meşgul mü?"

Bundan o kadar emin değildi ama şüphelerini kendine sakladı.

"Öyle olduğuna inanıyorum, ancak güvenliğimizi arttırmak için çalışmaya devam edeceğiz."

Düşünceli bir şekilde başını salladı, sözlerini kabul etti ve sonra küçük eli gömleğinin altında alaycı bir çizgi oluşturdu. "Dün gece seni özledim. Sensiz uyumayı sevmiyorum."

Dudaklarında ilk gerçek gülümseme belirdi.

"Sizi temin ederim ki bu bir daha asla yapmak zorunda kalmayacağınız bir şey. Ben de seni

özledim." Gözleri ıslı ıslı parlayarak ona baktı.

"Neden bana ne kadar olduğunu göstermiyorsun?"

Kadının sesindeki davet karşısında siki kalktı ama kendini sert bir tonda konuşmaya zorladı.

"Dinlenmen gerek."

"Uyumama yardım etmek istemiyor musun?"

Yüzünü sert tutmak için mücadele etti ama siki çoktan seçimini yapmıştı ve kız küçük poposunu ona doğru kıvırdıkça hızla büyüyordu.

"Pekâlâ. Sadece rahat uyumanız için." "Elbette,"

dedi masumca.

Güldü, sonra onu kollarına alarak ayağa kalktı ve yatak odasına götürdü. Onu nazikçe yatağa yatırdı ve yavaşça soydu, ellerinin yeni açığa çıkan teninin her santiminde oyalanmasına izin verdi. Kadın adamın giysilerini çekiştirerek süreci hızlandırmaya çalıştı ama adam onun ellerini yakalayıp başının üzerine çekti.

"Hayır. Bunun tadını çıkarmaya niyetliyim."

Kız ona şakacı bir dudak büküşü yaptı ve adam onu öpmek için başını eğdi, dudaklarının kenarını nazikçe yaladı. Kız hevesle açıldı, adam onu yavaşça keşfederken küçük dili onunkine karşı dans etti. Adam onun dolgun alt dudağını hafifçe ısırdı ve kız dudaklarına karşı inlerken kalçaları yataktan kalktı.

"Kalpar. Lütfen."

Öpücükleri boğazından aşağıya doğru takip etti ve boynunun ipeksi tenini tatmak için zaman ayırdı. Çiftleşme ısırığına ulaştığında, sertçe emerek oyalandı. Kadın karşılık olarak titredi, vücudu onunkinin altında kıvrandı.

"Daha fazla."

Adam ona boyun eğdi, yalayarak ve ısırarak göğüslerine kadar indi. O kadar yumuşak ve narindiler ki kendini tutmaya çalıştı ama kadın onu sabırsızca zorladı. Dilini kullanarak hassas bir meme ucunu okşadı ve diğerine geçtiğinde kadın inledi. Elini ihmal edilmiş göğsüne götürdü, başparmağı ve işaret parmağı arasında tepe noktasını yuvarladı ve kız ona doğru eğilirken kavrayışını sıkılaştırdı. Ağzına geri döndü, onu tuttuğu tüm tutkuyla öptü ve o da öpücüğe aynı şevkle karşılık verdi, ağzı istekli ve talepkârdı.

Kendi giysilerini çıkarması için onu yeterince uzun süre yalnız bıraktı, sonra bir an durup onun sunduğu hoş görüntüyü hayranlıkla seyretti. Güzel dudakları pembe ve şişti, sert küçük meme uçlarıyla tam olarak aynı renkteydi ve çiftleşme ısırığı bile kusursuz tenine karşı pembe parlıyordu. Eğilip parmaklarını kızın narin kıvrımlarında gezdirdiğinde, onu sıcak ve ıslak buldu. Parmağının ucunu içine bastırdığında, kız nefes nefese kaldı ama hiçbir dirençle karşılaşmadı ve ikinci bir parmak daha ekledi.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye fısıldadı, pembe bir dalga yanaklarından güzel göğüslerine doğru yayılırken parmaklarına karşı sallandı.

Yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü, yüzü onun seksiyiyle aynı hizadaydı. Parmaklarını nazikçe içeri ve dışarı kaydırırken, ağzını onun üzerine koydu ve şişmiş klitorisini ağzına çekti.

Kadın haykırdı, kalçaları kamburlaştı ve adam istikrarlı saldırısını sürdürdü, dili küçük tomurcuğunu okşarken parmaklarıyla onu okşadı. Kızın kokusu ve tadı onu sarhoş etmişti ve kendini onun zevkine adanarak saatler geçirmekten son derece mutlu olacaktı ama kız titremeye ve haykırmaya başladı, küçük yumrukları çarşafın içinde sıkılıyor ve vücudu titriyordu.

Daha sert emdi, parmakları kız boşalana kadar kıvrıldı ve büküldü, kısık, boğuk bir çığlıkla adını haykırdı. Kızın doruk noktası tatlı ve gürdü ve adam kız yatağın üzerinde gevşekçe yatana kadar uyarımını sürdürdü. Adamın parmaklarını dudaklarına götürüp yalayarak temizlemesini izlerken gözleri zevkten ağırlaşmıştı.

"Lezzetli."

Yüzü sevimli bir şekilde kızardı ama memnun bir gülümseme

dudaklarını büktü. "Sana yapabilir miyim?" diye sordu utangaçça.

"Bugün değil," dedi sertçe, zonklayan shaftını okşayarak. "Bu sefer, senin içinde olmam gerekiyor."

Mutlu bir iç çekiş yaptı ve sessiz bir davetle kalçalarını araladı, bu baştan çıkarıcı görüntüye karşı koymak imkânsızdı. Ağzını tekrar yakaladığında kendini onun üzerine attı, sonra sikinin başını girişine yerleştirdi. Başı çoktan penetrasyon için tasarlanmış sivri şeklini almıştı ve kadın ucunu kolayca kavradı.

Hâlâ shaftının geri kalanını onun içinde çalıştırması gerekiyordu, ama doruk noktasından sıcak ve kaygandı ve sanki sadece onun için yapılmış gibi boyutuna uyum sağladı. Kanalı onu o kadar sıkı kavradı ki, kendini tutmaya, ona uyum sağlaması için daha fazla zaman vermeye çalıştı, ama ona karşı çılgınca hareket etti, dudaklarından tatlı küçük çığlıklar döküldü ve artık kendini tutamadı. Derinlere daldı, kadın zevkle haykırırken onu tekrar tekrar doldurdu.

"Evet, evet, böyle. Daha fazla," diye talep etti ve adam mutlu bir şekilde ona uyarak tekrar tekrar içine girdi.

Vücudu titremeye başladı, adını haykırırken iç duvarları ona yapıştı ve kendi doruk noktası onu sarsarken kükredi, zevk tüm vücudunu süpürdü.

Son dalgalanmalar da kaybolunca onu kendine çekti, nefesini toparlamaya çalışırken onu göğsüne bastırdı. Hiç kimse onu ondan alamayacaktı. Onu koruyacak ve hayatının sonuna kadar güvende tutacaktı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, yüzünü onunkine

doğru kaldırarak. "Ben de seni seviyorum, tatlım."

Kız ona ısılt ısılt bir gülümseme verdi ve adam bulduğu beklenmedik hediyeye hayret ederek kollarını ona doladı. Onun ruhunda sonsuza dek boş kalacağına inandığı bir boşluğu doldurmuştu ve her zaman minnettar kalacaktı.

E PILOG UE

Altı ay sonra.

CONSTANCE DANS EDEREK OFISINE GIRERKEN KALPAR BAŞINI KALDIRDI VE GÜLÜMSEDI. SIĞIRLARI MEMNUNİYETLE KENARA ITTI. ve elini uzattı. Hemen yanına geldi ve heyecanlı bir sıçrayışla kucığına atladı. "Kar yağıyor!"

"Bunu görebiliyorum," dedi ciddiyetle, hâlâ uzun sarı buklelerine takılmış beyaz taneleri fırçalayarak. "Ama bana daha önce hiç kar görmediğini söyleyemezsin."

"Ara sıra. Çatı katından." Bu hatırlatmayla kadının yüzünde bir gölge belirdi ve adam onu daha da yaklaştırdı. "Ama şehirdeki kar aynı değil," diye ekledi, yüzü aydınlanıyordu.

"Hayır," diye kabul etti. "Bunu unutmamaya ve ıslanıp üşümemeye dikkat etmelisin." Kadın ona gözlerini devirdi.

"Düşündüğün kadar kırılgan değilim."

Bu narin dış görünüşün altındaki güç çekirdeğinin farkındaydı ama yine de endişeleniyordu. Sadece ona babasını asla hatırlatmama konusundaki kararlılığı, onun söz konusu olduğu durumlarda koruyucu içgüdülerini dizginlemesini sağlamıştı. Çoğunlukla.

"Hâlâ üşüyebilirsin." Elini açık ceketinin içine soktu ve küçük bir göğsünü avuçlayarak başparmağını dikleşmiş ucunda gezdirdi. "Üşümediğine emin misin?"

"Bilmiyorum." Adam okşamayı tekrarlayınca titredi, kirpikleri aşağı doğru indi. "Belki de biraz ısınmaya ihtiyacım var."

Onu kendine doğru çekerken usulca güldü ve ağzını onunkine doğru indirdi. Öpücüğün, onun gerçekten kendisine ait olduğuna dair güvenini tazeleme ihtiyacını gidermek için hızlı bir okşamadan fazlası olmamasını amaçlıyordu ama kız inledi ve ona doğru bastırdı, ağzı onunkinin altında açıldı ve onu tatmaya davet etti.

İnleyerek, elleri ince vücudunda dolaşırken ağzını daha da iyice aldı, tatlılığını içti. Sonunda ağzını onunkinden ayırdığında, kadın nefes nefese kalmıştı.

"Şimdi çok daha sıcakım," diye fısıldadı ceketini çıkarmaya çalışırken.

Altına giydiği yumuşak kazak küçük, lezzetli vücuduna sevgiyle yapışmıştı ve adam o küstah meme uçlarından birini koparıırken kız mutlu bir şekilde kıpırdandı.

"Emin misin?" diye sordu boynunun narin kıvrımını okşayarak. "Pek sayılmaz."

"Yardım etmek için bir şey yapıp yapamayacağıma bakmamız gerekecek."

Onu kucığından kaldırdı, masasının kenarına oturttu ve bacaklarını aralarına yerleşebileceği şekilde açtı. Küçük bir ürperti vücudunu titretti, ancak kazağını başının üzerine kaldırıp güzel göğüslerini hevesli bakışlarına maruz bırakırken kollarını isteyerek kaldırdı.

İnledi ve sıkı bir meme ucunu ağzına almak için öne doğru eğildi. "Oh. Bu

çok güzel. Ben... aman Tanrım."

Ağzı ve parmakları, kız masanın kenarında kıvranana kadar narin küçük göğüslerini okşadı. "Sıkı tutun,"

diye emretti, kollarını boynuna doladı.

Adam onu kot pantolonunu çıkaracak kadar yükseğe kaldırıp, üzerinde küçük bir mavi dantel parçasından başka bir şey bırakmadığında hevesle itaat etti. "Çok güzel," dedi onaylayarak, kumaşı çekiştirerek zaten şişmiş olan klitorisinin üzerinde kaymasını sağladı. "Yeni mi bunlar?"

"Evet."

Biraz daha sert çekti ve kızın tüm vücudu titredi.

"Ayağa kalkıp ereksiyonunu serbest bırakırken, "Şimdilik onları takmana izin vereceğim," diye karar

verdi. "Sen ne -?"

Adam iki parmağını bandın altından kaydırıp kaygan küçük amcığını bulduğunda sözleri boğazında düğümlendi. Nemli kıvrımlar boyunca ilerledi, sonra klitorisini daire içine aldı. Temasla sırtı gerildi, göğüslerini tekrar ona sundu ve adam mecburen eğilerek sıkıca büzülmüş bir tepeyi ağzına çekti, parmakları okşamalarını hiç durdurmadi. Kadın adamın eline karşı kıpırdandı, küçük inlemeleri doğrudan adamın sikine elektrik şokları gönderdi.

Aniden doğruldu, yumruğunu ereksiyonunun tabanına kapadı ve sertçe sıktı. Diğer eli kalçasının yanındaki çekmeceyi karıştırırken, ağrıyan sikini onun ipeksi sıcaklığına sokmak için çaresizce ona bakıyordu. Gözleri kapalı olduğundan, adamın çekmecedeki küçük şeyi çıkardığını fark etmedi, ta ki adam birkaç soğuk damlayı kızın sıcak tenine damlatana kadar.

"O ne?" diye sordu kadın, o da parmaklarını kaplarken.

"Zevkini artıracak bir şey."

Adam iyice yağlanmış iki parmağını kızın içine soktuğunda kızın gözleri açıldı ve yağ işlemeye başladığında adam diğer eliyle kızın yanağını kavradı.

"Oh! İçim sıcacık oldu."

Adam yavaşça içeri ve dışarı okşarken kadın adamın eline karşı

kıvrandı. "Sana üşümeni istemediğimi söylemiştim."

"Evet, ama -"

Başparmağı tekrar klitorisinin etrafında dönerken ve tırnakları adamın omuzlarına batarken bir solukta

kesildi. "Kalpar!"

Onun adını haykırdığını duymak hoşuna gitti ve sıkı girişine bir parmak daha bastırarak onu ödüllendirdi.

"Bana karşı itin."

Gözleri tekrar açıldı, ama itaat etti ve ekstra gerilmenin ve klitorisinin uyarılmasının birleşimi onu uçurumun kenarına gönderdi. Parmaklarına karşı sarsılırken çığlıkları odayı doldurdu, orgazmı kendi zonklayan horozuna tatlı bir işkence oldu. Titremeleri yavaşlamaya başlar başlamaz elini geri çekti. Dantel şeridi bir tarafa çekerek, daha önce birçok kez yaptığı gibi, şaftının ucunu girişine doğru konumlandırdı.

Aleti ısıtılmış yağdan karıncalandı ama kızın gözleri açılana kadar bekledi. Çok küçük, çok masum görünüyordu ama gülümsemesi yavaş ve şehvetliydi.

"Hazır mısın, tatlım?" diye sordu kabaca.

Başını salladı, yüzü arzuyla kızarmıştı ve adam sert bir hamleyle onu evine götürdü. Kadın haykırdı, kaygan kanalı adamın etrafında tekrar kasıldı ve adam kendini kaybetti.

"Evet," diye inledi, derinlere doğru iterek.

Tekrar ve tekrar. Tekrar ve tekrar.

İkinci doruk noktası ilkinden bile daha güçlüydü ve onu dışarı çıkardı, adını haykırırken horozu onu tamamen doldurdu. Bir vuruş daha. İki ve sonra bir kükremeyle boşaldı, kasları sert şaftının etrafında dalgalanıyor, her damlasını sağıyordu.

"Şimdi yeterince sıcak mısın?" diye alay etti, tekrar konuşabildiğinde.

"Sen beni sevdiğin sürece, ben her zaman yeterince sıcak olacağım."

Ona gülümserken göğsünü sıcak bir parıltı doldurdu.

"O zaman sanırım üşümen konusunda endişelenmeme gerek yok."

YAZARIN NOTU

Kalpar'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Bir başka soğuk uzaylı savaşçı aşkı ve kurtuluşu buluyor - ve görüldüğünden çok daha güçlü olan tatlı bir kahraman! Hikayeyi beğenmiş olsanız da olmasanız da, Amazon'da dürüst bir yorum bırakırsanız benim için dünyalara bedel olur - yorumlar diğer okuyucuların kitaplarımı bulmasına yardımcı olmanın en iyi yollarından biri!

Her zamanki gibi, bu maceralara benimle birlikte katıldıkları için okuyucularıma teşekkür etmeliyim - siz olmadan bunu yapamazdım!

Ve her zaman olduğu gibi, beta ekibime özel bir teşekkür - Janet S, Nancy V ve Kitty S. Düşünceleriniz ve yorumlarınız inanılmaz derecede yardımcı oluyor!

Uzaylılar Nasıl Kazandı ***H'zim*** ile devam ediyor

Cantor Limanı'ndaki bir hapishanede üç yıl çürüdükten sonra, H'zim'in tek istediği yaralarını sarmak ve intikamını planlamak için yalnız kalmaktır.

İhtiyacı olan son şey susmak bilmeyen küçük, kıvrımlı bir insan.

Ya da belki de tam olarak ihtiyacı olan kişidir...

[H'zim'i sipariş etmek için buraya tıklayın!](#)

Ve çiftliğin nasıl kullanılabilir hale geldiği hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, ***You Got Alien Trouble!*** - Rosie ve Harkan'ın hikayesi!

[Uzaylı Sorununuz Var! Amazon'da!](#)

Ya da [bültenime kaydolmak için buraya tıklayarak](#) ÜCRETSİZ bir kopya alabilirsiniz!

You Got Alien Trouble! kitabının sesli versiyonu da doğrudan mağazamda - honeyphillips.myshopify.com ÜCRETSİZ olarak mevcuttur!

DİĞER BAŞLIKLAR

HOMESTEAD DÜNYALARI

Yedi Uzaylı Kardeşe Yedi Gelin

[Artek](#)

[Benjar](#)

[Callum](#)

[Drakkar](#)

[Endark](#)

[Frantor](#)

[Gilmat](#)

[Uzaylı Sorununuz Var!](#)

Uzaylılar Nasıl Kazandı?

[Borgaz](#)

[Temel](#)

[Naffon](#)

[S'kal](#)

[Celenk](#)

[Kalpar](#)

[H'zim](#)

Kozmik Peri Masalları

[Jackie ve Dev](#)

Bir Uzaylıyla Kör Randevu

[Uzaylı Çiftlik Ustası](#)

Mars'ta Cyborglar

[High Plains Cyborg](#)

[İyi, Kötü ve Cyborg Bir Avuç Cyborg](#)

[Birkaç Cyborg Daha](#)

[Muhteşem Cyborg Kanun](#)

[Kaçığı Cyborg](#)

[İsimsiz Cyborg Cyborg Rider](#)

KAISARIAN İMPARATORLUĞU

Uzaylı Kaçırma Serisi

[Anna ve Uzaylı Beth ve](#)

[Barbar Cam ve Fatih Deb](#)

[ve İblis Ella ve İmparator](#)

[Faith ve Savaşçı Greta ve](#)

[Gargoyle](#)

[Hanna ve Tetikçi Izzie ve](#)

[Buz Canavarı Joan ve](#)

[Juggernaut Kate ve Kraken](#)

[Lily ve Aslan](#)

[Mary ve Minotor Nancy ve](#)

[Naga Olivia ve Ork](#)

[Pandora ve Mahkum Quinn](#)

[ve Queller Rita ve Akıncı](#)

[Sara ve Casusluk Ustası Tammy](#)

[ve Hain](#)

Folsom Planet Blues [Uzaylı](#)

[En Çok Aranalar: Kafesteki](#)

[Canavar Uzaylı En Çok Aranar:](#)

[Hapishane Arkadaşı Uzaylı En](#)

[Çok Aranar: Mastermind Uzaylı](#)

[En Çok Aranalar: Zincirsiz](#)

Bir Uzaylıyla Mahsur Kalmak

[Sinta - Bir Bilimkurgu Tatil Kuyruğu](#)

Kozmik Sinema

[My Fair Alien](#)

[Uzaylı ve Ben](#)

[Skruf](#)

Boynuzlu Bayramlar

[Krampus ve Kocakarı](#)

[Nicholas için Bir Hediye](#)

[Bir Ayaz Öpücüğü](#)

Uzaylı [Anne ve Uzaylı Savaşçı](#)

Tarafından Değer Verilen

[Uzaylı Savaşçı için Bir Oğul](#)

[Uzaylı Savaşçının Kızı Uzaylı](#)

[Savaşçı için Bir Aile](#)

[Dadı ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı](#)

[Savaşçı için Bir Ev Uzaylı](#)

[Savaşçı için Bir Hediye](#)

[Uzaylı Savaşçı için Bir Hazine Üç](#)

[Bebek ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı](#)

[Savaşçı için Sığınak](#)

Elementlere Maruz Kalma

[*Çıplak Uzaylı Bare*](#)

[*Essentials Çıplak*](#)

[*B i r Tavır Buff*](#)

[*Canavarı Soyunmak*](#)

Uzaylı İstilasası Serisi [*Uzaylı*](#)

[*Seçimi Uzaylı Fethi*](#)

[*U z a y l ı Tutsak*](#)

[*Uzaylı Damızlık*](#)

[*Uzaylı İttifakı*](#)

[*Uzaylı Umut*](#)

[*Uzaylı Kazazede*](#)

[*Uzaylı Şef*](#)

[*Uzaylı*](#)

[*Hükümdar*](#)

COZY MONSTERS

Fairhaven Şelaleleri

[*Ork Düşmanım için Kapkekler*](#)

[*Trolüm için Bela Ejderha*](#)

[*Patronum için Havai Fişekler*](#)

[*Bekar Anne ve Ork Minotorum*](#)

[*için Ökseotu Vampirim için*](#)

[*Sevgililer Günü Ork Tarafından*](#)

[*Korunan*](#)

Monster Between the Sheets

[*Extra Virgin Gargoyle Dikişsiz*](#)

Standalones

[*Şehirdeki Ateşli Kurt*](#)

[*Bataklık Canavarıyla Çiftleşiyor*](#)

FANTAZİ

Beş Krallık [*Ork'un Saklı*](#)

[*Gelini Ork'un Çalınan*](#)

[*Gelini*](#)

YAZAR HAKKINDA

Honey Phillips, ateşli uzaylı savaşçılar ve karşı koyamadıkları insan kadınlar hakkında buharlı bilim kurgu öyküleri yazıyor. Kaçınılmalardan istilalara, yolculuk zor olabilir, ancak sonu her zaman tatmin eder.

Honey ilk kitabını beş yaşındayken yazdı ve resimledi. O zamandan beri yazarlığı geliştirdi. Çizim becerileri ise ne yazık ki gelişmedi. Yazmayı, okumayı, seyahat etmeyi, yemek yapmayı ve şampanya içmeyi seviyor - bu sırayla olması gerekmiyor.

Honey harika okuyucularından haber almayı çok seviyor! Onu aşağıdaki konumlardan herhangi birinde takip edebilirsiniz...

www.facebook.com/HoneyPhillipsAuthor

www.bookbub.com/authors/honey-phillips

www.instagram.com/HoneyPhillipsAuthor

www.honeyphillips.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.